CEA MAI MARE NEVOIE A ADVENTISMULUI

RON E. M. CLOUZET

CEA MAI MARE NEVOIE A ADVENTISMULUI

Revărsarea Duhului Sfânt

evs
editura viață și sănătate

Redactare: Alina Badea
Traducere: Laurențiu Nistor
Corectură: Elena Buciuman
Tehnoredactare: Irina Toncu
Copertă: Liliana Dincă

Cărțile Editurii Viață şi Sănătate pot fi achiziționate
prin rețeaua națională de librării
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poştă sau agenți de vânzare:
Editura Viață şi Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
Fax: 021 323 00 40
comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLOUZET, RON
Cea mai mare nevoie a adventismului / Ron Clouzet ; trad.:
Laurențiu Nistor. - Pantelimon : Viață şi Sănătate, 2013
ISBN 978-973-101-708-2

I. Nistor, Laurențiu (trad.)

286.3

Dedicaţie

Nu ştiu dacă voi mai scrie altă carte
şi dacă voi avea ocazia atunci s-o dedic
familiei mele minunate.

Dar aş vrea să dedic această carte
lui Dumnezeu şi Duhului Sfânt,
fără de care nu L-aş fi cunoscut niciodată
pe Isus şi n-aş fi avut dorința de a fi refăcut
după chipul lui Dumnezeu.

Recunoştinţă

Nicio carte nu este scrisă doar de o persoană – e nevoie de o întreagă rețea de prieteni.

Primele mulțumiri se îndreaptă către Russell Burrill, fostul director al Institutului de Evanghelizare al Diviziunii Nord-Americane (NADEI), autor prolific şi, la momentul scrierii acestor rânduri, mâna mea dreaptă ca manager pentru NET 2011. M-a avertizat despre cât de greu va fi să scriu ceva consistent în doar câteva săptămâni, dar, după ce a făcut-o, mi-a oferit cu credincioşie o serie de reacții la fiecare capitol, devenind conducătorul galeriei de susținători.

Sunt mult îndatorat mentorului şi prietenului meu, Jack Blanco, fostul decan al Şcolii de Religie de la Southern Adventist University şi autor al lucrării *The Clear Word*, pentru atenția la detalii, sfatul la timp şi feedback-ul expert. Când Jack dă un sfat, simți că este un sfat dat cu mintea şi cu inima deopotrivă. Aceleaşi aprecieri şi către Herb Douglass, un slujitor extraordinar al lui Dumnezeu, profesor, editor şi autor a nenumărate titluri, inclusiv al de-acum clasicei lucrări *Mesagerul Domnului* şi al ultimelor volume: *The Heartbeat of Adventism* şi *Red Alert: Hurtling Into Eternity*[1], care a avut atât curajul de a puncta slăbiciunile cărții de față, cât şi bunătatea de a-şi exprima credința în acest proiect. Cei trei bărbați amintiți şi-au luat ore din timpul lor prețios pentru a ajuta ca această carte să fie mai bună. Orice puncte slabe ale cărții, fie din perspectivă teologică, fie din cea stilistică, îmi sunt imputabile numai mie.

Mulțumiri trebuie să îi fie aduse şi tovarăşului meu de suflet în chestiuni ale Duhului, pastorul Kevin Wilfey. Comentariile

[1] *Pulsul adventismului* şi *Cod Roşu: Năpustindu-ne spre veşnicie*

sale m-au făcut să mă gândesc mai mult, să clarific lucrurile spre mai bine. Mulțumiri aduc de asemenea colegului meu din Seminar, John Baldwin, care mi-a oferit un feedback prețios, lui Angel Rodriguez, de la Institutul de Cercetări Biblice, pentru indicatori teologici pătrunzători. Şi colegului meu credincios de la NADEI, Don James, care a petrecut timp pe care nu-l prevăzuse în agenda de lucru, ajutându-mă să meşteşugesc întrebările de la finalul capitolelor, pentru reflecția personală sau uzul grupelor mici.

Le aduc mulțumiri tuturor celor care au avut curajul şi bunătatea de a susține această carte – vă sunt îndatorat. Aceste femei şi aceşti bărbați ai lui Dumnezeu care fac o lucrare minunată pentru biserică sunt în rugăciunile mele şi ar trebui să fie şi în ale dumneavoastră. Şi vreau să-i mulțumesc vechiului meu prieten, Dwight Nelson, pentru că a scris o *Prefață* atât de binevoitoare.

Scott Cady, de la Pacific Press, un prieten din perioada în care am locuit în California, a fost răbdător şi de mare ajutor în ghidarea de-a lungul călătoriei de la simpla idee la produsul complex ieşit în urma publicării, iar Ken McFarland mi-a oferit consilierea editorială a unui expert.

La final, îi mulțumesc soției mele, Lisa. Ea a fost nu doar primul cititor al fiecărui capitol şi ochiul critic care mi-a vânat gafele evidente, ci şi partenerul de viață care a îndurat efectiv lipsa soțului, indisponibil pentru o perioadă de mai multe săptămâni.

Mulțumirile supreme se îndreaptă către Duhul Sfânt care, cu blândețe şi cu dragoste, m-a condus de-a lungul multor ani pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu mai bine şi a-L iubi mai mult. Regret doar că, de multe ori, am ales să ascult de dorințele mele în loc să ascult de vocea Lui şi mă rog ca această înclinație să pălească din ce în ce mai mult în timpul anilor pe care vreau să-i petrec în prezența Sa iubitoare.

A lui Dumnezeu să fie lauda!

Ce spun cititorii

„Am început lectura acestei cărți pentru a-mi contura o opinie. Însă, deodată, m-a cucerit. Înainte de a-mi da seama, eram deja la ultimele pagini. Citirea ei mi-a fost cu adevărat benefică: atât ca un credincios de rând, doritor de a vedea încheiată lucrarea lui Dumnezeu, cât şi ca pastor. Autorul a fost inspirat să scrie despre uimitoarea Persoană a Duhului Sfânt într-o manieră simplă, şi totuşi profundă, fără a se pierde în teologie sau în istorie, ci implicându-l pe cititor la modul practic, experimental. După lectura acestei cărți, trăiesc simțământul nevoii urgente de a fi umplut cu Duhul, astfel încât Dumnezeu să-Şi încheie lucrarea în viața mea, în viața bisericii şi în viața întregii lumi."

***Alejandro Bullón**, evanghelist,*
Diviziunea America de Sud

„Dr. Ron Clouzet este un pastor eficient, un teolog competent, un evanghelist de succes şi un scriitor înzestrat. Titlul cărții vorbeşte de la sine, în spatele lucrării aflându-se experiența sa în activitatea de pastorație, dar şi experiența de credință personală a autorului. Gândurile sale despre lucrarea Duhului Sfânt au o solidă temelie biblică şi sunt prezentate cu o aşa prospețime, încât vă vor atinge inima şi vă vor stimula gândirea."

***Mark Finley**, asistentul preşedintelui*
Conferinței Generale

„Clouzet atinge subiectul fierbinte al redeşteptării şi reformei într-un mod care te instruieşte şi te implică în acelaşi timp. El examinează lucrarea Duhului Sfânt într-un mod obiectiv, ferindu-se de senzaționalisme, dar, în acelaşi timp, recunoscând că Duhul va lucra în biserică în moduri din ce în ce mai pline de putere. Volumul acesta va fi de folos atât pentru un studiu personal, cât şi pentru a fi studiat în grupe mici."

***Angel Manuel Rodríguez**,*
fost preşedinte al Institutului de Cercetări Biblice

Cuprins

Prefaţă

Întrebare: Cât timp durează să scrii o carte epică, aşa ca aceasta, despre Duhul Sfânt?

Răspuns: Durează o viață.

Am avut privilegiul să-l cunosc pe autorul acestei cărți pe parcursul a mai bine de jumătate din viață. Ron şi Lisa Clouzet erau seminarişti tineri când m-am mutat la Andrews University pentru a deveni pastorul bisericii Pioneer Memorial. Şi, încă din perioada acelor vremuri bune şi senine ale primului său district, Ron s-a distins ca un lider spiritual, aprins de o pasiune profundă de a-L cunoaşte pe Hristos, un om însetat de plinătatea Duhului Sfânt.

Acesta este motivul pentru care materialul pe care-l veți citi nu este doar fidel biblic şi riguros teologic, ci este şi profund personal. Aşa cum observa cândva Frederick Buechner: „Toată teologia este biografie", adică autorul se luptă să articuleze, după necesitate, fluxuri din profunzimile umblării sale cu Dumnezeu. Veți simți aceste profunzimi personale pe măsură ce Ron Clouzet, cu o candoare transparentă şi o vulnerabilitate care ne dă speranțe şi nouă, ne împărtăşeşte într-o cronică propria cercetare spirituală prin care caută să fie „plin de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efeseni 3:19).

Dar cartea aceasta este mult mai mult decât un jurnal personal, oricât de valoroase ar fi astfel de perspective. Este un manual spiritual pentru oamenii lui Dumnezeu – pentru ultima comunitate apocaliptică de pe pământ a lui Dumnezeu. Şi astfel, va fi probabil cea mai practică lucrare de tipul „Cum să… ?" despre

Duhul Sfânt pe care ați citit-o vreodată – acoperind subiecte de la cum să fii zilnic plin de Duhul lui Isus, până la cum poate să ajungă un grup, sau chiar o adunare întreagă, să fie uns cu a treia Persoană a Dumnezeirii şi la cum să ceri cu zel împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu pentru „ploaia târzie". Am fost impresionat în mod special de relatarea detaliată a ceea ce s-a întâmplat cu o biserică, atunci când aceasta, alături de autor, a îmbrățişat porunca lui Hristos de a „cere", ca niciodată până atunci, împlinirea unei dorințe. Post, rugăciune şi creştere explozivă – ar putea să se întâmple şi în biserica mea din campus? Mărturia personală a lui Ron este dovada că se poate, că trebuie.

Dată fiind lumea mileniului trei în care trăim şi eu, şi tu acum – cu fluxul ei precar şi răsturnările ei implozive –, întreb: Oare nu e momentul ca noi, ca popor, să luăm cu asalt porțile cerului în baza acestui Dar, un Cadou „care aduce toate celelalte binecuvântări după sine" (*Hristos, Lumina lumii*, p. 672)? Ce altceva a vrut să spună Isus atunci când a declarat: „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, şi cei de dau năvală pun mâna pe ea" (Matei 11:12)? Ne-am diluat drumul spiritual pe parcursul a zeci de ani. Cu siguranță, acesta este timpul potrivit pentru Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea să ia cu totul în serios chemarea lui Dumnezeu pentru redeşteptare şi reformă în comunitatea noastră apocaliptică. Plecându-ne pe genunchi, cu Biblia în mâini, e vremea să ne unim în rugăciune (nu ratați capitolul despre rugăciunea unită – cartea şi-ar fi meritat prețul şi numai pentru acest capitol). E vremea să pledăm militant pentru revărsarea divină care, ea şi numai ea, poate atinge 7 miliarde de ființe umane cu veşti bune, de cea mai mare actualitate – că Mântuitorul lumii revine curând.

Ron Clouzet crede că putem. Crede că trebuie. Şi atunci, vii împreună cu mine, alături de el în această neobosită căutare a împlinirii celei mai mari promisiuni a lui Isus? Ce altceva să mai aşteptăm?

Dwight K. Nelson, *Senior Pastor*
Pioneer Memorial Church, Andrews University

Introducere

Cei mai mulți dintre noi ne trăim viața gâfâind după aer, de parcă ne-am îneca la doar o palmă sub luciul apei. Ne-am obişnuit atât de mult cu această stare, încât ignorăm lumea nouă care există chiar deasupra noastră. Tânjim după mai mult – găsim distracții şi divertismente care țin doar o clipă şi, în final, nu ne satisfac. În reveriile noastre tăcute cu Dumnezeu, în adâncul nostru, ştim despre o altă dimensiune, una care ar putea fi a noastră dacă am alege-o sau dacă am şti cum să ajungem acolo.

În anii 1880, după patruzeci de ani de eforturi pentru restaurarea cu succes a multor adevăruri din Biblie, Biserica Adventistă a devenit abilă în scrima teologică, dar, în viața multora dintre membrii săi, lipsea vitalitatea. Ei aveau adevărul, dar, din varii motive, adevărul acesta nu le adusese şi eliberarea. Predicatorii au proclamat Legea până când biserica s-a uscat precum „dealurile din Ghilboa". Timp de ani de zile, Ellen White a îndemnat biserica să privească la Isus. În sfârşit, în 1887, a scris afirmația celebră:

> „Cea mai mare şi mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o redeşteptare a adevăratei evlavii. Căutarea ei ar trebui să fie lucrarea noastră cea dintâi. Trebuie să fie depus un efort serios pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu este dispus să-Şi reverse binecuvântarea asupra noastră, ci pentru că noi nu suntem pregătiți să o primim. Tatăl nostru ceresc este mult mai doritor să le dea Duhul Său Sfânt celor care I-L cer, decât sunt părinții pământeşti doritori să le dea daruri bune copiilor lor. Totuşi este lucrarea noastră să împlinim,

prin mărturisire, umilinţă, pocăinţă şi rugăciune stăruitoare, condiţiile pe temeiul cărora Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvântarea Sa. Numai ca răspuns la rugăciune ne putem aştepta la o redeşteptare.”[1]

Mai multe lucruri ar trebui să ne sară în ochi atunci când citim acest apel. Notaţi că prima propoziţie conţine trei superlative: „cea mai mare”, „cea mai urgentă”, „cea dintâi” dintre toate nevoile noastre. Este ceva mai mare şi mai urgent decât această nevoie? Pentru că, în alte locuri, Ellen G. White menţionează credinţa ca fiind cea mai mare nevoie a noastră, alteori, harul divin sau a avea o familie convertită. Ei bine, atunci când vorbeşte despre cea mai mare nevoie, dar şi cea mai urgentă, expresia este rezervată *doar* pentru a vorbi despre înzestrarea bisericii de către Duhul Sfânt.

Veţi observa şi dumneavoastră, fără îndoială, că revărsarea Duhului Sfânt peste biserică nu are loc nu din cauză că Dumnezeu nu ar dori să-L ofere. Ellen White spune că a căuta aceasta „ar trebui să fie cea dintâi lucrare a noastră”. Aşadar, va fi necesar un efort, o implicare. Aceste fapte nu au nimic de-a face cu obţinerea mântuirii – aceasta este lucrarea lui *Dumnezeu*–, dar au de-a face cu renunţarea, cu venirea până la acel punct în care Dumnezeu ne poate binecuvânta ca niciodată mai înainte. În ce constă acest efort? Patru lucruri: mărturisire, umilinţă (supunere), pocăinţă şi rugăciune serioasă. Toate acestea mai implică un lucru: un astfel de efort înseamnă ceva ce se face împreună cu alţii, nu de unul singur.

Există multă neînţelegere astăzi cu privire la Persoana şi activitatea Duhului Sfânt, ca să nu mai vorbim de revărsarea Sa sau de ploaia târzie. Parţial, neînţelegerea se datorează faptului că lumea creştină, în general, încă nu are o imagine clară a ceea ce este şi face Duhul Sfânt. Chiar şi în biserica noastră există oarecare confuzie. Un lucru este sigur: fără revărsarea Duhului Sfânt în vieţile noastre şi în biserică nu vom putea ajunge nicăieri. „Lucrul de care avem cea mai mare nevoie şi fără de care nu putem reuşi este puterea Duhului Sfânt, care să lucreze alături de eforturile noastre.”[2]

De ce încă o carte despre Duhul Sfânt?

Interesul meu pentru subiectul Duhului Sfânt a început pe când eram pastor tânăr în California. În ultimii douăzeci de ani, am studiat subiectul atât pentru devoțiune personală, cât şi pentru cercetare academică. M-am concentrat în special pe ce a spus Ellen White despre *botezul* Duhului în viețile noastre. Aşadar, interesul meu în scrierea acestei cărți este acum întreit:

1. Să rectificăm noțiunile greşite pe care unii încă le mai au în privința activității Duhului Sfânt şi a lucrării Sale în viețile noastre şi în biserică.
2. Să ne ofere o imagine cât mai cuprinzătoare a diverselor fațete ale lucrării Sale în viețile noastre – în special să ne ajute să înțelegem cum se raportează la trupul lui Hristos sau la biserica locală.
3. Să furnizeze conținut şi o perspectivă care să aprindă o redeşteptare şi o reformă în inima cititorului, a prietenilor şi a celorlalți membri din biserică.

Cartea este împărțită în patru secțiuni: Promisiune, Persoană, Practică şi Putere. Pentru unii cititori ar putea fi un început cam lent, pentru că, în prima fază, este nevoie să fie clarificate fundamentele biblice şi istorice. Dar, dacă vor persevera, cititorii vor fi răsplătiți din plin, în opinia mea, în ultimele două secțiuni ale cărții.

La finalul fiecărui capitol se află întrebări care să stimuleze discuția în grup sau predarea personală față de Dumnezeu. Să fiu sincer, speranța mea este ca această carte să fie citită nu doar individual, ci şi în grupuri. Aş vedea grupuri de tineri, de cupluri tinere, de studenți sau, pur şi simplu, grupuri de prieteni adunându-se pentru a o citi şi a se ruga. De asemenea, ar fi bună pentru grupe din biserică care se întâlnesc regulat: grupe mici, grupe ale Şcolii de Sabat, grupuri misionare, comitetul bisericii sau comitetul prezbiterilor. În bisericile mai mari sau în birourile conferințelor, îmi pot imagina conducerea – personalul pastoral sau administrativ – citind această carte împreună sau cel puțin adunându-se periodic pentru a-şi împărtăşi comentariile şi pentru a se ruga cu privire la conținutul ei.

Dacă alegi să citeşti această carte cu cineva sau de unul singur, plănuieşte să stai şi să cauţi fiecare text în Cuvântul lui Dumnezeu şi, în timp ce citeşti fiecare capitol, opreşte-te să-I mulţumeşti lui Isus şi să vorbeşti cu El pe măsură ce simţi adierea Duhului care îţi atinge inima. Citeşte-o cu un pix în mână. Stoarce tot ce se poate din această carte! Nu lăsa ca această ocazie să treacă pe lângă tine fără să te predai cu totul lui Isus, iubitul sufletului tău!

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din abundenţă pe toţi cei care veţi citi, chiar când citiţi şi cumpăniţi ce ar putea spune Duhul bisericii.

Note

[1] *Review and Herald,* 22 martie 1887, par. 1; textul apare şi în alte lucrări, precum *Solii alese*, cartea 1, p. 121. (Şi aici, şi în celelalte note, numărul paginii este cel din original, care se regăseşte în versiunea în limba română în text, între paranteze pătrate.)

[2] *The Home Missionary,* 1 noiembrie 1890, par. 26.

FĂGĂDUINŢA

Capitolul 1

Marele dor al lui Dumnezeu

Gao Hung Tse, un muncitor de la țară, se botezase. Nu avea familie, nu mersese la şcoală şi nu numai că era analfabet, dar avea şi o memorie atât de slabă, încât nu putea să țină minte ce îi citeau alții. Dar Gao Îl iubea pe Isus şi tânjea să le spună şi altora despre dragostea lui Dumnezeu şi despre Cuvântul Său – ah, dacă ar fi putut măcar să citească!

Într-un Sabat s-a hotărât să se roage Domnului ca să poată să facă şi el ceva – orice – pentru a-şi putea împărtăşi credința, aşa că a petrecut ore în şir rugându-se ca Duhul Sfânt să-i dea putere pentru aceasta. Dintr-odată, Gao a auzit o voce care îi spunea: „Citeşte Psalmul 62!" El s-a împotrivit – nu ştia să citească, dar vocea s-a auzit din nou –, nu negocia, nu se contrazicea cu el. Îi spunea, pur şi simplu, din nou să citească Psalmul 62. Atunci, spre uimirea lui, a descoperit că era în stare să citească, aşa că a citit întregul psalm.

Gao nu-şi putea stăpâni entuziasmul. A ieşit în fugă din cocioaba sa, a traversat satul şi i-a spus prezbiterului: „Dumnezeu m-a învățat să citesc!" Apoi i-a recitat întregul psalm din memorie. Dumnezeu îi dăduse în mod miraculos capacitatea atât de a citi, cât şi de a memora.

Ce a făcut Gao cu aceste abilități noi, dăruite de Dumnezeu? A proclamat dragostea lui Isus pentru oricine era dispus să asculte. A deschis Biblia şi le-a citit altora ca şi când fiecare cuvânt venise din cer. Şi, din cauză că acest muncitor modest şi-a pus plin de curaj încrederea în promisiunile Sale, Dumnezeu l-a folosit pentru a aduce vindecare şi speranță la mulțimi de oameni. Sute au venit în apele botezului datorită mărturiei şi slujirii sale – 180 de persoane au fost câştigate în primul an de la propriul botez.

Făgăduința Duhului

Ellen White a spus cu claritate că „dispensațiunea în care trăim acum este dispensațiunea Duhului Sfânt”.[1] Deci, se pare că Duhul Sfânt lucrează acum pe pământ într-un fel special. Cum beneficiem de această stare de lucruri? Cerem ca El să ne umple inimile şi căminurile? Insistăm şi noi, asemenea fratelui Gao, ca Domnul să ne umple cu Duhul Său şi să ne facă în stare să lucrăm? Refuzăm noi oare să acceptăm un „Nu” ca răspuns?

În noaptea de Paşte, cu doar câteva ore înainte de crucificare, Domnul Hristos le-a promis ucenicilor Săi că Duhul Sfânt avea să vină. „Voi ruga pe Tatăl”, a spus El, „şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, şi anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi…, căci rămâne în voi şi va fi în voi.” (Ioan 14:16,17)

Ce pasaj uimitor! Isus a promis să Îi ceară Tatălui Duhul Sfânt pentru noi. Când a făcut acest lucru? Probabil în dimineața zilei în care a înviat, când S-a întâlnit cu Tatăl Său (vezi Ioan 20:1, 15-17).[2] În aceeaşi seară, când li S-a arătat ucenicilor înghesuiți în camera de sus, El le-a spus: „… voi trimite peste voi făgăduința Tatălui” (Luca 24:49) şi a suflat peste ei Duhul ca o garanție a Cincizecimii (vezi Ioan 20:19-22). El imprimase în mintea ucenicilor Săi sacralitatea lucrării de a împărtăşi caracterul Său cu cei cărora aveau să le prezinte Evanghelia.

Ce altceva le-a mai promis? Ioan 14 ni-L arată pe Isus spunând că avea să trimită un „alt Mângâietor”. Cuvântul grecesc

tradus cu „Mângâietor” sau „Cel care ajută” este *parakletos*, care înseamnă literal „cel de lângă”. Astăzi folosim *para* în cuvinte ca *para*lelă – cu sensul de „care merge de-a lungul a ceva” şi *para*medic – cineva care activează „paralel”cu un medic, alături de el, care face unele din lucrurile pe care le face şi medicul. Implicaţia este că Duhul Sfânt este Cineva ca Isus, dar Cineva care va fi cu noi pentru totdeauna. În timp ce Isus slujeşte ca al doilea Adam, reprezentând omenirea în Cer, Duhul Sfânt, numit *Parakletos*, slujeşte pe pământ ca Dumnezeu cu noi.

Aş vrea să observaţi încă un lucru din textul nostru. Isus a schimbat prepoziţia care ne spune cum Se raportează la noi Duhul. El n-a spus că Duhul Sfânt doar va fi *cu* noi, aşa cum Isus a fost cu ucenicii. Acum Duhul are să fie în noi. Când prezint seminare despre Duhul Sfânt, de obicei aici fac o pauză care să permită aprofundarea acestui gând. Apoi împărtăşesc o analogie. Fiecare mamă care a fost însărcinată ştie diferenţa dintre a fi *cu* copilul şi a avea copilul în ea.

Care este ideea?

Isus intenţionează ca primirea Duhului Sfânt să fie atât de puternică, de concretă pentru noi, atât de transformatoare de viaţă, încât să fie ca şi când ai trece de la avea viaţa *cu* tine la a avea viaţa în tine. La fel cum purtarea unui copil în pântece schimbă o femeie pentru totdeauna, la fel primirea Duhului ne schimbă pentru totdeauna. El trăieşte în noi.

Din nou şi din nou, în acea noapte de Paşte, Isus a adus în discuţie subiectul Duhului Sfânt.[3] El le-a spus ucenicilor că Duhul avea să-i înveţe toate lucrurile şi le va aminti ce îi învăţase El (Ioan 14:26). El a spus că Duhul va depune mărturie pentru El şi, astfel, ei vor putea să dea mărturie (Ioan 15:26,27). El i-a asigurat că Duhul adevărului îi va conduce în tot adevărul şi că un Ajutor divin le va descoperi ce avea să se întâmple (Ioan 16:13). Le-a spus că plecarea Lui era în avantajul lor, deoarece aceasta însemna că Duhul Sfânt putea veni. În realitate, privind către ziua venirii Mângâietorului – Ziua Cincizecimii –, Isus le-a spus cu blândeţe: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce

la voi... În ziua aceea, veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine şi că Eu sunt în voi" (Ioan 14:18,20). Isus S-a aşteptat să fie mai aproape de ucenicii Săi *după* plecarea Sa decât fusese când era prezent fizic cu ei.

Dar nu era Duhul pe pământ deja? De ce o astfel de promisiune, că „va veni"?

Duhul Sfânt în Vechiul Testament

Cartea lui LeRoy Froom, *Venirea Mângâietorului*, este o lucrare clasică despre Duhul Sfânt – poate cea mai influentă carte adventistă asupra subiectului scrisă până la data aceasta. În această carte, Froom ne spune că Duhul Sfânt este menționat de 88 de ori în Vechiul Testament şi de 262 de ori în Noul [Testament].[4] Bazându-ne pe diferența de mărime dintre cele două testamente, atunci, Duhul este menționat de 10 ori mai ferecvent în Noul Testament decât în Vechiul [Testament].

În ciuda raportului, este un fapt că Vechiul Testament Îl *menționează* pe Duhul Sfânt şi activitatea Lui. Îl găsim acționând la crearea lumii (Geneza 1:2), implicat în lucrarea de regenerare (Geneza 6:3), oferind talente şi capacități pentru slujire (Exodul 31:3-5) şi lucrând prin semne şi minuni (Judecătorii 14:6,19). El apare cel mai evident în lucrarea unor conducători aleşi de Dumnezeu, cum ar fi Ghedeon (Judecătorii 6:34), David (1 Samuel 16:13) şi Elisei (2 Împărați 2:9,15; 8:14,15) şi, în special, a profeților mari, cum ar fi Isaia şi Ezechiel (Isaia 48:16; 59:21; Ezechiel 2:2; 3:12,24). În acest timp, „influența Duhului Sfânt fusese deseori descoperită în chip vădit, însă niciodată în plinătatea ei".[5] În timpul acela, vedem Spiritul lui Dumnezeu la lucru în indivizi, dar rareori îl vedem lucrând într-un grup întreg de oameni.

Găsim totuşi expresii care descoperă dorința lui Dumnezeu de a lucra pe pământ printre oamenii Săi, alături de Isus, Mesia. În zilele lui Solomon, Israel a început o lungă relație cu idolii. Prin vocea Înțelepciunii, Dumnezeu i-a spus regelui: „Iată voi turna duhul Meu peste tine; vă voi face cunoscute cuvintele Mele." Apoi l-a avertizat, arătându-i care aveau să fie urmările

dacă Îl respingea: „Mă vor chema şi nu voi răspunde; mă vor căuta, şi nu mă vor găsi” – cu o excepție: „Cel care mă ascultă va locui fără grijă, va trăi liniştit şi fără să se teamă de vreun rău” (Proverbele 1:23,28,33). Aceasta se întâmpla cu mai mult de 900 de ani înainte ca Isus să fi venit pe pământ. Un secol şi jumătate mai târziu, Dumnezeu a spus prin Isaia că Mesia care urma să vină avea să aibă plinătatea Duhului lui Dumnezeu (Isaia 11:1-13; 42:1; 61:1-3).

Pe vremea robiei babiloniene, cu cinci secole înainte de Hristos, poporul lui Dumnezeu devenise păgân de-a binelea. Prin Ezechiel, Dumnezeu a promis o schimbare. El a spus că avea să restabilească sfințenia Numelui Său mare care fusese profanat, „pângărit” printre neamuri. El avea să-i stropească „cu apă curată” şi să-i curețe de toată murdăria şi de idolii lor. Pe lângă aceasta, Dumnezeu a spus că îi va da poporului Său o inimă nouă şi va pune un Duh nou în ei şi îi „va face” să urmeze poruncile Sale, să le păzească şi să le împlinească (Ezechiel 36:23,25-27). Ați prins ideea? Dumnezeu îi va face „să umble” în poruncile Sale. Când au stat la poalele muntelui Sinai, nu promiseseră israeliții că vor umbla în căile Sale? Ba da, ei spuseseră: „Vom face tot ce a zis Domnul” (Exodul 19:8). Dar, bineînțeles, au eşuat lamentabil. Doar cu puterea Duhului lui Dumnezeu ar fi putut avea succes (Zaharia 4:6).

În final, prin Ioel, unul dintre ultimii profeți ai Vechiului Testament, Dumnezeu i-a chemat la redeşteptare şi reformă. El a spus:

„Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset şi bocet!...
Întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru.
Căci El este milostiv şi plin de îndurare…
Sunați cu trâmbița în Sion!
Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare!
Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă!
Aduceți pe bătrâni…
Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă şi altar
şi să zică: «Doamne, îndură-Te de poporul Tău!»”

„Domnul a răspuns:
«… Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele…
După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci…
Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.
Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ…
înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.
Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.»”

„Voi, copii ai Sionului,
bucuraţi-vă şi veseliţi-vă în Domnul, Dumnezeul vostru,
căci El vă va da ploaie la vreme,
vă va trimete ploaie timpurie şi târzie ca odinioară.”
(Ioel 2:12,13,15-17,19,25,28-30,32 şi versetul 23).

În ziua Cincizecimii, Petru a amintit făgăduinţa uimitoare pe care Dumnezeu o dăduse prin Ioel (Faptele apostolilor 2:14-21). Pentru prima dată, Îl găsim pe Dumnezeu promiţând Duhul Său „peste orice făptură” (în KJV, „întregii omeniri”) – bărbaţi, femei, tineri şi bătrâni. Prin poporul lui Dumnezeu, puterea şi prezenţa Duhului aveau să fie văzute în lume.

De ce nu se putea întâmpla aceasta în vremurile Vechiului Testament?

Ioan ne spune că „Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”, glorificat.

Când a fost glorificat Isus?

După ce a suferit şi a murit, aşa cum atât El, cât şi Tatăl Lui clarificaseră doar cu câteva zile înainte de cruce (Ioan 12:23,24,28; 13:31,32). Şi, la doar câteva zile *după* Cincizecime, Petru, sub inspiraţia lui Dumnezeu, a anunţat că Isus era acum glorificat (Faptele apostolilor 3:13).

Cum s-a realizat acest lucru?

În ziua aceea, Hristos a fost întronat ca Rege al regilor „în mijlocul adorării îngerilor”, completând începerea lucrării Sale ca preot şi împărat.[6] Pavel ne ajută să înţelegem mai bine acest

eveniment, adăugând că, la înălțare, Hristos a luat cu El robi şi a dat daruri oamenilor (Efeseni 4:8). Aici se referă la ce făceau regii acelui timp când se întorceau acasă după ce îşi învingeau duşmanii în luptă. Supuşii regelui învingător se aliniau să îl primească. Atunci regele şi armata sa defilau prin oraşul-reşedință regală, ducându-i cu ei pe soldații duşmani care acum erau prizonieri. În timp ce defilau, regele distribuia daruri – o parte din pradă – poporului său care scotea strigăte de bucurie. „Captivii” luați de Hristos la cer erau nişte prime-roade ale învierii Lui (Matei 27:52,53), iar „prada” erau darurile Duhului revărsate peste biserică, pentru progresul Împărăției Sale.

Calvarul înainte de Cincizecime

Ceea ce am văzut descoperă că în niciun caz Cincizecimea n-ar fi putut să preceadă Calvarul. Hristos fusese glorificat ca Învingător asupra păcatului şi a morții înaintea poporului Său şi putea primi plinătatea Duhului Sfânt. Motivul este destul de simplu: dorim plinătatea lui Dumnezeu în viețile noastre doar în măsura în care reuşim să vedem întregul sacrificiu al lui Hristos *pentru* viața noastră.

Hristos a spus că obiectivul Duhului Sfânt era de „a dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata” (Ioan 16:8). Cum realizează Dumnezeu aceste lucruri? Convingerea de păcat are ca urmare pocăința. Dar ne pocăim doar pentru că suntem conştienți că am păcătuit? Dacă sunteți ca mine, răspunsul este un disperat „Nu”. Mult prea des privim păcatul în față, deplin conştienți că este păcat, şi totuşi continuăm să îl facem.

Pocăința este determinată de altceva decât recunoaşterea faptului că suntem păcătoşi. Ea vine când vedem demonstrația dragostei lui Dumnezeu pentru noi. „Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință”, proclama Pavel (Romani 2:4). Gândiți-vă: Hristos ar fi putut să moară în Grădina Ghetsimani. Ar fi murit la fel de repede acolo, unde a fost copleşit de prezența şi puterea păcatului nostru (Matei 26:36-38). Dar, dacă s-ar fi întâmplat

acest lucru, doar ființele cerești ar fi putut să înțeleagă bunătatea și mila lui Dumnezeu pentru rasa umană. Noi, oamenii, nu. A fost nevoie de suferința Fiului lui Dumnezeu – demonstrația șocantă și generoasă de la crucea dragostei lui Dumnezeu pentru noi – ca să ne atragă atenția. Numai atunci și numai așa puteam deveni conștienți de vinovăția păcatului nostru.

Permiteți-mi să ilustrez. În urmă cu câțiva ani, când eram un tânăr profesor la una dintre universitățile noastre adventiste, am mers într-o dimineață mai devreme la birou pentru a studia cu câteva ore înainte să ajungă și alții acolo. În timp ce eram în birou, am prins o licărire a unei binecunoscute imagini „zugrăvite" în cuvinte prin care Ellen White a ilustrat sacrificiul lui Isus *pentru mine*. Ea vorbea despre Hristos care a fost maltratat cu brutalitate *pentru mine*, capul Său, mâinile Sale, picioarele Sale au fost lovite *pentru mine*. Ellen White arată că „un chin de nedescris I-a umplut sufletul când Tatăl Și-a ascuns fața", iar eu am înțeles că lucrul acesta I se întâmplase din cauza *păcatului meu*. Și atunci, într-un crescendo de realitate dureroasă, autoarea i se adresează cititorului: „Pentru tine, Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine, El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului."[7]

Începea să mă înece plânsul chiar atunci și acolo. Încercam să termin de citit paragraful, dar nu mai puteam să văd; ochii îmi deveniseră râuri de durere și tristețe amestecată cu ușurare. M-am lăsat pe genunchi și, redus la un geamăt care nu voia să se oprească, am strigat cu voce tare: „De ce, Doamne? De ce *m*-ai iubi atât de mult? Cine sunt eu, încât să Te dai pe Tine pentru *mine*?"

Am plâns și am plâns în acea dimineață până când n-am mai avut lacrimi. Pricepusem dragostea Mântuitorului, a Stăpânului și Domnului meu mai mult decât vreodată până atunci. Fusesem pastor și învățător biblic timp de ani de zile. Crescusem în biserică, unde se vorbea mereu despre lucrarea lui Hristos în favoarea păcătoșilor. Condusesem sute de oameni la piciorul crucii. Și mai citisem acel pasaj de mai multe ori mai înainte. Dar,

în acea dimineață, ferestrele cerului au revărsat un aşa potop de lumină peste harul lui Dumnezeu, încât am fost copleşit.

Am rămas pe podeaua biroului meu vreme de mai bine de oră, vărsând-mi odată cu lacrimile şi durerea că păcatele mele au cauzat moartea lui Isus, durerea că eu continuasem să păcătuiesc fără nicio grijă față de urmările păcatului meu asupra Lui, amărăciunea pentru că trăisem atât de mult timp fără să fi apreciat ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Cum putea Dumnezeul cerului, Regele regilor şi Domnul domnilor – Cel căruia Îi datorăm *totul*, de la respirație la viața veşnică – să-Şi dea viața, să Se dea pe Sine cu totul *pentru mine?*

Ca să vă spun adevărul, în ziua aceea am fost atât de copleşit de dragostea lui Dumnezeu, încât n-am îndrăznit nici să mă mişc, nici să vorbesc o vreme. Îmi părea blasfemator chiar să spun *Mulțumesc*. Dumnezeul meu sfânt să Se dea pe Sine *pentru mine!* M-am rugat în tăcere ca să-Şi țină mâna, deoarece îmi imaginam că, dacă descopăr mai mult din harul Lui pentru mine, voi exploda, nefiind în stare să cuprind totul.

Ce crezi că am făcut când am început să-mi revin? Crezi că m-am întors la a-mi trăi viața fără griji, ca înainte? Că am căutat distracții seculare? O, nu! M-am predat pe mine însumi pe deplin – oricum, mai mult decât oricând până atunci. „Doamne", am spus, „Tu eşti dispus să mă iubeşti atât de mult şi eu nu merit; niciodată nu voi merita. Dacă există ceva ce poți face cu mine pentru gloria Ta, Te rog să faci. Mă predau cu totul. Este privilegiul meu şi este o onoare pentru mine să renunț la totul pentru Tine. Nu sunt nimic, iar Tu eşti totul, dar ai ales să mă tratezi de parcă aş valora ceva."

Vedeți de ce a spus Ioan că Duhul nu fusese încă dat, pentru că Isus nu fusese încă proslăvit?! (Ioan 7:39) Lucrarea supremă, smerită, plină de har a Duhului este de a ni-L arăta pe Isus aşa cum este El într-adevăr. Legea lui Dumnezeu pe baza căreia este condus Universul este legea dragostei care se sacrifică. Până la Calvar, doar Dumnezeu ştia cât de mult ne iubea. După momentul crucii, Duhul Sfânt a putut, în sfârşit, să-Şi arate

dragostea pentru noi în feluri necunoscute mai înainte. De aceea a fost Duhul turnat peste întreaga omenire, la timpul acela.

Astăzi trăim într-un timp mult diferit – suntem sub dispensaţiunea Duhului Sfânt. Nu ar trebui oare să aşteptăm ca biserica şi fiecare urmaş al crucii să reflecte această deosebire?

Ba da, aşa ar trebui.

Şi Dumnezeu face acest lucru.

Note

[1] Ellen G. White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers* [Mărturii pentru pastori şi slujitorii Evangheliei], Mountain View, CA: Pacific Press, 1944), p. 511.

[2] Vezi Ellen G. White, *Desire of Ages* [Hristos, Lumina lumii], Mountain View, CA: Pacific Press, 1940, p. 790.

[3] Ellen White a scris: „Hristos, Marele Învăţător, avea o varietate infinită de subiecte din care să aleagă, dar cel asupra căruia a zăbovit cel mai mult a fost darul Duhului Sfânt." – *Selected Messages* [Solii alese], bk. 1, Washington, D.C.: Review and Herald, 1958, p. 156.

[4] LeRoy E. Froom, *The Coming of the Comforter* [Venirea Mângâietorului], rev. ed., Hagerstown, MD.: Review and Herald, 1956, p. 27.

[5] Ellen G. White, *The Acts of the Apostles* [Faptele apostolilor], Mountain View, CA: Pacific Press, 1911, p. 37.

[6] *Ibid*., p. 38, 39.

[7] Întregul pasaj se găseşte în *Hristos, Lumina lumii*, p. 657, după cum urmează: „Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce: trupul Său era sfârtecat în bătăi; mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce; picioarele Sale, neobosite în a sluji din iubire, erau ţintuite pe lemn; acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini; buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Şi toate suferinţele îndurate – picăturile de sânge care se prelingeau din capul, din mâinile şi picioarele Sale, chinurile care au zguduit fiinţa Sa şi durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl Şi-a ascuns faţa de El – îi vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine, Fiul lui Dumnezeu a consimţit să poarte această povară a vinovăţiei; pentru tine, El a nimicit împărăţia morţii şi a deschis porţile Paradisului. El, care a liniştit valurile furioase şi a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care i-a făcut pe demoni să tremure şi boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor şi care i-a chemat pe morţi la viaţă, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce şi a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine."

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Ce te-a impresionat cel mai mult la istoria lui Gao Hung Tse din China?
2. Ce înseamnă pentru tine faptul că numele cu care Isus S-a referit la Duhul era grecescul *parakletos*, care înseamnă „cel de lângă tine”?
3. Care sunt implicațiile afirmației din Ioan 14:17, că Duhul este în noi, nu *cu* noi?
4. Cum rămâne cu Duhul Sfânt în Vechiul Testament?
5. Reciteşte Ioel 2:12-32. Ce spune profetul despre Duhul Sfânt?
6. Descrie glorificarea lui Isus după înviere.
7. De ce nu se putea ca Cincizecimea să fie înainte de Calvar?
8. Citeşte *Hristos, Lumina lumii*, p. 755, 756, din nota de subsol. Care este răspunsul tău la o dragoste de felul acesta?
9. În ce constă, în esență, lucrarea Duhului Sfânt?
10. În sumar, care este „Marele dor al lui Dumnezeu”, aşa cum am intitulat acest capitol?

Capitolul 2

Ce este necesar pentru naşterea unei biserici

După ce Isus a înviat, totul era schimbat. Ispăşirea pentru omenirea căzută era îndeplinită. Îngerii cereşti erau asiguraţi că păcatul avea să se sfârşească, iar poporul lui Dumnezeu, biserica Sa, nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

În seara zilei în care a înviat, Hristos a suflat peste ucenicii Săi Duh Sfânt (Ioan 20:21,22), deoarece aveau nevoie de ajutorul Lui ca să poată înţelege, într-un timp scurt, secole de profeţii mesianice. „Când primeşti botezul cu Duhul Sfânt", scria Ellen White, „atunci înţelegi bucuriile mântuirii mai mult decât oricând înainte în viaţa ta."[1] În acea seară, El a început prin a le deschide „mintea ca să înţeleagă Scripturile" (Luca 24:45). În următoarele patruzeci de zile, Isus le-a dezvăluit apostolilor Marea Trimitere.

În Biblie, găsim patru versiuni ale Marii Trimiteri. Cei mai mulţi oameni se gândesc la cea din Matei 28, cu porunca „mergeţi şi faceţi ucenici", însă avem o imagine completă doar atunci când le avem în vedere şi pe celelalte trei. În noaptea învierii, Trimiterea a fost aceea de a proclama „iertarea păcatelor", şi primul lucru de făcut nu era să *plece*, ci să *rămână* în cetate, până când aveau

să fie îmbrăcați cu putere de sus" (Luca 24:46-49). A doua şi a treia trimitere au avut loc în timpul întâlnirii din Galileea, câteva zile mai târziu.[2] Hristos a accentuat că trebuia ca ei să meargă în toată lumea şi să predice Evanghelia la orice făptură (Marcu 16:15), să facă ucenici botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh şi să-i învețe să păzească tot ce le poruncise El (Matei 28:19-20).

Ultima dată, Marea Trimitere e înregistrată chiar înainte de înălțarea lui Hristos, pe Muntele Măslinilor. Iar accentul acum este pus pe *aşteptare*, nu pe a pleca. Textul merită redat complet:

> „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduința Tatălui, «pe care» le-a zis El, «ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.» Deci apostolii, pe când erau strânşi laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou Împărăția lui Israel?» El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să ştiți vremurile sau soroacele, pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului.»" (Faptele apostolilor 1:4-8)

Aşadar, o imagine completă a Marii Trimiteri, include poruncile de *a sta, a pleca/a merge* şi de *a aştepta*, precum şi spectrul mult mai larg decât era aşteptat al obiectivelor – *să vestească iertarea păcatelor*, *să predice Evanghelia*, *să facă ucenici* şi *să mărturisească*. Dar, cu toate că Isus petrecuse patruzeci de zile explicându-le aceste lucruri ucenicilor, erau unele lucruri pe care ei continuau să le scape din vedere.

A doua venire sau venirea Duhului Sfânt?

Haideți să citim din nou acel text din Faptele apostolilor 1. Timp de câteva săptămâni, Hristos a vorbit mult despre nevoia lor de a vesti lumii Evanghelia şi a accentuat că, pentru a o face

în mod eficient, aveau nevoie de Duhul Sfânt. Ultimele cuvinte pe care L-au auzit spunându-li-le înainte de a pleca spre Muntele Măslinilor arată că trebuia ca ei să aştepte în Ierusalim până când aveau să primească plinătatea Duhului Sfânt. El chiar le spusese că aveau să fie botezaţi cu Duhul Sfânt „nu după multe zile". Dar răspunsul ucenicilor arată că ei nu prinseseră deloc ideea. În loc să întrebe despre Duhul Sfânt sau despre mărturisire, ei au întrebat dacă în timpul acela avea să fie restaurată Împărăţia Sa. El deja le declarase că nu era „planul Său să stabilească în lumea aceasta o împărăţie vremelnică"[3], dar lor le era greu să accepte să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă

Răspunsul lui Isus este interesant. El le-a spus să nu se îngrijoreze de „vremuri[le] sau soroace[le]; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa" (Faptele apostolilor 1:7). Aceasta ne aduce aminte de timpul când le-a spus despre semnele revenirii Sale, despre faptul că „nimeni nu ştie ziua şi ceasul... afară de Tatăl" şi i-a îndemnat: „Fiţi gata!", deoarece nu ştiau exact când avea să vină Domnul (Matei 24:36,42).

Această discuţie îşi găseşte ecou în sufletul multor membri din Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea astăzi. După 1844, mulţimi de oameni au fost fascinate de timpul posibil al revenirii lui Hristos. Cărţi şi prelegeri care descopereau cele mai recente observaţii asupra înţelegerii vremurilor au fost întotdeauna populare şi au atras un mare număr de cititori. Dacă această carte ar fi fost intitulată ***12 motive pentru care Isus va veni înainte de 2020***, ar fi devenit foarte probabil instantaneu un bestseller. Îmi amintesc cum, în urmă cu câţiva ani, un bărbat sincer, căruia îi plăcea să studieze Spiritul Profetic şi Biblia, a ajuns convins de faptul că Hristos avea să vină înainte sau pe data de 15 mai 2003. Îşi baza teoria pe o exegeză îndoielnică a Vechiului Testament, dar nu conta. El era convins, iar eu aveam să fiu răspunzător pentru pierderea de suflete dacă nu îmbrăţişam punctul lui de vedere şi nu îi avertizam pe ceilalţi din sfera mea de influenţă. Era atât de convins de prezicerea lui, încât a făcut legământ că, dacă lucrurile nu vor fi cum spune el, o să-şi mănânce şosetele.

Bineînțeles, știți ce s-a întâmplat: data aceea a venit și a trecut. Câteva săptămâni mai târziu, m-a văzut într-un hol al bisericii și a căutat să se ascundă după o coloană. Am fost chiar tentat să mă duc la el și să-l întreb: „Ce gust au avut șosetele acelea?"

Noi punem un mare accent pe venirea lui Hristos și pe bună dreptate – până la urmă, suntem *adventiști* și așteptăm revenirea Domnului nostru. Dar observați că *nu pe acest lucru* a pus Hristos accentul în timpul ultimelor săptămâni petrecute cu ucenicii. El a pus accentul pe așteptare – ei trebuiau să aștepte coborârea Duhului, care să le dea putere să mărturisească. Hristos este mult mai interesat de *pregătirea* noastră pentru revenirea Sa decât ar trebui să fim noi interesați de *timpul* revenirii Sale.

Venirea Duhului în viețile noastre precedă venirea Domnului spre lumea noastră. Iar botezul cu Duhul Sfânt este necesar pentru venirea Lui. „De ce?" ați putea întreba. Din cauză că Duhul este Singurul care poate să judece lumea în privința păcatului, neprihănirii și judecății (Ioan 16:8). Dar Duhul, în mod surprinzător, nu este trimis în lume, ci este trimis bisericii (vers. 7). În timp ce El lucrează prin biserică, lumea este adusă la Isus.

Ioan Botezătorul, un om plin de Duhul din pântecele mamei lui (Luca 1:15), a făcut o promisiune minunată:

> „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc." (Matei 3:11)

Dumnezeu este atât de serios cu privire la nevoia noastră de a fi botezați cu Duhul, încât aceasta este singura făgăduință menționată în toate cele patru evanghelii (Matei 3:11, Marcu 1:8, Luca 3:16, Ioan 1:32-34), precum și de două ori în Faptele apostolilor (Faptele apostolilor 1:5, 11:16). Niciunei alte promisiuni nu îi este dată o astfel de proeminență în Noul Testament. Chiar și mesagerul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă îi dă importanță maximă.[4]

Din fericire, ucenicii s-au hotărât să asculte. Au așteptat în Ierusalim până când a venit împlinirea făgăduinței. Ei n-au

„zăbovit” zece zile, ci au fost gata să aştepte atât cât era nevoie până când avea să vină Duhul Sfânt, fapt care avea să se întâmple zece zile mai târziu, dar ei nu ştiau acest lucru.

Nu ar trebui să facem şi noi la fel astăzi?

Ce a adus Cincizecimea?

Mi-aş dori să puteţi să vă luaţi timp şi să citiţi cu atenţie capitolul intitulat „Ziua Cincizecimii” din cartea *Faptele apostolilor* a lui Ellen White. O citire atentă descoperă uimitoare observaţii despre cum au petrecut ucenicii timpul împreună. Iată un citat din acel capitol:

> „În timp ce aşteptau împlinirea făgăduinţei, ucenicii şi-au umilit inimile într-o adevărată pocăinţă şi şi-au mărturisit necredinţa... Ei şi-au adus aminte de cuvintele lui Hristos... Adevăruri care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte, şi ei le repetau unul după altul... Scenă după scenă din viaţa Sa minunată a trecut pe dinaintea lor... Ei meditau la viaţa Sa curată şi sfântă... Cât de sinceri erau în mâhnirea lor că L-au întristat cândva…! Au fost întristaţi pentru supărările pe care I le-au pricinuit... Dar se mângâiau la gândul că fuseseră iertaţi. Şi s-au hotărât ca, pe cât le era cu putinţă, să-şi ispăşească necredinţa printr-o curajoasă mărturie despre El înaintea lumii…
>
> Ucenicii se rugau cu un zel nepotolit ca să fie făcuţi destoinici să-i întâmpine pe oameni şi ca, în convorbirile lor zilnice, să fie în stare să rostească cuvinte care să-i conducă pe păcătoşi la Hristos. Înlăturând orice neînţelegeri, orice dorinţă de întâietate, ei s-au adunat laolaltă, într-o strânsă comuniune creştină… Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înţeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii şi, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care Domnul Hristos le-o făgăduise.
>
> Duhul Sfânt a venit cu o aşa plinătate asupra ucenicilor care aşteptau şi se rugau, încât a cuprins fiecare inimă… Şi, sub influenţa Duhului Sfânt, cuvintele de căinţă şi

mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate… Cuprinşi de uimire, apostolii au exclamat: «Iată, aceasta este iubire». Ei au devenit conştienţi de darul care le fusese dat. Şi care a fost urmarea? … Mii au fost convertiţi într-o zi."[5]

Ai trăit vreodată aşa ceva? Aceasta a adus Cincizecimea. De aceasta era nevoie. Primul lucru care îmi vine în minte este faptul că ei nu s-au concentrat asupra Duhului Sfânt, cât s-au concentrat asupra lui Isus. Cuvintele lui Isus, caracterul lui Isus, lucrările lui Isus – acestea erau lucrurile pe care şi le aminteau şi le repetau unul altuia. Se gândeau cine fusese El cu adevărat şi meditau la moştenirea pe care le-o lăsase. Al doilea lucru este că aceasta i-a umplut cu dragoste pentru El, fapt ce i-a determinat să le vorbească şi altora despre El. Şi mai e ceva. Dar, mai întâi, permiteţi-mi să fac un sumar al acestor pagini – ceva ce poate vă va fi de folos atunci când alegeţi să vă adunaţi cu alţii pentru a cere umplerea cu Duhul Sfânt. Notaţi natura clară şi simplă a acestor acţiuni:

- S-au adunat împreună să aştepte făgăduinţa (împlinirea ei).
- Şi-au umilit inimile în adevărată pocăinţă.
- Şi-au mărturisit lipsa de credinţă.
- Şi-au amintit de cuvintele lui Isus în privinţa jertfei Sale.
- Şi-a repetat unul altuia adevărurile pe care şi le-au amintit.
- Au meditat asupra vieţii sfinte a lui Hristos.
- Au hotărât să spună lumii despre Isus.
- S-au rugat cu zel intens pentru a-i conduce pe păcătoşi la Hristos.
- Au dat la o parte diferenţele şi s-au apropiat în părtăşie.
- L-au lăudat pe Isus prin cântări, pentru că le iertase păcatele.
- Au contemplat cu uimire dragostea lui Dumnezeu.
- Au luat în primire darul împărtăşit.

Ultimul lucru izbitor în aceste pagini este faptul că erau mereu „împreună"[6]. Puţini se îndoiesc astăzi de valoarea rugăciunii

şi a meditării asupra lui Isus. Ni se spune că ne-ar face bine s-o facem zilnic, timp de o oră.[7] Dar ceea ce ne lipseşte, mai ales în Vest, este acest împreună. Rugăciunea publică/comună şi căutarea lui Dumnezeu nu vor înlocui niciodată nevoia după un timp personal, zilnic cu Isus. Însă doar când alegem să ne rugăm împreună dovedim că luăm în serios, în final, decizia de a face o schimbare radicală în viața, în familia şi în biserica noastră.

Deasupra Cercului Polar din Rusia este un oraş petrolier numit Murmansk. Un loc mizerabil, unde iernile durează aproape tot anul. Pe la mijlocul anilor '90, comunitatea adventistă de ziua a şaptea de acolo era pe moarte. Avusese cândva douăzeci şi doi de membri, dar, din cauza faptului că oamenii nu se mută acolo decât dacă trebuie, iar rata pierderilor era cruntă, ajunseseră la doar opt membri – pastorul şi soția lui şi şase bărbați care lucrau pe platforme.

Analizând lucrurile, şi-au dat seama că erau sortiți morții dacă nu se producea o răsturnare radicală a situației. Dar ce să faci? Cum poți vesti Evanghelia într-un loc ca acela? S-au hotărât să nu se uite la situația lor, ci la Domnul. Au început să se roage pentru Duhul Sfânt şi pentru a-şi preda viețile în deplină consacrare lui Isus. Totuşi, în acea tundră înghețată, simțeau nevoia de a se încuraja unii pe alții, de a-şi asuma responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu. Aşa că le-a venit o idee deosebită.

În fiecare dimineață, la ora şase, cei şapte bărbați se întâlneau la Clubul Walrus. Dezbrăcându-se la pantaloni scurți, păşeau pe lacul înghețat până la o copcă anumită şi se scufundau în copcă, unul după altul. Apoi ieşeau şi îngenuncheau în jurul copcii, fiecare cu brațele pe umerii celor de lângă el, şi se rugau cu ardoare pentru ca focul Duhului Sfânt să topească inimile lor cu dragoste pentru suflete. „De ce un comportament atât de excentric?" v-ați putea întreba. N-ar fi putut să se întâlnească în sufrageria cuiva, poate la foc, pentru a se ruga? Ei bine, bărbații aceştia din Murmansk doreau să conştientizeze faptul că sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu. Scufundarea zilnică în apele înghețate era angajamentul lor că vor fi gata să conducă oameni

la apa botezului în fiecare zi – pe ploaie, zăpadă sau gheață. Nu vor aştepta până vine vara ca să primească Duhul Sfânt. Rutina lor zilnică era elementul care avea să-i țină răspunzători în slujirea lui Dumnezeu.

Şi s-a întâmplat ceva?

Da, nu doar „ceva"! Într-un an de când au început să facă acest lucru, au adus optzeci de oameni în apele botezului, având o rată de creştere de 1 000%. În următorii ani, biserica a plantat cel puțin încă şase biserici în zonă. Nu uitați, vorbim de locuri în care, oricât de puțini oameni ar fi, sticlele de votcă îi depăşesc cu mult!

> „Ceea ce face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere este tocmai absența Duhului Sfânt. Lucrătorii pot avea cunoştințe, talente, elocvență şi toate aptitudinile naturale sau dobândite, dar, fără prezența Duhului lui Dumnezeu, nicio inimă nu va fi impresionată şi niciun păcătos nu va fi câştigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă lucrătorii sunt în legătură cu Domnul Hristos şi dacă dețin darurile Duhului Sfânt, chiar şi cel mai neînzestrat şi cel mai puțin cunoscător dintre ucenicii Săi va avea o putere care va impresiona inimile. Domnul îi va face să fie mijlocul de manifestare a celei mai înalte influențe din Univers."[8]

Două premise pentru viața bisericii

Felul în care s-a născut biserica este identic cu cel în care se naşte un copil. E nevoie ca doi să devină una pentru a crea un altul. Aceasta constituie prima premisă a vieții bisericii: unitatea. De aceea se pune atât de mult accent în Faptele apostolilor pe a fi într-un cuget, în acord deplin (Faptele apostolilor 1:14; 4:32; 5:12).

Conceptul este veşnic. V-ați întrebat vreodată de ce Dumnezeu este manifestat în trei Persoane? Nu este aici locul în care să discutăm chestiuni cum ar fi natura Trinității, dar putem învăța despre noi înşine privind la Dumnezeire. Dacă Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8) şi dacă dragostea nu poate deveni o

realitate decât dacă este împărtăşită cu alţii, atunci este logică ideea că Dumnezeu este Unul, manifestat în trei Persoane – Persoane care practică şi exprimă dragoste perfectă, în umilinţă perfectă. Nu se poate să nu iubeşti pe nimeni şi totuşi să presupui că iubeşti. Dragostea există pentru că există cineva care *să fie iubit*.

Deci Dumnezeu a fost întotdeauna trei persoane pentru a iubi pe celălalt, înainte de a fi vreo creatură care să fie iubită. Când citim în Biblie despre relaţia dintre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, aflăm că Ei întotdeauna caută să ofere cinste şi întâietate celuilalt. Ei Se gândesc mai întâi Unul la Celălalt şi la alţii, nu la Sine. Duhul Sfânt Îl înalţă pe Isus, Isus Îl înalţă pe Tatăl, iar Tatăl Îi înalţă atât pe Duhul, cât şi pe Isus, fiind egalul Lor (Ioan 16:13-15). Ei au fost prima comunitate.

Deci, când a creat omenirea, Dumnezeu n-o putea face altfel. Priviţi la istoria facerii lumii. În primul capitol, totul este declarat „bun" după fiecare zi (Geneza 1:4,10,12,18,21), dar, în ziua a şasea, după crearea lui Adam şi a Evei, lucrurile au fost „foarte" bune (Geneza 1:31). Te poţi aştepta la asta; până la urmă, vin din mâna unui Dumnezeu perfect şi iubitor. Totuşi, în al doilea capitol, ceva „nu este bine", deşi este o parte a creaţiei lui Dumnezeu. „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.»" (Geneza 2:18)

De ce ar permite Dumnezeu unui „ceva" care *nu e bine* să facă parte din creaţia Sa *bună*? Deoarece Adam a fost făcut după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26,27) şi, în consecinţă, el reflecta caracterul iubitor al lui Dumnezeu. El a dorit ca Adam însuşi să îşi dea seama că, dacă nu avea pe cineva pe care să-l iubească, era un om incomplet.

Dumnezeu ştia din experienţă personală nevoia de celălalt, dar El i-a dat lui Adam timp să-şi dea seama singur de aceasta. Când Dumnezeu a făcut-o pe Eva, Adam a gândit-o ca pe o parte din el însuşi – „Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea!" – şi a numit-o *Isha*, cuvântul ebraic pentru „femeie", deoarece ea a fost luată din *Ish*, „om" (Geneza

2:23). Şi, de vreme ce, conform cu Geneza 5:2, *Adam* este numele generic pentru omenire, şi nu doar un nume masculin, Adam nu fusese un bărbat individual până când n-a fost făcută femeia, Eva. Şi una din cele mai clare evidenţe că omenirea a fost făcută după chipul lui Dumnezeu este faptul că oamenii erau în stare să „creeze" alte fiinţe după chipul *lor* (Geneza 4:1). Aceasta este ceva ce nici chiar îngerii nu pot face.

Dacă te-ai întrebat de ce fratele tău este diferit de tine sau de ce în căsătorie contrariile tind să se atragă, cauza iniţială provine de la acest concept. Dumnezeu intenţionează ca noi toţi să trăim în comunitate, adică alături de oameni care nu sunt chiar la fel ca noi, astfel încât va fi nevoie să alegem să-i iubim şi să-i preţuim pe cei din jurul nostru. Aceasta înseamnă să fim făcuţi după chipul lui Dumnezeu.

Biserica trebuie să funcţioneze în acelaşi fel. Într-un timp al lipsei de armonie şi al geloziilor mărunte dintre ucenici, Isus le-a mai dat o poruncă: „Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii." De ce, Doamne Isuse? Deoarece „prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei: dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13:34,35). Toată lumea ştie că îi iubeşti pe cei care îţi răspund cu iubire – este ceva ce ţine de natura umană. Dar când iubeşti pe cei greu de iubit, când ţii la cei care te uită, când îi ierţi pe cei care te rănesc sau te trec cu vederea, dragostea aceasta reflectă felul în care iubeşte Dumnezeu. Aceasta arată că suntem copii ai Tatălui nostru ceresc (Matei 5:43-48).

Stând „adunaţi laolaltă" în camera de sus în toate acele zile, primii ucenici au putut descoperi ce este dragostea adevărată. Aceşti o sută douăzeci de oameni nu aveau o dragoste naturală unul faţă de altul. Acolo erau bărbaţi şi femei, cu toate deosebirile pe care le implică acest lucru. Erau acolo Petru, cel care se credea superior spiritual (Marcu 13:29), Iacov şi Ioan, care erau ca un tunet pentru alţii (Matei 20:20,21,24). Era acolo Toma, care n-ar fi primit mărturia prietenilor lui (Ioan 20:24,25), la fel ca fraţii lui Isus, care îşi făcuseră un obicei din a-L batjocori pe Hristos

şi pe cei ce-L urmau (Ioan 7:3-5). Dar, acolo, ei erau împreună şi au ajuns să fie un „singur cuget" (Faptele apostolilor 1:14). Concentrarea lor asupra lui Isus i-a unit.

Iată o afirmaţie pe care un prieten mi-a indicat-o cu mulţi ani în urmă:

> „Sfinţirea sufletului prin lucrarea Duhului Sfânt este implantarea naturii Domnului Hristos în om. Religia Evangheliei înseamnă Hristos în viaţă, ca un principiu viu şi lucrător. Ea este harul Domnului Hristos descoperit în caracter şi manifestat prin fapte bune...
>
> Iubirea este temelia evlaviei. Oricare ar fi mărturisirea sa de credinţă, niciun om nu are o iubire curată faţă de Dumnezeu, dacă nu are o iubire neegoistă faţă de fratele său. Dar noi nu vom putea niciodată să ajungem să avem un astfel de spirit, încercând (prin efortul nostru) să-i iubim pe ceilalţi. Noi avem nevoie de iubirea lui Hristos în inimă. Când sinele este contopit cu Hristos, atunci iubirea va izvorî în mod spontan. Desăvârşirea caracterului creştin se atinge când impulsul de a-i ajuta şi a-i binecuvânta pe alţii porneşte continuu din interior, când lumina strălucitoare a cerului umple inima şi se descoperă pe chipul nostru."[9]

Aşa s-a întâmplat în biserica primară. Datorită realizării unei adevărate comunităţi, a doua premisă a vieţii bisericii a devenit posibilă: botezul cu Duhul Sfânt. Gândiţi-vă la aceasta în felul următor: pentru a produce viaţă nouă, doi trebuie să se împreuneze într-o unitate completă. Când biserica s-a unit, s-a născut o viaţă nouă. O biserică s-a născut în Spirit. Fără aceste două premise – premise care nu pot fi negociate –, este imposibil să fii biserica lui Dumnezeu.

Întrebarea care se pune este următoarea: Va rezista această relaţie?

Note

[1] Letter 33, 1890, în *Manuscript Releases*, vol. 5, p. 231.

[2] Pentru un scurt comentariu al cronologiei evenimentelor de după înviere, vezi Francis D. Nichol, ed., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1956, p. 100.

[3] Vezi *Faptele apostolilor*, p. 30.

[4] Bazat pe *Ellen G. White Writings Complete Published Edition* (2007), există 8943 de referințe la botezul cu Duh Sfânt sau expresii similare. Aceasta înseamnă aproape o pagină la fiecare zece pagini de manuscris pe care le-a scris vreodată.

[5] E. G. White, *Faptele apostolilor*, p. 35-38.

[6] În original, *togetherness* – „împreunătate", stare de împreună.

[7] Vezi *Hristos, Lumina lumii*, p. 83.

[8] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 328.

[9] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 384.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Care sunt gândurile tale cu privire la cele patru versiuni ale Marii Trimiteri?
2. De ce simți că ucenicii erau mai interesați de timpul sfârșitului decât de venirea Duhului? Cum se raportează experiența lor la noi, astăzi?
3. Care sunt implicațiile afirmației: „Venirea Duhului Sfânt precedă venirea Domnului în lumea noastră"?
4. Care este singura făgăduință a Noului Testament menționată în toate cele patru evanghelii şi de două ori în cartea Faptelor apostolilor? De ce este atât de mult subliniată această promisiune în Noul Testament?
5. Revezi cele douăsprezece acțiuni asupra cărora s-au concentrat ucenicii în timp ce aşteptau venirea Duhului Sfânt. Care sunt elementele comune pe care le vezi în acțiunile lor?
6. De ce este atât de greu să-L căutăm pe Dumnezeu „împreună"?

7. De ce anume este nevoie pentru ca să aibă loc şi în biserica ta o experienţă asemănătoare?
8. Ce rezonanţă are în inima ta istoria din Murmansk şi cum te afectează în acest moment al vieţii tale?
9. Reflectă asupra observaţiilor despre crearea lui Adam şi a Evei şi asupra implicaţiilor asupra a ceea ce înseamnă să fi om?
10. Reciteşte Ioan 13:34,35. De ce a fost atât de important pentru Domnul Isus să le spună acel lucru ucenicilor Săi? Care este primul motiv pentru care trebuie „să ne iubim unii pe alţii”?
11. Ia-ţi o clipă şi gândeşte-te la cei o sută douăzeci care erau strânşi în camera de sus – gândeşte-te că erau şi bărbaţi, şi femei; gândeşte-te cât de diferiţi erau în ce priveşte vârsta, ocupaţia, atitudinea şi tipul de personalitate. Cum au devenit „una”, o comunitate?

Capitolul 3

Mica redeşteptare care n-a reuşit

Merită lucrurile pentru care trăieşti preţul plătit prin moartea lui Hristos?”

Opreşte-te o clipă! Citeşte încă o dată! Această întrebare dureroasă este scrisă pe mormântul evanghelistului şi autorului englez Leonard Ravenhill[1]. Tu cum ai răspunde?

Poate biserica primară a devenit ceea ce era pentru că s-a gândit la lucrul acesta. Cartea Faptele apostolilor este înregistrarea lucrării Duhului Sfânt în biserica primară. Istoriile, minunile, curajul misionar, mesajele care îl îndemnau atât pe prieten, cât şi pe duşman, toate sunt reflectări a ceea ce poate să facă Dumnezeu cu un grup de oameni care se lasă cu totul conduşi de Duhul Sfânt.[2]

Este biserica ta astfel?

Abia dacă putem găsi astăzi vreo biserică asemenea celei descrise în Faptele apostolilor. Cuvintele lui Carl Bates, fost preşedinte al Convenţiei Baptiştilor de Sud, sunt aplicabile Bisericii Adventiste din America de astăzi:

„Dacă ar fi ca Dumnezeu să ia Duhul Sfânt astăzi din mijlocul nostru, cam 95% din ceea ce facem în bisericile noastre ar continua

şi nu ne-am da seama de diferenţă. Totuşi, dacă Dumnezeu ar fi luat Duhul Sfânt din mijlocul primei comunităţi creştine, cam 95% din ceea ce făceau creştinii de atunci ar fi încetat imediat."[3]

Biserica primară a început să-şi piardă dragostea dintâi înainte de sfârşitul primului secol (Apocalipsa 2:1,4). Odată ce apostolii s-au dus, a dispărut, de asemenea, o mare parte din viaţa şi puterea bisericii. Conducătorii spirituali au un rol foarte important. În decursul secolului al II-lea d.Hr., biserica începuse să compromită Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce era un afront direct pentru Duhul, deoarece El este Autorul Scripturii (2 Petru 1:21). Sabatul lui Dumnezeu a fost pus pe picior de egalitate cu ziua de odihnă propusă de om. Episcopii îşi începuseră ascensiunea pe scara clericală a bisericii. Persoana Duhului Sfântă devenise o noţiune îndepărtată în biserică, foarte asemănătoare cu o influenţă sau cu o briză pe un câmp deschis, ceva lipsit de personalitate sau de relevanţă pentru viaţa de fiecare zi a oamenilor.

În secolul al VI-lea, biserica era cu totul apostată. Tradiţiile religioase călcau în picioare Cuvântul lui Dumnezeu, biserica devenise imperiul conducător, iar frontiera misiunii nu trecea de uşa creştinului. Atunci, biserica s-a dus „în pustie" timp de peste 1 200 de ani. Întunecate au fost acele secole pentru biserică, simţindu-se enorm lipsa Duhului Sfânt. În ciuda acestor condiţii, oriunde I-a fost permis, Dumnezeu a mişcat inimile oamenilor, mai ales în timpul Reformei Protestante. Mişcarea Pietistă din Germania, Mişcarea Metodistă din Anglia şi apoi Marea Trezire din America au fost exemple ale lucrării Duhului cu unii oameni din lume. Dar întreaga recuperare a impactului avut de Duhul Sfânt prin activitatea apostolilor avea să aştepte până în secolul al XIX-lea.

Mişcarea Millerită şi a Doua Mare Trezire[4]

După cele mai mule relatări, a Doua Mare Trezire a început în 1794 cu iniţiativa lui Isaac Backus, numită „concertul rugăciunii". Backus, un pastor baptist de frunte, profund mişcat când a citit relatările despre lucrarea Duhului Sfânt în timpul Primei

Mari Treziri (1730-1740), a făcut un apel la rugăciune către pastorii şi slujitorii tuturor confesiunilor. Bisericile au pus deoparte fiecare zi de luni pentru rugăciune şi, la scurt timp, a urmat o înviorare în Noua Anglie, apoi pe frontiera de Vest. Aşa-numita „Reînviorare din Kentucky" a anilor 1800 a pus pe hartă înviorarea naţională. A atins biserici congregaţionaliste, metodiste, baptiste şi prezbiteriene din întreaga ţară. Dumnezeu S-a folosit cu putere de predicatori ca Lyman Beecher, Peter Cartwright şi Charles Finney pentru a aduce o reînviorare ce a continuat zeci de ani. În acel timp, bisericile au cunoscut creşteri numerice fenomenale. Trezirea a „continuat timp de aproape o jumătate de secol într-o succesiune aproape neîntreruptă de reînviorări, constituind astfel o eră a evanghelizării fără precedent în istoria naţiunii sau a lumii."[5] Dumnezeu parcă pregătea noua naţiune pentru Mişcarea Adventă.

Mişcarea Millerită a fost apogeul celei de-a Doua Mari Treziri. Dar a mers mai departe şi chiar a avut un impact mai mare asupra oamenilor. De data aceasta, Trezirea a devenit un fenomen *mondial şi* s-a întemeiat pe profeţia biblică. Între 1840 şi 1844, părea că fiecare om era atins de febra mileniului, iar dorul ca Domnul să vină aproape că devenise ceva palpabil. Atât de mulţi L-au aşteptat pe Hristos să vină în 1844, încât Ellen White îşi aminteşte de acel an ca fiind „cel mai fericit an din viaţa mea".[6] A mai fost însă şi altceva, ceva care contrastează cu excesele reînviorărilor anterioare. Ea şi-a amintit că „dintre toate marile mişcări religioase, începând cu cea din zilele apostolilor, niciuna nu a fost mai liberă de imperfecţiunea omenească şi de vicleniile lui Satana cum a fost cea din toamna lui 1844". Acel timp a fost, într-adevăr, „o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu".[7]

Domnul ar fi putut să revină la scurt timp după aceea. Lumea primise o avertizare fără precedent despre revenirea Sa apropiată prin mesajul primului şi al celui de-al doilea înger, care fuseseră duse „în toate centrele misionare din lume". Mişcarea a măturat uscatul ca un val.[8] Aproape 100 000 de suflete doar din Noua Anglie se pregătiseră să-L întâmpine pe Isus în nori![9] „Puterea

Duhului Sfânt, care domoleşte şi supune, topea inimile, în timp ce binecuvântările Sale erau revărsate în măsură bogată peste cei credincioşi."[10]

Totuşi puţini au supravieţuit Marii Dezamăgiri din 22 octombrie 1844. Mulţi adventişti şi-au pierdut cu totul speranţa în Hristos, unii şi-au retractat experienţa, alţii au trecut la practici fanatice, care le-au adus ruşine celorlalţi urmaşi ai lui Hristos şi, lor înşişi, procese juridice. După patruzeci de ani, Ellen White a afirmat că ea credea că Hristos ar fi putut veni după 1844 şi a arătat şi motivul pentru care nu s-a întâmplat aceasta:

> „Dacă toţi cei care au lucrat uniţi în mişcarea de redeşteptare din anul 1844 *ar fi acceptat mesajul îngerului al treilea şi l-ar fi proclamat în puterea Duhului Sfânt*, Domnul ar fi lucrat cu putere prin ei. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Locuitorii pământului ar fi fost avertizaţi cu ani de zile mai înainte, Evanghelia ar fi fost vestită tuturor şi Hristos ar fi venit pentru a-Şi răscumpăra poporul."[11]

Mesajul celui de-al treilea înger nu fusese proclamat din timpul Marii Dezamăgiri, deşi dovezile arată că mai multe zeci de adventişti deja sfinţeau ziua a şaptea, mulţumită lui Rachel Oakes şi pastorului ei metodist, Frederick Wheeler. Deşi adventiştii erau receptivi la călăuzirea Spiritului Sfânt în privinţa celei de-a doua veniri a lui Isus, cei mai mulţi au respins adevărul Sabatului, considerându-l nenecesar. Cu doar şase săptămâni înainte de 22 octombrie, una dintre lucrările lor majore proclama, îndreptăţindu-se:

> „Multe persoane au mintea foarte antrenată în respectarea unei prepuse obligaţii de a păzi ziua a şaptea", dar „noi ne simţim atraşi irezistibil către concluzia că nu există vreo anumită porţiune de timp pe care legea le cere creştinilor s-o pună de o parte ca timp sfânt."[12]

Spiritul lui Dumnezeu avea să încerce din nou să trezească biserica Sa pentru a termina lucrarea, astfel ca Hristos să Se poată întoarce la ai Săi.

Mesajul către Laodiceea

Cele câteva zeci de suflete care au supravieţuit Marii Dezamăgiri au ales să rămână credincioase la ceea ce profeţia biblică a afirmat incontestabil şi au crezut că greşeala lor era în legătură cu natura evenimentului, şi nu cu datarea lui. Această convingere a deschis uşile pentru mai multă lumină din Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, „mica turmă" a studiat şi s-a rugat, s-a rugat şi a studiat. La sfârşitul deceniului, stâlpii rămăşiţei erau: slujirea lui Hristos în sanctuar, Sabatul zilei a şaptea, doctrina că sufletul nu este nemuritor şi Spiritul Profetic.

În consecinţă, Sabatul a devenit o chestiune importantă pentru această rămăşiţă. „Dar părea că această concentrare a atenţiei asupra Sabatului a eclipsat atenţia care ar fi trebuit să fie acordată hrănirii credincioşilor pentru creştere spirituală."[13] În luna mai a anului 1856, Ellen White a primit o viziune cu privire la starea rămăşiţei. Când a scris despre aceasta, a comparat situaţia de atunci cu cea din timpul mişcării de la 1844.

> „Pe atunci exista un spirit de consacrare care acum nu mai există. Ce s-a întâmplat cu cei care susţin că sunt poporul deosebit al lui Dumnezeu? Am văzut că se conformează lumii şi nu sunt dispuşi să sufere de dragul adevărului."[14]

Ce se întâmplase?

Adventiştii de ziua a Şaptea deveniseră apatici, lumeşti, laodiceeni, la fel cum devenise lumea creştină din jurul lor. Revoluţia Industrială, teritoriile virgine şi posibilităţile de deplasare spre Vest ofereau nişte oportunităţi atât de mari, încât mulţi s-au îmbogăţit relativ uşor. Inventarea căii ferate şi a telegrafului, alături de descoperirea aurului din California, toate au contribuit la clădirea unei epoci de prosperitate fără precedent. În discursul său inaugural, preşedintele James Buchanan a afirmat că, datorită succesului nemaiîntâlnit al Statelor Unite, „nicio naţiune n-a mai fost vreodată până acum făcută de ruşine de un surplus prea mare în trezorerie."[15] Warren Candler, istoric al religiilor, a spus-o fără ocolişuri: „În căutarea aurului, oamenii

L-au uitat pe Dumnezeu."[16]Aceasta a afectat lumea religioasă în general şi, în particular, pe credincioşii adventişti.

În timp ce se deplasau spre Vest în căutarea noilor oportunităţi, adventiştii sabatarieni din Noua Anglie şi-au pierdut viziunea pentru apropiata revenire a lui Hristos şi s-au concentrat asupra lor înşişi. Chiar pastori eficienţi au pierdut din vedere ţinta, cum a fost cazul lui J. N. Loughborough care a fost găsit într-o ocazie muncind şi construind în loc să predice, fapt ce a stârnit ferma şi de-acum faimoasă mustrare întreită a profetesei: „Ce faci tu aici, Ilie?"[17] Spre finalul lui 1855, Ellen White a primit o viziune în care a „văzut că Duhul Domnului Se îndepărta de biserică", din cauză că „slujitorii Domnului se încrezuseră prea mult în puterea argumentelor şi nu se bizuiseră pe Dumnezeu, aşa cum ar fi trebuit să o facă.[18]

Pe 9 octombrie 1856, *Review and Herald* a publicat un articol, întrebându-se pentru prima dată dacă mesajul pentru Laodiceea le era adresat „celor care mărturisesc solia îngerului al treilea", şi nu creştinilor, în general. Articolul lui James White a fost urmat de altul, apărut în ediţia următoare, în care a concluzionat că „biserica Laodiceea reprezintă biserica lui Dumnezeu din prezent". Două săptămâni mai târziu, David Hewitt a răspuns cu un apel către familii, copii şi chiar predicatori „să-L lase pe Isus să intre", spunând în încheiere: „Fie ca şi scriitorul acestui articol să-L lase să intre."[19]

„Răspunsul a fost electrizant", scrie Artur White.[20] La finalul lunii, rămăşiţa înmugurită primise această lumină, deşi aveau să mai treacă şase luni până când Ellen White avea să mai scrie ceva despre aceasta. Între noiembrie 1856 şi decembrie 1857, în *Review and Herald* au apărut 384 de articole pe tema mesajului către Laodiceea – cele mai multe dintre ele scrise de membri laici – un procent foarte mare, ţinând seama de faptul că biserica acelor zile avea cam 2 500 de membri cu totul.

Totuşi înviorarea iniţiată de apelul lui Isus, Martorul credincios (Apocalipsa 3:14-22), nu avea să dureze. În vara anului 1857, erau semne că mulţi nu ascultaseră de mesajul către

Laodiceea. Pe 29 noiembrie 1857, revista *Review and Herald* conținea un articol al lui Ellen White în care se spunea despre o viziune în care îi fuseseră arătate două grupuri. Unul se ruga cu zel, împărtăşind adevărul „cu mare putere” datorită „ploii târzii... înviorarea de la fața Domnului, marea strigare a îngerului al treilea”. Dar celălalt nu a dorit să participe la lucrarea aceasta de căutare stăruitoare şi chemare şi, în final, cei din acest grup s-au rătăcit. De ce? Din cauză că „mărturia Martorului credincios nu fusese ascultată nici măcar pe jumătate... dacă nu chiar ignorată în întregime”. În 1959, ea a dat o mărturie clară, motivând de ce redeşteptarea şi reforma nu avuseseră loc aşa cum le plănuise Duhul Sfânt:

> „Mi-a fost arătat că mărturia adresată Laodiceei se aplică celor care fac parte din poporul lui Dumnezeu de astăzi, iar motivul pentru care ea nu a realizat o mai mare lucrare în ei este împietrirea inimilor lor. Dar Dumnezeu a lăsat acestei solii timp ca să-şi facă lucrarea... Atunci când a fost prezentată pentru prima dată, ea a condus la o atentă cercetare a inimii. Păcatele au fost mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu de pretutindeni a fost impresionat. Aproape toți au crezut că această solie avea să se încheie cu marea strigare a îngerului al treilea. Dar, *pentru că nu au văzut lucrarea aceea plină de putere împlinindu-se într-un timp scurt, pentru mulți, solia şi-a pierdut efectul. Am văzut că această solie nu avea să-şi împlinească lucrarea doar în câteva luni.*”[21]

Problema credincioşilor era legată de aşteptările lor. Câteva luni scurte ale lucrării Duhului nu erau de ajuns pentru lucrarea temeinică pe care El o avea în minte. Ea continuă, spunând că Duhul intenționa să-i pregătească pentru „marea strigare a îngerului al treilea” şi că Dumnezeu a trimis „îngeri... în toate părțile ca să pregătească inimile necredincioase pentru a primi adevărul”.

Au fost trimişi îngeri să pregătească lumea pentru adevăr? Poate.

Reînviorarea laicilor

Pe 23 septembrie 1858, la Biserica din Fulton Street, undeva în centrul New Yorkului, Jeremiah Lanphier fusese angajat ca misionar pentru a-i aborda pe oamenii de afaceri ai oraşului. Neştiind cum să facă mai bine acest lucru, el a tipărit nişte foi volante în care anunța întâlniri de rugăciune la ora prânzului, având titlul: „Cât de des ar trebui să mă rog?” În acea zi, au venit şase bărbați. După o lună, veneau peste 100 de oameni. Şase luni mai târziu, 50 000 de oameni se întâlneau zilnic la amiază pentru rugăciune în biserici din tot New Yorkul şi în alte oraşe. Fabricile începeau să sune pauza de masă la 11:55 pentru a le permite muncitorilor să dea fuga până la cea mai apropiată biserică pentru rugăciune, iar apoi suna din nou la 13:05. Până în februarie 1858, doar în New York, numărul convertirilor se ridica la 10 000 pe săptămână. Relatările ziarelor din întreaga Noua Anglie arătau că în multe oraşe nu mai existau adulți neconvertiți. Se estimează că reînviorarea din 1857-1859 a adus la convertire peste un milion de oameni în America. În martie 1858, un jurnal religios oferea următorul tablou al reînviorării:

> „Un timp ca acesta n-a mai fost cunoscut din zilele apostolilor în privința redeşteptării. Căderea la pământ a afacerilor, prăbuşirea lui Mamona, ... [au adus deplina convingere, care] şi-a găsit cămin în inimile şi conştiințele a milioane de oameni din țara noastră cu o putere ce pare irezistibilă…, stârnind simultan strigătul zelos al altor mii [de oameni]: «Ce să facem ca să fim mântuiți?»... Marile oraşe şi orăşelele din Maine până în California sunt prinse în această lucrare mare şi glorioasă.”[22]

Cercetări recente au arătat că Redeşteptarea întâlnirilor de rugăciune[23], aşa cum este cunoscută, a avut un impact universal. Deşi fără o organizare centrală, trezirea s-a răspândit în zeci de oraşe pe țărmul de est, în sud, pe frontiera de vest, precum şi în Canada, Irlanda, Imperiul Britanic, Jamaica, India de Sud, China, Japonia, Indonezia, Uganda, Africa de Sud, Scandinavia

şi Ucraina. A influenţat mulţimi de pastori şi viitori misionari şi a revoluţionat vieţile tinerilor din colegii şi universităţi din întreaga lume.

Dumnezeu a trezit lumea pentru a primi mesajul celui de-al treilea înger, dar biserica rămăşiţei nu a răspuns cu toată inima apelului către Laodiceea din 1856 şi 1857. Eşecul bisericii a constat în faptul că nu a vrut să persevereze în credinţă, pentru ca Hristos să realizeze lucrarea profundă de pocăinţă în vieţile credincioşilor, ca să-i pregătească pentru marea strigare a îngerului al treilea. Dacă biserica s-ar fi predat pe deplin, Hristos ar fi venit.[24]

La zece ani după mesajul laodiceean, care ar fi trebuit să întoarcă turma cea mică, Ellen White a scris: „Motivul acestei lungi întârzieri a fost acela că Dumnezeu nu a dorit ca poporul Său să piară.”[25]

Până când vom dormi în lumină în timp ce lumea din jur zace în întuneric? Domnul, în dragostea Sa infinită pentru cei pierduţi, va încerca încă o dată să trezească biserica.

„Merită lucrurile pentru care trăieşti preţul plătit prin moartea lui Hristos?”

Note

[1] „Are the things you are living for worth Christ dying for?”

[2] În studiul personal am găsit 55 de referinţe la Duhul Sfânt – 42 doar în primele trei capitole – şi 29 de referinţe distincte şi clare la creşterea bisericii sau la convertirea personală.

[3] Citat de David Larson, *I Believe in the Church* (Grand Rapids, MI:Eerdmans, 1978), p.166.

[4] Mare parte din acest capitol şi din următorul este luată dintr-o lucrare nepublicată pe care am scris-o şi prezentat-o la Cea de-a Doua Conferinţă Internaţională Biblică de la Izmir, Turcia, în iulie 2006, intitulată: „Duhul Sfânt şi încheierea lucrării în perspectiva istorică: Implicaţii pentru leadership-ul spiritual”.

[5] Frank G. Beardsley, *Religious Progress Through Religious Revivals,* NewYork: American Tract Society, 1943, p. 39, citat în Felix A. Lorenz, *Our Only Hope,* Nashville, TN: Southern Publishing, 1976, p. 52.

[6] *Mărturii*, vol. 1, p. 54.

[7] *The Great Controversy* [Tragedia veacurilor], p. 401, 611.

[8] *Ibid*., p. 611, 400.

[9] După estimările lui Arthur L. White, în cartea lui, *Ellen G. White: The Early Years, 1827-1862,* Hagerstown, MD: Review and Herald, 1985, p. 53.

[10] *Tragedia veacurilor,* p. 403.

[11] *Ibid*., p. 458 (subliniere adăugată).

[12] *The Midnight Cry*, September 5, 12, 1844.

[13] Vezi Lorenz, p. 25.

[14] *Mărturii,* vol. 1, p. 128.

[15] Citat în J. Edwin Orr, *The Event of the Century,* Wheaton, IL: The International Awakening Press, 1989, p. 1. Orr este considerat de mulți ca fiind cea mai mare autoritate în domeniul istoriei redeşteptărilor creştine.

[16] Warren A. Candler, *Great Revivals and the Great Republic,*Nashville: Publishing House of the M. E. Church, South, 1904, p. 210, citat în Malcolm McDow and Alvin L. Reid, *Firefall: How God Has Shaped History Through Revivals,* Enumclaw, WA: Winepress Publishing, 2002, p. 252.

[17] Pentru întreaga istorie, vezi A. White, *Progressive Years*, p. 348-349.

[18] *Mărturii*, vol. 1, p. 113.

[19] „Gold Tried in the Fire”, Review and Herald, November 6, 1856. Hewitt avea reputația de a fi „cel mai onest om din oraş” – un astfel de om căuta Joseph Bates atunci când a dorit să găsească un om de încredere căruia să îi împărtăşească adevărul Sabatului în Battle Creek, în 1852.

[20] A. White, *The Early Years*, p. 344.

[21] *Mărturii*, vol. 1, p. 186, subliniere adăugată.

[22] Henry C. Fish, *Handbook of Revivals*, p. 77, 78, citat în Lorenz, p. 55.

[23] Prayer Meeting Revival

[24] În mai 1856, Ellen White a văzut în viziune anumite persoane cunoscute la o conferință şi a spus despre acestea: „Unii vor ajunge hrană pentru viermi, alții vor suferi cele şapte plăgi, în timp ce unii vor trăi şi vor rămâne pe pământ pentru a fi transformați la venirea lui Isus” (*Mărturii*, vol. 1, p. 131, 132). Este clar, în ciuda naturii condiționate a acestei profeții, că Ellen White aştepta ca Domnul să vină în viitorul foarte apropiat.

[25] *Mărturii*, vol. 2, p. 194.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. „Merită lucrurile pentru care trăieşti să fie plătite cu moartea lui Hristos?”
2. Reflectă asupra condiției bisericii tale locale din perspectiva cuvintelor lui Carl Bates, care a afirmat că 95% din ceea ce facem în biserică ar continua chiar dacă Duhul Sfânt nu ar fi prezent.
3. Ce era „concertul rugăciunii” şi ce a declanşat el?
4. De ce nu a putut Isus să revină în urma Mişcării Millerite?
5. Descrieți situația bisericii adventiste care a condus familia White să o identifice cu biserica Laodiceea.
6. Citeşte Apocalipsa 3:14-22. Care este soluția pentru starea noastră de laodiceeni?
7. De ce n-au reuşit adventiştii din 1857 să vadă o reînviorare deplină şi de durată în mijlocul lor?
8. Ce făcea Duhul lui Dumnezeu în viețile celorlalți creştini, în timp ce biserica îşi pierdea elanul redeşteptării?
9. Reflectă asupra afirmației lui Ellen White: „Motivul acestei lungi întârzieri a fost acela că Dumnezeu nu a dorit ca poporul Său să piară.” Ce îți spune aceasta despre dragostea lui Dumnezeu?

Capitolul 4

Când biserica a respins Duhul Sfânt

În 1844, credincioşii adventişti n-au reuşit să accepte şi să proclame Sabatul biblic – motivul pentru care a fost trimis mesajul celui de-al treilea înger. Cu toate acestea, Dumnezeu a condus o rămăşiță dezamăgită spre mai mulți ani de studiu biblic serios. Aceasta avea să-i ajute pe credincioşi să-şi conştientizeze greşelile şi să-şi înțeleagă mai bine misiunea. Bucuroşi să-şi aprofundeze înțelegerea doctrinară, credincioşii de la început nu şi-au mai păstrat ochii ațintiți asupra lui Isus cu aceeaşi intensitate şi unire în cuget care au caracterizat experiența lor din 1843–1844. Presupusa experiență a bisericii Filadelfia – de credincioşie, angajament, orientare misionară – devenise, de fapt, experiența Laodiceei.

Odată ce oamenii au descoperit în ce stare se aflau, Dumnezeu a căutat să-i conducă la pocăință şi să-i determine să cumpere „aur curățit prin foc", „haine albe" şi chiar „alifie pentru ochi" pentru a vedea ce vede Dumnezeu (Apocalipsa 3:18,19). Primul lucru, aurul, reprezintă „credința unită cu dragostea", al doilea, „neprihănirea lui Hristos" şi ultimul, ungerea cu Duhul Sfânt pentru discernământ spiritual.[1] Din nou, credincioşii n-au reuşit să le obțină în deplinătatea lor, deoarece „mulți au pierdut

efectul mesajului", renunțând prea devreme la lucrarea pe care Dumnezeu o începuse în inimile lor. Deci nu exista niciun al treilea mesaj îngeresc către lume, deoarece în biserică nu exista o pocăință adâncă.

Pavel afirmă că poți fi condus spre pocăință numai când înțelegi îndeajuns „bunătatea lui Dumnezeu" (Romani 4:2). Aceasta ar fi următoarea încercare a Domnului – să orienteze rămășița spre Isus şi neprihănirea Lui, pentru a o ajuta să-şi vadă păcatul şi nevoia de pocăință.

Mesajul neprihănirii prin credință

Cu puțin înainte ca James White să moară, Dumnezeu prevăzuse că în biserică lucrurile erau pe punctul de a se schimba. James, alături de ceilalți pionieri, şi-a petrecut întreaga viață în slujirea bisericii. Lucrarea făcută, instituțiile construite, toate le erau foarte scumpe, până acolo încât James „mai degrabă ar fi murit" decât să le vadă administrate prost.[2] După ce a murit James White, Dumnezeu i-a dat lui Ellen White puterea de a sta la postul ei, având „înțelegerea că Dumnezeu era pe punctul de a introduce în această lucrare un alt element, pe care nu l-am avut până atunci".[3] Ce ar fi putut fi nou pentru tânăra Biserică Adventistă a lui Dumnezeu?

Deşi mesajul neprihănirii prin credință în relație cu mesajul celui de-al treilea înger nu era chiar nou pentru Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, îngerul i-a spus lui Ellen White că erau „doar foarte puțini, chiar şi printre cei ce susțin că îl cred", care îl înțelegeau.[4] Şi care era acest mesaj?

Ea îşi aminteşte cu drag:

> „În marea Sa milă, Domnul Hristos a trimis solia cea mai prețioasă prin frații Waggoner şi Jones. Această solie a avut scopul de *a-L aduce în atenția oamenilor pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi.* Ea a prezentat îndreptățirea prin credința în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. *Mulți Îl pierduseră*

din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie să li se îndrepte privirile spre persoana Sa divină, spre meritele Sale şi spre iubirea Sa neschimbătoare faţă de familia omenească... Aceasta este solia pe care Dumnezeu ne-a poruncit să o vestim lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie proclamată cu glas tare şi să fie însoţită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură."[5]

Prea puţin din Duhul şi din puterea lui Dumnezeu a fost evident în biserică la vremea aceea; s-a pus prea mult accentul pe Legea lui Dumnezeu, care nu aducea nicio transformare a inimii. Solia îngerului al treilea trebuie transmisă „nu în şoaptă, ci cu glas tare".[6]

În 1926, Arthur Daniells, fost preşedinte al Conferinţei Generale, a publicat primul studiu comprehensiv cu acest subiect, bazat pe cunoştinţele sale şi pe experienţa personală a Sesiunii din 1888. El a recunoscut că biserica ajunsese oarbă şi cu inima întunecată.[7] Biserica, pierzând din vedere natura *păcatului*, n-a fost în stare să-şi perceapă adevărata ei condiţie – de aici şi starea laodiceană a lucrurilor în ce o priveşte.

Sesiunea Conferinţei Generale din 1888, la care accentul a fost pus pe neprihănirea prin credinţă, a fost văzută pe scară largă de către teologi şi istorici ca un moment de răscruce în Biserica Adventistă, „dominând peste toate celelalte sesiuni în unicitate şi importanţă". Hristos a fost înălţat „ca niciodată până atunci în istoria noastră".[8] La momentul acela, capcanele succesului erau evidente peste tot în biserică. Crescuse la un nivel de 646% faţă de organizarea ce avusese loc cu 25 de ani mai înainte. Din ultimii ani ai deceniului 1860-1870 până în anii următorului deceniu, avusese loc un progres fără precedent în activitatea misionară de pe teren şi în întemeierea instituţiilor educaţionale şi de sănătate. Pastorii se obişnuiseră să apere doctrinele distinct adventiste cu o asemenea capacitate, „încât era dificil să îi învingi pe adventişti în dezbatere". Adventiştii deveniseră „doctrinarieni"[9]. Urmarea a fost mulţumirea de sine, care a condus la starea de căldicel.

Acesta era cel mai important mesaj care a fost dat vreodată bisericii rămăşiţei. Adventiştii credeau în adevărurile gemene: „credinţa lui Isus" şi „poruncile lui Dumnezeu" (Apocalipsa 14:12). Problema era că acest cuplu era procesat doar la un nivel *intelectual*. Dragostea copleşitoare a lui Hristos pentru păcătos şi lucrarea Lui pentru şi în favoarea acestuia erau departe de a fi o realitate la nivel personal. Astfel, biserica predica adevărul cu acurateţe, dar membrii ei aveau puţin habar de puterea lui transformatoare. Era nevoie ca poruncile lui Dumnezeu şi credinţa în Isus să fie puse în cadrul lor adecvat. Îngerul călăuzitor i-a spus lui Ellen White:

> „Mai este încă multă lumină care trebuie să lumineze din Legea lui Dumnezeu şi din Evanghelia neprihănirii. Acest mesaj, înţeles în adevăratul său caracter şi proclamat prin Duhul, va lumina pământul cu slava sa…, o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii pe cărările înalte şi joase ale vieţii."[10]

Cu doar două luni înainte să înceapă Conferinţa de la Minneapolis, Ellen White le-a trimis liderilor bisericii o scrisoare în care afirma:

> „Avem impresia că această adunare [care urmează să aibă loc] va fi cea mai importantă întâlnire la care aţi participat vreodată. ... Orice ambiţie egoistă ar trebui să fie lăsată la o parte şi ar trebui să Îi cereţi lui Dumnezeu ca Duhul Său să coboare peste voi la fel cum a coborât peste ucenicii care erau adunaţi împreună în Ziua Cincizecimii."[11]

Ea s-a aşteptat ca puterea ploii târzii a Duhului să înceapă în acel an, în acel loc. În a doua zi a Conferinţei de la Minneapolis, dimineaţa devreme, ea s-a adresat participanţilor astfel:

> „Dacă vreodată am avut nevoie ca Duhul Sfânt să fie cu noi, dacă am avut vreodată nevoie să predicăm în puterea Duhului, acum este timpul... Botezul Duhului Sfânt va veni asupra noastră dacă îl vom dori... Haideţi să începem chiar

acum şi să nu aşteptăm până când această întâlnire este pe jumătate încheiată. Vrem Duhul lui Dumnezeu aici şi acum; avem nevoie de El şi vrem ca El să fie descoperit în caracterele noastre. Vrem puterea lui Dumnezeu aici şi vrem ca ea să strălucească în inimile noastre."[12]

Un apel de a-L înălța pe Hristos

Înainte de 1888, Ellen White chemase biserica ani la rând la renaştere spirituală prin concentrarea asupra lucrării şi a caracterului lui Isus. În 1879, ea spusese:

> „Se pierd ocazii de aur prin discursuri elaborate care expun sinele, dar care nu-L... înalță pe Hristos. O teorie a adevărului fără evlavie, care este vitală, nu poate îndepărta întunericul moral care învăluie sufletul. Puterea Duhului lui Dumnezeu lipseşte."[13]

În 1880, ea şi-a exprimat dorința ca pastorii să stăruie mai mult asupra crucii lui Hristos, „în timp ce inimile lor [sunt] înmuiate şi supuse de dragostea fără seamăn a Mântuitorului, care a determinat acel sacrificiu infinit."[14]

An după an şi cu o frecvență crescândă, Ellen White se ruga de biserică „să privească la Isus" ca antidot al orbitorului şi atotprezentului laodiceanism. În sfârşit, în martie 1887, a scris apelul binecunoscut şi extins la care am făcut referire mai devreme:

> „Cea mai mare şi mai urgentă dintre toate nevoile noastre este o renaştere a adevăratei evlavii printre noi. Căutarea acestei redeşteptări ar trebui să fie lucrarea noastră cea dintâi. Este necesar un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu este dornic să Îşi reverse binecuvântarea asupra noastră, ci pentru că noi nu suntem pregătiți să o primim. Tatăl nostru ceresc doreşte mult mai mult să le dea Duhul Său Sfânt celor care I-L cer, decât doresc părinții pământeşti să le ofere daruri bune copiilor lor. Totuşi este partea noastră să îndeplinim condițiile pe baza cărora Dumnezeu a făgăduit să ne acorde

> binecuvântarea Sa – mărturisirea păcatelor, umilință, pocăință şi rugăciune stăruitoare. O renaştere spirituală este de aşteptat numai ca răspuns la rugăciune."[15]

Ellen White a recunoscut că „biserica ridică obstacole mult mai mari în fața puterii şi a succesului decât lumea" şi a făcut apel la membri să se „unească în rugăciune serioasă şi biruitoare". Ea a declarat că lucrul de care Satana se teme cel mai mult este acela că poporul lui Dumnezeu îşi va curăța drumul „prin îndepărtarea fiecărui obstacol, în aşa fel încât Domnul să poată turna Duhul Său Sfânt peste o biserică lâncezindă şi o adunare nepocăită", notând că, „dacă Satana ar reuşi în planurile sale, nu ar mai fi niciodată o altă trezire" până la sfârşitul timpului. Apoi a încheiat cu mare patos:

> „Este nevoie de o cercetare reală a inimii. Este nevoie de rugăciune unită, continuă şi trebuie să cerem prin credință împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Nu este nevoie să ne îmbrăcăm în sac, aşa ca în vremurile antice, ci avem nevoie de o adâncă umilire a sufletului... O, frații mei, Îl veți întrista oare voi pe Duhul Sfânt şi Îl veți face să plece? Nu veți deschide uşa să intre Mântuitorul binecuvântat, doar din cauză că nu sunteți pregătiți pentru prezența Lui? Veți lăsa sufletele să piară fără să cunoască adevărul, din cauză că vă iubiți prea mult confortul pentru a purta povara pe care a purtat-o Isus pentru voi? Să ne trezim odată din somn!"[16]

Începutul ploii târzii

Acest mesaj trebuia să fie începutul ploii târzii. „Marele strigăt al îngerului al treilea deja a început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul care iartă păcatele", scria Ellen White în 1892, adăugând că „acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul".[17] Îngerul ei călăuzitor i-a descoperit acest fapt în 1886, şi ea l-a inclus într-unul dintre mesajele sale pentru participanții la Conferința Generală din 1888:

> „Mai este încă multă lumină care trebuie să lumineze din Legea lui Dumnezeu şi din Evanghelia neprihănirii. Acest mesaj, înțeles în adevăratul său caracter şi proclamat în Duhul, va lumina pământul cu slava lui.”

Dar, cu toate că începutul ploii târzii a fost în 1888, finalul ei era încă în viitor.

> „Încheierea lucrării îngerului al treilea va fi însoțită de o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii pe cărările vieții, iar deciziile se vor lua pentru Dumnezeu ca Guvernator suprem; Legea Sa va fi privită ca legea guvernării Sale.”[18]

Mai multe despre aceasta mai târziu.

Ideea este că Dumnezeu începuse să facă ceva nou în biserică. Timp de secole, El fusese în procesul de a restaura adevăruri pierdute de când muriseră apostolii. În sfârşit, se zămislise rămăşița din profeția biblică (Apocalipsa 10) – un grup de oameni ridicat pentru scopul precis de a pregăti lumea pentru venirea lui Hristos. Adevărurile despre Sabat, despre faptul că sufletul nu este nemuritor, despre felul în care va veni Hristos, despre slujirea din Sanctuar şi judecata de cercetare, validitatea poruncilor lui Dumnezeu şi grija pentru templul trupului erau restaurate acum, pentru ca o lume ce piere să înțeleagă lucrarea şi caracterul lui Dumnezeu. Dar, la fel ca rămăşița iudaică revenită din exil, adventiştii de ziua a şaptea au pierdut din vedere centrul. Îl pierduseră din vedere pe Isus, la fel cum evreii L-au pierdut din vedere pe Mesia. Şi, la fel cum evreii se simțeau mândri pentru că ei aveau Legea lui Dumnezeu şi pentru hotărârea lor de a nu se închina niciodată zeităților păgâne, adventiştii erau plini de Lege, dar nu înțelegeau inima lui Dumnezeu. Iar aceasta i-a făcut să nu primească Duhul în inima lor.

Duhul Sfânt lăsat la uşă

Mesagerii pe care Dumnezeu i-a folosit în 1888, cu scopul de a aduce redeşteptarea prin îndemnul lor de a privi spre Isus, au

fost respinşi de o mare parte dintre cei prezenţi. Unii s-au temut că, dacă se punea accentul pe cruce, aceasta însemna o diminuare a aspectelor distinctive care îi identificaseră ca mişcare profetică. Liderii mai vârstnici deveniseră defensivi, presupunând că aceasta era o „lumină nouă”, iar ei îşi aminteau de bucuria în Hristos pe care o trăiseră în perioada de până în 1844. Ani mai târziu, unii încă vedeau accentuarea neprihănirii prin credinţă ca nimic mai mult decât un punct forte al învăţăturii protestante.[19]

Dar acest mesaj a fost mult mai mult decât o dogmă a protestantismului de centru. După cum spune Kenneth Wood, cândva editor la *Adventist Review*:

> „Mesajul de la 1888 a fost distinctiv şi a inclus mult mai mult decât evanghelia lui Luther a «îndreptăţirii prin credinţă». A avut un accent escatologic puternic. A fost proiectat să pregătească un popor care să fie gata de a fi luat la cer la a doua venire a lui Hristos. El îndrepta atenţia spre sanctuarul ceresc. Accentua faptul că Isus S-a făcut om şi Îl declara ca fiind nu doar Mântuitorul nostru, ci şi Exemplul nostru – Cel care a trăit o viaţă de credinţă şi ne-a arătat cum să trăim aceeaşi viaţă de credinţă.”[20]

Mesajul a avut implicări mai mari decât şi-ar fi imaginat cineva: *Hristos, Neprihănirea noastră* era mesajul îngerului al treilea, care, dacă „ar fi fost spus cu glas tare”, ar fi adus „puterea Duhului Sfânt”[21], a ploii târzii.

O respingere generalizată a mesajului a reuşit să ducă la respingerea Duhului de către liderii noştri din acea vreme. Satana se aştepta la aceasta, ştiind că, dacă oamenii vor primi mesajul darului nemeritat al lui Dumnezeu pentru noi, „puterea sa va fi frântă”.[22]

În 1896, Ellen White a făcut o evaluare tulburătoare a unei astfel de reacţii.

> „Dumnezeu doreşte ca fiecare fiinţă creată de El să înţeleagă lucrarea cea mare a Fiului celui infinit al lui Dumnezeu, care Şi-a dat viaţa pentru mântuirea lumii... La

temelia împotrivirii manifestate la Minneapolis faţă de solia vestită de Domnul prin fraţii [E. J.] Waggoner şi [A.T.] Jones se află, într-o mare măsură, o lipsă a dispoziţiei de a renunţa la părerile preconcepute. Prin exercitarea acelei împotriviri, *Satana a reuşit să îndepărteze de poporul nostru puterea deosebită a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu a dorit mult să i-o împărtăşească*. Vrăjmaşul i-a împiedicat să obţină *succesul pe care ar fi putut să-l aibă în vestirea adevărului pentru lume*, aşa cum l-au predicat apostolii după Ziua Cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze lumea cu slava ei a fost respinsă şi, prin decizia fraţilor noştri, ea a fost ţinută, într-o mare măsură, departe de lume."[23]

Această declaraţie ar trebui să-l uluiască pe fiecare cititor.

Împotrivirea faţă de această solie a avut ca urmare respingerea puterii Duhului, care avea menirea de a ajuta la ducerea Evangheliei în întreaga lume. Ellen White a continuat să ceară în rugăciune să mai fie acordaţi „câţiva ani de har".[24] Şi Dumnezeu i-a aprobat cererea. Mai era mult de lucru, cel mai mult chiar în inimile celor din poporul lui Dumnezeu, pentru ca ei să vadă frumuseţea dragostei lui Isus şi pentru a se preda cu totul în grija Lui. În 1892, Ellen White li s-a adresat misionarilor din ţările străine spunând: „Înainte, tot mereu înainte! Îngerii cerului vor merge înaintea noastră pentru a vă pregăti calea."[25] Trei ani mai târziu, ea deplângea faptul că biserica privea către revărsarea Duhului Sfânt în viitor, deşi era privilegiul ei să o primească chiar atunci.[26] În 1900, ea scria că „nu mai rămâne, ca să zicem aşa, decât o clipă".[27]

Ceea ce a urmat ar trebui să arate ce a intenţionat Dumnezeu să facă în biserică şi în lume.

Note

[1] *Mărturii,* vol. 2, p. 36; *Parabolele Domnului Hristos,* p. 311; *Sfaturi pentru scriitori şi editori,* p. 174, 175.

[2] *Mărturii,* vol. 1, p. 107.

[3] *1888 Materials,* p. 540. Ani mai târziu, Ellen White avea să lege această revelaţie de mesajul pe care Jones şi Waggoner l-au prezentat la Conferinţa de la Minneapolis din 1888. Pentru un studiu exhaustiv al chestiunii, vezi Ron Duffield, *The Return of the Latter Rain: A Historical Review of Seventh-day Adventist History from* 1844 *to* 1891 (autopublicată, 2010).

[4] *1888 Materials,* p. 165.

[5] *Mărturii pentru pastori, p.* 91, 92, subliniere adăugată.

[6] *Mărturii,* vol. 5, p. 252.

[7] *Christ Our Righteousness,* Takoma Park, MD: Ministerial Association of Seventh-day Adventists, 1926, 1941, p. 6.

[8] LeRoy Edwin Froom, *Movement of Destiny,* Washington, D.C.: Review and Herald, 1971, p. 187.

[9] *Ibid.,* p. 182.

[10] *1888 Materials,* p. 165.

[11] *Ibid.,* p. 38, 40.

[12] *Ibid.,* p. 72, 73.

[13] *Mărturii,* vol. 4, p. 313, 314.

[14] *Ibid.,* p. 374, 375.

[15] *Review and Herald,* 22 martie 1887. Apelul poate fi găsit în întregime în *Solii alese,* cartea.1, p. 121-127.

[16] *Ibid.*

[17] *Review and Herald,* 22 noiembrie 1892.

[18] *1888 Materials,* p. 166.

[19] De exemplu, L. H. Christian: „Unii ar putea întreba: Care era această învăţătură a îndreptăţirii prin credinţă care a devenit cauza principală a marii redeşteptări din 1888, aşa cum a învăţat doamna White şi alţii? Era aceeaşi doctrină pe care au susţinut-o Luther, Wesley şi mulţi slujitori ai lui Dumnezeu." *The Fruitage of Spiritual Gifts,* p. 239. Vezi, de asemenea, Froom, *Movement,* p. *605-612.*

[20] „Editor's Viewpoint" în *Review and Herald,* 18 noiembrie 1976, p. 2.

[21] *Manuscript 16,* 1900, „Lui W. W. Prescott", 17 februarie 1900; de asemenea, în *Comentariul biblic,* vol. 7, p. 980.

[22] *Slujitorii Evangheliei,* p. 161.

[23] *Solii alese,* cartea 1, p. 234, 235, sublinere adăugată. Mare parte din afirmație a fost scrisă în 1896, dar prima propoziție, în 1890.

[24] *Mărturii,* vol. 5, p. 711-718. Contextul era iminenta Lege duminicală care se dezbătea în Congres în 1888.

[25] *Slujitorii Evangheliei, p.* 470.

[26] *Review and Herald,* March 19, 1895, par. 14.

[27] *Mărturii,* vol. 6, p. 14.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Ce a prevestit Dumnezeu ca „noutate" în biserică după moartea lui James White? De ce urma să fie „nou" acest mesaj?
2. Care este motivul pentru care biserica L-a pierdut din vedere pe Isus? Unde suntem astăzi în biserica locală în ce priveşte acest punct?
3. Ce crezi că înseamnă „să-l măreşti pe Hristos"?
4. Recitiți în grupă binecunoscuta afirmație din martie 1887, despre renaşterea adevăratei evlavii ca fiind cea mai mare şi mai importantă dintre toate nevoile noastre. Reflectați şi discutați fiecare componentă. De ce anume ar fi nevoie ca aceasta să se întâmple în biserica ta?
5. În mod practic, ce înseamnă să-ți mărturiseşti păcatele, să ai experiența „umilinței", să te pocăieşti şi să te rogi stăruitor?
6. De ce au simțit liderii mai vechi din biserică că biserica nu avea nevoie să-şi concentreze atenția asupra lui Isus?
7. De ce a fost respins Duhul Sfânt la Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, din 1888?
8. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă întreaga biserică ar fi acceptat în 1888 neprihănirea prin credință?

Capitolul 5

Gust de redeşteptare şi reformă

Într-una din zilele de la întâlnirea de la Minneapolis, Ellen White s-a adresat conducerii bisericii încă o dată: „Acum, întâlnirea noastră se apropie de sfârşit şi nu a fost făcută nicio mărturisire. Nu a fost nicio crăpătură pentru a lăsa Duhul lui Dumnezeu să intre înăuntru." Această mustrare nimicitoare a fost urmată de resemnare, dar şi de o sclipire de speranță. „Dacă pastorii nu vor primi lumina, atunci doresc să-i ofer poporului o şansă; poate că laicii o vor primi."[1]

Dacă ai avea ocazia să citeşti ce s-a întâmplat în acei ani turbulenți în biserică, s-ar putea să ți se strângă inima, cum mi s-a întâmplat şi mie, de tristețe şi de dezgust. S-ar putea să te întrebi: Ce problemă avem? De ce nu putem asculta de vocea Duhului lui Dumnezeu care insistă, ne îndeamnă, Se roagă de noi să ne împăcăm cu Dumnezeu? Cine credem că suntem, ca să rămânem departe de cuvintele vieții – singurul mijloc prin care oricare dintre noi ar putea vreodată să ştie cum este să trăieşti „viața din belşug" pe care a promis-o Isus Însuşi! Oh, când descopăr chiar în viața mea că de multe ori am ignorat vocea lui Dumnezeu pentru a da prioritate voinței mele, inima mea va plânge nu

doar din cauză că am ignorat, ci şi pentru că am dispreţuit sfatul Mântuitorului meu iubitor. Tot ce doreşte El este fericirea mea, ce e mai bine pentru mine. El nu doreşte decât ca eu să am bucurie, viaţa deplină în Dumnezeu de care ar fi trebuit să ne bucurăm în calitate de copii făcuţi după chipul lui Dumnezeu. Totuşi, în loc de aceasta, noi continuăm să ascultăm de vocile de sirenă ale idolilor. Dumnezeu însă mai are ceva de spus.

Şi a avut şi pentru biserica de după 1888.

Focuri ale redeşteptării

Ellen White a pornit, alături de A. T. Jones şi E. J. Waggoner, să-i împărtăşească bisericii mesajul dragostei şi al neprihănirii lui Isus. Au mers la întâlnirile pastorale de la conferinţe, în biserici şi în şcoli. Vara următoare i-a prins participând la un număr de întâlniri de tabără. Biruinţe individuale au fost văzute peste tot, dar nu fără o luptă puternică din partea opoziţiei, reprezentată de Uriah Smith şi alţi lideri care, în acel moment, aveau o profundă antipatie faţă de rapida ridicare în biserică a lui Waggoner şi a lui Jones şi chiar se îndoiau de înţelepciunea atitudinii lui Ellen White de a-i susţine. În ciuda acestei opoziţii iniţiale deschise, fraţii au avut grijă să existe ocazii ca acest mesaj să fie rostit şi ascultat.[2]

La Săptămâna de Rugăciune de la Battle Creek College, mesajul transmis a fost: „nu doar poruncile lui Dumnezeu – parte a mesajului celui de-al treilea înger –, ci [şi] credinţa lui Isus, care cuprinde mai mult decât se presupune în general".[3] „Săptămâna" era programată de pe 15 până pe 22 decembrie, însă a durat o lună. Cu aşa forţă se manifesta mesajul dragostei lui Dumnezeu pentru acei tineri. Totuşi impactul între adventişti a fost la nivelul întregului oraş: sanatoriul, editura şi biserica Dime Tabernacle.

Într-o zi, după ce le-a vorbit studenţilor de la colegiu, W. W. Prescott, preşedintele colegiului, care fusese cândva un oponent al acestui mesaj, „s-a ridicat şi a încercat să vorbească, dar inima îi era prea plină. A stat în picioare cinci minute în tăcere

completă, plângând. Când a vorbit, a spus: «Sunt fericit că sunt creştin.»... Inima îi părea frântă de Duhul lui Dumnezeu.” Mai târziu în ziua respectivă, Ellen White a vorbit la Tabernacle şi „a transmis multe mărturii preţioase ale faptului că Domnul le-a iertat păcatele şi le-a dat o inimă nouă”.[4]

Oamenii începuseră să se schimbe. Reforma urma redeşteptării. Unii, în urma convingerii lucrate de Duhul Sfânt, au început să fie credincioşi în daruri şi zecimi. Relele făcute altora au fost îndreptate. Descoperirea iubirii lui Dumnezeu pentru păcătoşi era urmată de schimbări palpabile. Ellen White exclama: „O, ce schimbare faţă de acum patru săptămâni! Isus a fost într-adevăr prezent.”[5]

Redeşteptarea a ajuns ulterior în South Lancaster, în Massachusetts, unde se afla South Lancaster Academy, care urma să devină Atlantic Union College. Ca peste tot, factorii care au generat redeşteptarea au fost mesajele hristocentrice, cele care vizau condiţia noastră de laodiceeni, multă rugăciune, şi mărturii, ce includeau mărturisiri ale păcatului şi pocăinţă. Când lucrurile stăteau aşa, Duhul lui Dumnezeu putea lucra liber. Mărturia lui Ellen White redă astfel ce se întâmpla în acele zile:

> „Niciodată n-am văzut o redeşteptare care să meargă înainte cu atâta rigoare, şi totuşi să nu existe acolo surescitări inutile. Nu au fost nici îndemnuri, nici invitaţii. Oamenii n-au fost chemaţi în faţă, dar era o înţelegere tacită a faptului că Hristos a venit să-i cheme la pocăinţă nu pe cei neprihăniţi, ci pe păcătoşi. Cei cu inima sinceră erau gata să-şi mărturisească păcatele şi să aducă roade pentru Dumnezeu, prin pocăinţă şi înnoire, atât cât depindea de puterea lor. Păream a respira chiar atmosfera cerului. Îngerii chiar pluteau în jurul nostru. Întâlnirea de vineri seara[6] a început la cinci şi nu s-a încheiat până la nouă. Nu s-a pierdut timp, pentru că fiecare avea o mărturie vie de dat. Întâlnirea ar mai fi durat câteva ore, dar s-a considerat ca fiind cel mai bine să se încheie atunci. Nu am putut dormi în acea noapte până aproape de ziuă. Domnul a venit la poporul Său.”[7]

Aşa este puterea Duhului în inimile noastre, când Isus este înălţat ca Mântuitor personal. Şi Dumnezeu plănuise să facă în biserica Sa toate acestea, dar, la puţin timp după aceea, au avut loc regrese majore. Lui Ellen White i s-a cerut să plece din Statele Unite în Australia pentru o nouă lucrare. Unii dintre oamenii-cheie ai lui Dumnezeu, cum ar fi Jones şi Waggoner, s-au descurajat, aveau slăbiciuni încă nepredate lui Dumnezeu şi au ajuns să plece din biserică. Alţii, cum ar fi A. F. Ballenger şi liderii *Mişcării Holy Flesh* [Mişcarea Trupul Sfânt], au dus mesajul la extreme, sub sloganul „Luaţi Duh Sfânt!" Editura Review and Herald şi sanatoriul din Battle Creek au ars din temelii, succesul lor comercial pavându-le calea spre dezastru. La scurt timp după aceea, dr. Kellog, după scrierea unei cărţi presărate cu ceea ce am numi astăzi idei New Age, a părăsit lucrarea în dizgraţie. Părea că fiecare instrument major al lui Dumnezeu din biserică a fost învins sau neutralizat.[8]

Dar Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bisericii rămăşiţei Sale. El este la fel de interesat de lumea care piere. Iar Duhul Său avea să răspundă oricui căuta să facă o schimbare majoră în viaţa sa. Aşa că cea mai mare redeşteptare globală văzută în ultimele două sute de ani – „cea mai remarcabilă redeşteptare cunoscută vreodată"[9] – a izbucnit în Ţara Galilor în 1904.

Ultima redeşteptare mondială

Redeşteptarea din Ţara Galilor a fost apogeul trezirii mondiale, accentuând ceea ce s-a numit „o viaţă plină de Duhul [Sfânt]", sau „viaţa biruitoare", care punea accentul pe sfinţire. Mişcarea Sfinţirii a apărut dintr-o reacţie a creştinilor sătui de o religie intelectuală, uscată, legalistă, foarte asemănătoare celei pe care o trăiau adventiştii de ziua a şaptea în anii 1870 şi 1880. Un foarte important promotor al acestei mişcări era aşa-numita Convenţie de la Keswick – este vorba despre nişte conferinţe biblice anuale care s-au întrunit timp de zeci de ani în Anglia, continuând şi în secolul al XX-lea. Scopul fondării lor era acela de „a promova sfinţenia practică". Echivalentul american erau

Conferinţele biblice de la Northfield, sub coordonarea lui Dwight L. Moody.

În 1902, participanţii la Convenţia Keswick au format un cerc de rugăciune şi s-au angajat ca ei înşişi să se roage pentru redeşteptare la nivel mondial.[10] În 1904, redeşteptarea a început cu un student de la colegiu, cu numele Evan Roberts. Sunetul de trâmbiţă al redeşteptării era: „Înduplecă biserica şi salvează lumea!” La fel ca redeşteptarea precedentă, din 1857-1859, şi aceasta s-a distins ca o mişcare laică. Cu o simplitate profundă şi cu ungerea Duhului, Roberts şi alţii au mers din oraş în oraş, peste tot în Ţara Galilor, cu acelaşi mesaj simplu şi direct: 1) Trebuie să-I mărturiseşti lui Dumnezeu orice păcat cunoscut şi să repari orice rău făcut cuiva; 2) să dai la o parte orice obicei îndoielnic; 3) Să asculţi cu promptitudine de Duhul Sfânt şi 4) să mărturiseşti public credinţa în Hristos.[11] Şi, ca răspuns, în mod tainic, oamenii erau zdrobiţi şi se pocăiau atunci şi acolo.

Spiritul lui Dumnezeu a luat cu asalt Ţara Galilor. În cinci luni, o jumătate de milion de oameni au devenit creştini. Tavernele falimentaseră pentru că nu mai aveau clienţi. Sarcinile în afara căsătoriei, practic, dispăruseră. Judecătorilor le-au fost date mănuşi albe: nu mai aveau cazuri de judecat – nu mai erau tâlhării, spargeri, violuri, crime şi delapidări. Infracţionalitatea, pur şi simplu, încetase. Consiliile districtuale s-au întâlnit de urgenţă pentru a hotărî ce să facă cu atâţia poliţişti care nu aveau nimic de făcut. Unii au devenit creativi – în loc de a patrula în jurul terenului la meciurile de fotbal sau în preajma cârciumilor noaptea, au început să cânte în biserici. Atât de mulţi mineri îşi predaseră vieţile lui Isus şi nu mai foloseau vorbe murdare, încât caii folosiţi în mine încetiniseră producţia, nepricepând ce li se spunea!”[12]

Redeşteptarea s-a răspândit în toate ţările vorbitoare de limba engleză, inclusiv în coloniile africane, în Europa Centrală şi de Nord, în India, Japonia, China, Coreea, Indonezia şi America Latină. Impactul ei pare să fi depăşit orice altă trezire cunoscută în istorie. În Ţara Galilor, unul din zece cetăţeni era convertit. În

Japonia, numărul creştinilor s-a dublat în 1910. În India, numărul creştinilor a crescut cu 70% în 1905 şi 1906. În America Latină, s-a văzut o creştere de 180% între 1903 şi 1910. În Statele Unite, Biserica Metodistă creştea cu 35 000 de membri în fiecare an; baptiştii din Sud au crescut cu 25% doar într-un an, iar prezbiterienii au numit anul 1905 cel mai remarcabil an al evanghelizării."[13] Deşi n-au fost implicați direct, chiar şi adventiştii de ziua a şaptea au trăit o creştere numerică neobişnuită, ca urmare a revărsării Duhului asupra lumii.[14] Redeşteptarea a avut un impact remarcabil în marile oraşe, chiar în acele locuri unde Ellen White continua să-i îndemne pe lideri să-şi concentreze eforturile.

Poate Dumnezeu pregătea lumea astfel încât poporul rămăşiței Sale să poată da avertizarea finală în puterea Duhului înainte de revenirea lui Isus. În 1904, Ellen White spunea:

> „De ce nu flămânzim şi nu însetăm după darul Duhului, atâta timp cât acesta este singurul mijloc prin care primim putere? De ce nu vorbim despre el, de ce nu ne rugăm pentru el şi nu predicăm despre el?"

Ea l-a îndemnat pe fiecare pastor să se roage pentru botezul Duhului şi a spus că ar trebui ca „grupe să se adune împreună şi să ceară" ajutor şi înțelepciune pentru a duce la îndeplinire lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu pentru lume. „Este privilegiul fiecărui creştin, nu doar să anticipeze, ci şi să grăbească venirea Domnului nostru Isus Hristos." Ea a confirmat cu încredere că Dumnezeu ar putea termina lucrarea foarte repede.

> „Ultimul seceriş s-ar putea coace repede, iar Hristos ar [putea] veni repede să adune grânele prețioase... [Deci,] rugați-vă pentru Duhul Sfânt! Dumnezeu Se află în spatele fiecărei făgăduințe pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână, spuneți: «Am făcut ce ai cerut, iar Tu ai spus: 'Cereți, şi vi se va da; căutați, şi veți găsi; bateți, şi vi se va deschide.'» Hristos spune: «Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați şi primit, şi-l veți avea.» «Orice veți cere în Numele Meu

voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.»” (Matei 7:7; Marcu 11:24; Ioan 14:13)[15]

Dacă Dumnezeu a putut face acest lucru cu oameni a căror cunoaştere de Dumnezeu, a planurilor şi a caracterului Său, era considerabil mai limitată decât cea pe care o are rămăşiţa, oare ce ar putea face cu adventişti de ziua şaptea, care Îi sunt consacraţi pe deplin?

Cât de mult o mai fi?

Trebuie să recunoaştem că istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea este plină de ocazii pierdute. Ocazii în care să fi permis revărsarea ploii târzii speciale, a cărei misiune era aceea de a face o lucrare specială în inima oamenilor pentru a pregăti mai departe drumul spre o evanghelizare globală totală şi completă. Aceasta nu este neapărat din cauză că biserica a fost în rebeliune deschisă împotriva lui Dumnezeu. Mulţi sunt credincioşi loiali, conştiincioşi. Dar, adesea, atenţia noastră este deturnată şi noi permitem ca „lucrurile mărunte” să devină mai importante decât „cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre”. Nu am fost dispuşi, ca popor, în general, să Îi predăm Domnului totul, astfel încât transformarea caracterului să fie deplină şi, atunci când va fi pus la probă, caracterul nostru să reflecte caracterul lui Hristos.

Pe 30 ianuarie 1903, mesagera Domnului a scris ceva ce fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să cântărească cu grijă. Ea a descris o întâlnire din 1901, de la Sesiunea Conferinţei Generale, care trata subiectul revărsării Duhului Sfânt. S-au făcut rugăciuni fierbinţi şi „întâlnirea a fost marcată de prezenţa Duhului Sfânt. Duhul pătrundea adânc în inimă, iar unii dintre cei prezenţi plângeau cu glas tare”. Fraţii din conducere au luat iniţiativa de a-şi mărturisi greşelile şi sentimentele negative avute faţă de colegii lor. Unul a repetat mesajul adresat bisericii din Laodiceea şi şi-a mărturisit starea de păcat, cerându-şi iertare de la ceilalţi. „Aceia cărora le-a vorbit au sărit în picioare, mărturisind şi cerând iertare, apoi cădeau unul pe gâtul celuilalt, plângând. Spiritul de mărturisire s-a răspândit peste întreaga adunare.”

Atât de puternică a fost această întâlnire, atât de plină de Duhul lui Dumnezeu, încât Ellen White a identificat-o ca pe „un timp al Cincizecimii. „Şi", adaugă ea, „lucrarea a continuat până târziu, în noapte, până aproape de dimineaţă."

La acea sesiune istorică din 1901, au fost realizate lucrări importante, cum este reorganizarea bisericii. Dar *cea mai mare* lucrare pe care Dumnezeu a căutat să o realizeze a fost totala predare faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni. Din nefericire, aceasta a fost o viziune care nu s-a materializat niciodată. Îngerul i-a spus: „Aceasta *ar fi putut* fi." Ellen White conchidea: „Asupra mea s-a abătut o agonie a dezamăgirii când mi-am dat seama că scena la care fusesem martoră nu era reală", deşi „tot cerul aştepta să-şi reverse îndurarea" faţă de ei.[16]

Adventiştii Mişcării Millerite au eşuat în vestirea soliei îngerului al treilea pentru o lume care ar fi putut fi gata să-L întâmpine pe Isus. Biserica ultimilor ani ai deceniului 1850-1860, precum şi cea a finalului secolului al XIX-lea au eşuat de asemenea în pregătirea pentru revenirea iminentă a lui Hristos, deoarece nu au ascultat de sfatul Martorului credincios, care chema Laodiceea la pocăinţă. Mulţi dintre participanţii la Sesiunea din 1888 de la Minneapolis au ratat o ocazie foarte bună de a înţelege că neprihănirea lui Hristos era „într-adevăr solia îngerului al treilea".[17] Răceala faţă de acest mesaj a dus la ani dificili şi la probleme de conducere care au distras atenţia de la cauza lui Hristos chiar în timpul în care Dumnezeu pregătea lumea pentru cea mai mare dintre toate redeşteptările de până la data aceea.

„Va trebui, poate, să mai rămânem în această lume, din cauza neascultării, mult mai mulţi ani, la fel ca israeliţii de altădată", a spus Ellen White în 1901.[18]

Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea i-a fost dat un privilegiu enorm de a înţelege aceste lucruri, pentru a cunoaşte adâncimea şi lărgimea sfatului dat de Isus, nouă, tristei, dar iubitei Sale biserici Laodiceea. Dumnezeu a apelat la noi pentru pocăinţă. Ne-a arătat cum, atunci când ne supunem iubirii copleşitoare a lui Hristos, putem să trăim cu Hristos în inima noastră, prin

puterea Duhului Sfânt, în aşa fel, încât lumea să fie constrânsă să-L vadă pe Isus în poporul Său.

Duhul Sfânt este încă la lucru în biserică. Niciodată nu ne-a lăsat. El lucrează astăzi prin nenumăraţi credincioşi loiali şi va continua să o facă. Dar El vrea să facă mai mult.

Hristos aşteaptă cu răbdare ca biserica Sa să-L lase să intre, să răspundă apelului Său către Laodiceea de „a cumpăra" credinţa curăţită prin dragoste, neprihănirea lui Hristos şi discernământul Duhului, astfel încât marea strigare a ploii târzii să poată duce la încheierea lucrării lui Dumnezeu cu putere şi mare slavă. Dacă Hristos va fi lăsat să pătrundă în tainiţele inimilor copiilor Săi, lumea va fi convinsă de păcat, neprihănire şi judecată (Ioan 16:7,8), iar Hristos va veni să ne ia acasă.

Continuă să citeşti! Lucrurile se vor schimba în biserică!

Note

[1] *1888 Materials,* p. 151, 152.

[2] Arthur L. White, *Ellen* G. *White,* vol. 3, „The Lonely Years", Hagerstown, MD: Review and Herald, 1984, p. 412, 413.

[3] Duffield, p. 175.

[4] A. L. White, vol. 3, p. 421.

[5] *Ibid.,* p. 423.

[6] *Friday evening social service* – o întâlnire liberă de seară, în care se povesteau experienţe, se cânta, se făceau apeluri şi rugăciuni, asemănătoare cu ceea se numea *social meeting* – care însemna mai mult decât simpla socializare şi mai mult decât o predică. (n.tr.)

[7] *Review and Herald,* March 5, 1889, par. 10.

[8] Vezi A. L. White, vol. 5, „The Early Elmshaven Years", Washington, D.C.: Review and Herald, 1981, p. 148-163, 223-235, 259-270, 280-306, 405-428. Vezi, de asemenea, Schwartz, p. 262-272, 614-618.

[9] Wesley Duewel, *Revival Fire,* Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995, p. 210.

[10] McDow şi Reid, p. 276.

[11] Collin Hansen şi John Woodbridge, *A God-Sized Vision: Revival StoriesThat Stretch and Stir,* Grand Rapids, MI: Zondervan, 2010, p. 102.

[12] J. Edwin Orr, The *Flaming Tongue: Evangelical Awakenings,* 1900, Chicago: Moody Publishers, 1975, p. 192, 193.

[13] Duewel, 204-286; McDow şi Reid, 282, 284, 296.

[14] Statisticile arată că Biserica Adventistă din America de Nord a crescut cu 2,1% în 1904 şi cu 1,82% în 1906, pe când, în 1905, anul de vârf al redeşteptării, biserica a crescut cu 5,55%. În mod similar, rata medie a creşterii mondiale între 1901 şi 1904 a fost de 2,02%, iar între 1906 şi 1910 a fost de 3,66%, iar în anul de vârf al redeşteptării, biserica a crescut cu 6,84%, de două ori mai mult decât în anii următori şi de trei ori faţă de rata anilor precedenţi (*Raportul Statistic al Conferinţei Generale).*

[15] *Mărturii*, vol. 8, p. 22-23.

[16] *Ibid.*, p. 104-106.

[17] *Review and Herald,* 22 Nov. 1892. Vezi de asemenea, *Solii alese*, cartea 1, p. 363.

[18] *Evanghelizare,* p. 696.

Întrebări pentru reflecţie sau studiu în grup

1. De ce crezi că tindem să respingem sau să ignorăm darul cel mai bun pe care Dumnezeu îl are de oferit pentru noi?
2. Descrie ce s-a întâmplat când Ellen White şi fraţii Jones şi Waggoner au dus mai departe mesajul „Hristos, Neprihănirea noastră”? Cum crezi că s-ar putea face acest lucru acum?
3. Descrie câteva dintre urmările palpabile ale Trezirii din Ţara Galilor. Care ar putea fi echivalentul în Biserica Adventistă?
4. Reciteşte mesajul în patru puncte al lui Evan Roberts pentru oamenii din Ţara Galilor. De ce crezi că acela era mesajul Duhului pentru atunci?
5. Cum va puteţi explica faptul că Dumnezeu a mişcat biserici şi oameni care nu făceau parte din rămăşiţă?

6. În 1903, Ellen White a avut o viziune a unei mari redeşteptări care ar fi putut să înceapă la sesiunea Conferinței Generale. De ce nu s-a întâmplat acest lucru?
7. Oare de ce ar fi nevoie din partea noastră pentru a da totul pentru „cea mai urgentă dintre toate nevoile”?
8. Când şi cum vom ajunge să ne mărturisim greşelile şi resentimentele unul față de altul, cerându-ne iertare şi iertându-i pe ceilalți, indiferent ce ne-au făcut?
9. Care simți că este cea mai mare nevoie între noi după ce ai citit acest capitol? Care ar trebui să fie următorul tău pas?

PERSOANA

Capitolul 6

Întâlnirea cu Duhul Sfânt

O mare parte a literaturii de astăzi despre Duhul Sfânt, chiar cea a adventiştilor de ziua a şaptea, se concentrează asupra lucrării şi slujirii Duhului Sfânt. Însă a cunoaşte lucrarea Lui fără a cunoaşte persoana Lui este foarte periculos pentru orice creştin care doreşte o experienţă mai profundă cu Dumnezeu. Se consideră ca de la sine înţeles că, atâta vreme cât lucrurile merg aşa cum sperăm sau cum ne aşteptăm să fie conduse de Duhul Sfânt, lucrarea vine în mod necesar de la El. Această gândire favorizează pragmatismul în defavoarea adevărului. Isus ne-a avertizat în legătură cu lucrările extraordinare pe care se presupune că le poate face doar Dumnezeu, cum ar fi alungarea demonilor, profetizarea sau realizarea multor minuni. Dar sentinţa Sa este, pe cât de serioasă, pe atât de tristă: „Nu v-am cunoscut" (Matei 7:23).

Având în vedere această stare de lucruri, am decis să adaug un capitol scurt despre natura Duhului Sfânt.[1] Dacă nu ştim cine este El, cum am putea să-I recunoaştem lucrarea? Mulţi creştini, inclusiv unii adventişti, au decis simplu că Duhul Sfânt este un fel de esenţă a lui Dumnezeu, un instrument de forţă în mâna Lui, dar nu chiar egal cu Dumnezeu Însuşi. Însă lucrurile nu stau aşa şi este capital să ştim dacă Duhul Sfânt este Dumnezeu sau nu. Sunt de acord că ar trebui să fim atenţi să nu supralicităm

natura Duhului Sfânt.[2] Pur şi simplu, El nu a descoperit prea mult despre Sine Însuşi, dar acea revelaţie pe care o avem merită să fie luată atent în considerare. Aşa că voi încerca să răspund la trei întrebări de bază:

1) Este Duhul Sfânt *Dumnezeu*?

2) Este Duhul Sfânt o *persoană* a Dumnezeirii?

3) Care este relaţia Duhului Sfânt cu celelalte persoane ale Dumnezeirii?

Spiritul Sfânt

Trebuie să recunoaştem că dovezile directe din Scriptură cu privire la faptul că Duhul Sfânt este Dumnezeu sunt relativ puţine. Acest fapt, fără îndoială, este unul dintre motivele-cheie pentru care atât de mulţi credincioşi sinceri de-a lungul istoriei n-au fost convinşi de divinitatea Duhului Sfânt. Totuşi Dumnezeu a lăsat suficiente dovezi pentru ca noi să înţelegem adevărurile de bază.

Cea mai clară din acestea ar putea fi afirmaţia lui Petru, din Faptele 5, unde el îl întrebă pe Anania de ce L-a minţit „pe Duhul Sfânt” în legătură cu vânzarea acelei proprietăţi, iar apoi a declarat: „N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu” (Faptele apostolilor 5:3,4). Pentru Petru, „a-L minţi pe Duhul Sfânt” şi „a-L minţi pe Dumnezeu” erau expresii interschimbabile, ideea lui fiind că Anania îi minţea nu *doar* pe apostolii bisericii din Noul Testament, care tocmai se năştea, ci pe Dumnezeu Însuşi.

Un alt exemplu de expresii interschimbabile este expresia pe care a folosit-o Pavel în 1 Corinteni 3 şi 6. În capitolul 3:16,17, el scrie: „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” Trei capitole mai departe, el foloseşte un limbaj aproape identic: „Nu ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi?” (1 Corinteni 6:19). Pavel foloseşte *templul lui Dumnezeu* sau *templul Duhului Sfânt* interschimbabil.

„Duhul Sfânt nu este doar duh”, a spus Martin Luther, „o creatură, de exemplu, sau ceva în afara lui Dumnezeu şi totuşi dat oamenilor de El sau doar lucrarea lui Dumnezeu, pe care El

o realizează în inimile noastre, ci este un Spirit care El Însuşi este Dumnezeu în esenţă."[3]

Şi Domnul Isus a folosit cuvintele *Dumnezeu* şi *Duhul Sfânt* interschimbabil. În timpul întâlnirii Sale noaptea cu Nicodim, Hristos a arătat cum e posibilă *naşterea din nou* prin Duhul, folosind o referinţă obişnuită la mântuire, cu toate că ucenicul de taină a considerat lucrul acesta imposibil, spunând: „Cum se poate aceasta?" (Ioan 3:5-9). Mai târziu, în lucrarea Sa, când s-a adunat un alt grup de ucenici pentru a întreba cum ar fi posibil să fie mântuiţi oameni care nu este de aşteptat să fie mântuiţi, Isus le-a răspuns: „La oameni lucrul acesta este cu neputinţă, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă" (Matei 19:23-26). Cu siguranţă, pentru Isus, Cel care făcea mântuirea posibilă era Dumnezeu, deşi Cel ce realiza naşterea din nou a oamenilor era Duhul Sfânt. Aceasta pentru că Duhul Sfânt este Cel care aduce convingerea de păcat, neprihănire şi judecată (Ioan 16:8-11).

În Evrei găsim singura referire biblică la „Duhul cel veşnic" (Evrei 9:14), iar în Deuteronomul găsim singura referinţă la „Dumnezeul cel veşnic" (Deuteronomul 33:27). Ştim că doar Dumnezeu este etern. Ştim, de asemenea, că doar Dumnezeu poate aduce morţii la viaţă.

> „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, şi acum a şi venit, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce-L vor auzi vor învia…, toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui." (Ioan 5:25,28)

Pe ce bază poate Hristos să cheme morţii la viaţă? El explică în versetul următor: „La fel cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa I-a dat Fiului să aibă viaţa în Sine." (vers. 26). Câţiva ani mai târziu, Pavel a reluat cuvintele lui Isus când a scris în Romani 8:11:

> „Şi, dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, *Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său,* care locuieşte în voi." (subliniere adăugată)

Acelaşi Duh care L-a înviat pe Isus din morţi ne poate ridica din morţi şi pe tine, şi pe mine, deoarece, la fel ca Tatăl, şi El are viaţa în Sine Însuşi.

În noaptea în care a fost trădat, Hristos a anunţat venirea *parakletos*-ului, adesea tradus cu Mângâietorul sau Ajutorul. Lingvistic, aceasta face aluzie la statutul de „alăturat", „paralel", pe care-l are persoana prezentată cu cel care o prezintă. De aceea Isus face referire la Duhul Sfânt ca fiind un „alt" Mângâietor, Hristos Însuşi fiind primul pe care-L cunoscuseră ucenicii. Ce trebuie menţionat aici este că Hristos urma „să-L roage pe Tatăl" pentru Duhul. Câteva minute mai devreme, Hristos Se referise la Sine şi la Tatăl ca fiind egali (vers. 9, 10). Dacă Mângâietorul este egal – sau paralel – cu Fiul şi Fiul este egal – sau una cu Tatăl –, atunci Mângâietorul este egal cu Tatăl.

Trei atribute divine ale Duhului

Duhul Sfânt are atribute care Îi aparţin doar lui Dumnezeu. El este omniprezent, făcându-l pe psalmist să exclame: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de Faţa Ta?" (Psalmii 139:7). Duhul Sfânt este atotştiutor, motiv pentru care Pavel spune: „Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu" (1 Corinteni 2:10,11). Duhul Sfânt, de asemenea, este atotputernic, de vreme ce El dă (împarte) daruri fiecăruia individual, „după cum voieşte" (1 Corinteni 12:11).

În final, un număr de afirmaţii din Scriptură menţionează cele trei Persoane ale Dumnezeirii, făcându-Le egale în natură şi rang, deşi nu în funcţie. Bine cunoscuta formulă de botez, care a fost parte a Marii Trimiteri, afirmă că urmaşii lui Hristos trebuie să-i boteze pe noii ucenici „în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh" (Matei 28:19). Formula pune în lumină un singur nume, nu trei diferite, prezentându-l pe fiecare dintre ele ca fiind din aceeaşi substanţă sau natură ca celelalte. Binecuvântarea apostolică din 2 Corinteni 13:14 descoperă acelaşi Dumnezeu triunic: „Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toţi!" Iar lecţia lui

Pavel despre darurile spirituale prezintă aceeaşi idee, întrucât spune despre „felurite daruri, dar acelaşi *Duh*", „felurite slujbe, dar acelaşi *Domn*", „felurite lucrări, dar acelaşi *Dumnezeu*" (1 Corinteni 12:4-6, subliniere adăugată). În salutul lui Petru, găsim Dumnezeirea triunică împreună ca şi în celelalte cazuri anterioare, totuşi oferindu-se câteva indicii despre diferitele funcţii ale fiecărei Persoane:

> „Petru, ...către aleşii cari trăiesc ca străini, împrăştiaţi, ...după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţirea lucrată de Duhul, spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Isus Hristos…" (1 Petru 1:1,2).

Persoana Duhului Sfânt

Calitatea de persoană a Duhului Sfânt a fost un concept cu care primii pionieri s-au luptat. Alături de vederile antitrinitare, unii se gândeau la Duhul Sfânt ca fiind mai puţin decât o persoană. De exemplu, în 1891, Uriah Smith, editor pentru multă vreme în biserică şi secretar al Conferinţei Generale, descrie Duhul Sfânt ca fiind „acea emanaţie tainică, divină, prin care Ei [Tatăl şi Fiul] duc mai departe lucrarea Lor măreaţă şi infinită".[4] Cu un an înainte, el Îl prezentase pe Duhul Sfânt ca fiind „o influenţă divină" şi nu „o persoană ca Tatăl şi Fiul".[5] Chiar Ellen White, citând versiunea King James, a continuat să se refere la Duhul Sfânt cu pronumele personal neutru. Însă toate acestea s-au schimbat în anul 1898, când a folosit pronumele personal „El" referindu-se la Duhul Sfânt şi L-a numit „a treia Persoană a Dumnezeirii".[6]

Din timp în timp, oamenii au văzut Duhul Sfânt ca pe „ceva" (engl. „it"; nu fiinţă), în parte datorită genului neutru al cuvintelor Duh [sau Spirit], care atât în greacă – *pneuma* –, cât şi în engleză au contribuit la acest concept. Un exemplu ar putea fi Romani 8:16, unde versiunea King James traduce astfel: „Duhul *Însuşi...*"(dar cu *itself*[7]). De vreme ce pronumele trebuie să fie acordat în număr, gen şi persoană cu substantivul pe care îl înlocuieşte, ar fi de aşteptat să fie folosit un pronume neutru pentru

Duhul Sfânt [în cazul limbii engleze – n.tr.]. Totuşi, când Ioan, ucenicul iubit, a consemnat cuvintele lui Isus, a folosit pronumele masculin *ekeinos* („el”) pentru a se referi la Duhul Sfânt. „Când va veni Mângâietorul..., adică Duhul adevărului, ...El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15:26). „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13). „Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Ajutor, iar El are să rămână cu voi pentru totdeauna” (Ioan 14:16 *NASB*). Criticii Bibliei au putut indica faptul că greaca nu era limba maternă a lui Ioan şi de aceea a făcut o greşeală. Însă, fie Ioan a făcut o greşeală gramaticală consistentă, fie l-a numit intenţionat „El”[8] pe Duhul Sfânt. Şi, întrucât în Evanghelia lui Ioan nu apare nicio altă greşeală, trebuie ca el să fi scris aşa intenţionat, pentru a sublinia că Isus S-a referit la o persoană, şi nu la un lucru.

Biblia de asemenea identifică în Duhul Sfânt o serie de atribute care sunt caracteristice doar persoanelor. De exemplu, Duhul Sfânt „voieşte”. Pavel şi tovarăşii lui „au fost opriţi de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia... Ajunşi lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie” (Faptele apostolilor 16:7,8). După menţionarea mai multor daruri, în 1 Corinteni 12 ni se spune că „toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte” (vers. 11).

De asemenea, ni se spune că Duhul Sfânt gândeşte, urmăreşte. Pavel ne aminteşte că „Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa[9] Duhului” (Romani 8:27). Gândurile Duhului sunt pentru a mijloci în favoarea noastră, pentru că „nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite.” (Romani 8:26)

De asemenea, după cum doar persoanele o pot face, Duhul instruieşte, dă învăţătură. Pavel îi scrie lui Timotei: „Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor” (1 Timotei 4:1). Neemia îşi amintea cum „Dumnezeu a dat lui Israel Duhul Său cel bun ca să-i facă înţelepţi” (Neemia 9:20). Iar

Isus le-a promis ucenicilor Săi că, atunci când se vor confrunta cu pericole sau stres din pricina Lui, „Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți" (Luca 12:12). Pe lângă aceasta, nicio forță nu poate comunica verbal, aşa cum o face Duhul Sfânt. Doar o persoană poate vorbi. De exemplu, Duhul „spune" bisericilor ceea ce găsim în Apocalipsa, capitolul 2 (vers. 7, 11, 17, 29) şi capitolul 3 (vers. 6, 13, 22). Iar El răspunde vocii din cer în Apocalipsa 14:13. În final, ni se spune că „Duhul şi mireasa zic: «Vino»" (Apocalipsa 22:17), sugerând din nou calitățile unei persoane.

O altă caracteristică este faptul că Duhul Sfânt este capabil de sentimente. Pavel îi sfătuieşte pe efeseni să se asigure că nu-L vor „întrista" pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4:30), iar Isaia îşi aminteşte cum israeliții „au fost neascultători şi au întristat pe Duhul Lui cel sfânt, iar El li S-a făcut vrăjmaş şi a luptat împotriva lor" (Isaia 63:10).

Duhul Sfânt are şi influență, pentru că Pavel ne asigură că „nimeni nu poate zice: «Isus este Domnul», decât prin Duhul Sfânt" (1 Corinteni 12:3). Domnul Isus a promis că, atunci „când va veni [Duhul], El va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata" (Ioan 16:8).

În sfârşit, doar persoanele pot iubi, iar toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii iubesc (vezi Ioan 3:16 şi 3:11). Pavel face un apel către credincioşii din Roma: „Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos şi pentru dragostea Duhului, să vă luptați pentru mine în rugăciunile voastre" (Romani 15:30). Iar el deja le spusese, în Romani 5, că „nădejdea aceasta nu înşală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt" (Romani 5:5).

Relația Duhului Sfânt cu celelalte Persoane ale Dumnezeirii

Deşi în Noul Testament, Duhul Sfânt este considerat ca având în principal legătură cu biserica şi cu viața creştină, la întrebarea cu privire la legătura Sa cu celelalte Persoane ale

Dumnezeirii, Scriptura are răspuns. Ceea ce aflăm este rolul de slujire voluntară a Duhului pentru restul Trinității.

Când a anunțat venirea Mângâietorului promis, Isus a spus: „voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mângâietor..., Duhul adevărului" (Ioan 14:17). Deşi am văzut clar dovezi că Duhul are voință şi o exercită, aflăm din acest text că aceasta depinde de celelalte două Persoane ale Trinității: cererea Fiului şi asigurarea Tatălui. Prin Duhul, Hristos locuieşte în ucenicii Săi: „În ziua aceea, veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine şi că Eu sunt în voi" (Ioan 14:20). Apoi Hristos a adăugat că atunci li Se va descoperi (vers. 21). De fapt, făgăduința este că atât Tatăl, cât şi Fiul vor veni să locuiască împreună cu ei (vers. 23) şi, chiar dacă nu sunt mențiuni explicite despre Duhul ca fiind al treilea oaspete în inimile lor, Duhul este cel care avea să-i ajute pe ucenici să înțeleagă ce le spusese Isus. Aici găsim cu claritate persoana Duhului Sfânt într-un rol de subordonare, deşi El este un alt *parakletos* – un altul asemenea Fiului.

În niciun caz nu ar trebui să înțelegem de aici că Duhul este cumva un Dumnezeu mai mic decât Hristos sau Tatăl. Acestea par a fi *rolul şi funcția* în Dumnezeire, nu statutul şi nici rangul. În capitolul 15, apare din nou rolul subordonat al Duhului:

> „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine." (Ioan 15:26)

În sfârşit, în capitolul 16 găsim cele mai clare declarații în ce priveşte această relație triunică:

> „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi." (Ioan 16:13-15)

După cum Fiul descoperă dragostea şi caracterul Tatălui şi alege să nu aibă o inițiativă proprie, ci Îi supune Tatălui această

prerogativă (vezi Ioan 5:30; 6:38), tot astfel procedează Duhul în relația cu Fiul. Aici este pericolul de a păstra un arianism subconştient care vede că Tatăl şi Fiul Se află pe un plan, dar Duhul Sfânt pe un plan de servitor, mai jos, datorită funcției Lui în planul de mântuire. Aceasta era perspectiva adepților lui Arie când citeau afirmațiile din Biblie care indicau slujirea supusă a lui Hristos față de Tatăl şi concluzionau că El nu putea fi pe deplin divin. De fapt, în această relație funcțională, se pare că Tatăl ar fi sursa, Fiul este mediatorul, iar Duhul este cel care aplică ceea ce Dumnezeu plănuieşte să se facă.

Conceptul uniunii plurale din Dumnezeire, care este interactivă şi supusă reciproc, se vede chiar în pasajul pe care evreii l-au folosit timp de generații pentru a-şi afirma monoteismul – în Shema: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn" (Deuteronomul 6:4). Cuvântul *'echad* tradus cu „unul" înseamnă „unul între alții, accentul fiind asupra unuia în particular". Conform lui Otto Christense, „posibilitatea de a fi mai mulți în această unitate este inerentă cuvântului". Moise ar fi putut folosi cuvântul *yachîd* pentru a indica „unul" în sensul de „unul singur". Dar cuvântul pe care l-a folosit exprimă „unitatea mai multor persoane".[10] Acelaşi cuvânt este folosit pentru a descrie *uniunea prin supunere* din prima pereche: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa şi se vor face un singur trup." (Geneza 2:24)

Dumnezeirea este deci o comuniune divină. Nu este un grup de dumnezei, ci o uniune a trei Persoane care practică şi exprimă dragostea perfectă în umilință perfectă.

De ce este important să înțelegem natura Duhului Sfânt?

De ce este important să înțelegem Duhul Sfânt ca Persoană în Dumnezeire? Abordarea anterioară a istoriei lui Anania şi a Safirei din Faptele apostolilor 5 ne dă un indiciu: dacă nu înțelegem sau refuzăm să înțelegem pe Duhul Sfânt ca Persoană în Dumnezeire, vom tinde să-L tratăm ca pe un „ceva" (neînsuflețit), iar aceasta ne poate cauza distrugerea.

De aceea, păcatul de neiertat este cel comis împotriva Duhului Sfânt (Matei 12:31,32). Pentru noi, legătura cu Dumnezeu se realizează prin Duhul Sfânt: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de Fața Ta?" (Psalmii 139:7). Punctul cel mai apropiat de contact nu este prin Tatăl şi nici măcar prin Domnul Isus. În timp ce Hristos este Mijlocitorul păcătosului ca Marele nostru Preot în ceruri (Evrei 7:17-8:2), Duhul este Mijlocitorul nostru ca *parakletos* – Unul asemenea Lui – pe pământ (Romani 8:26,27), în mijlocul nostru. Doar prin slujirea Duhului Sfânt putem avea parte de efectele lucrării de mijlocire a lui Hristos. Fără El, ar fi imposibil chiar să înțelegem sau să-L primim pe Hristos ca Domn şi Mântuitor.

Dacă Îl tratăm pe Duhul Sfânt ca pe „ceva" (neînsuflețit) – o simplă emanație sau influență lipsită de personalitate şi de voință – ne va fi mult mai uşor să-L ignorăm, să ne închidem urechile la glasul şi la invitațiile Lui de ne lepăda de noi înşine şi de a ne abandona cu totul în mâinile lui Dumnezeu, ale Aceluia la care toate lucrurile sunt cu putință. La fel ca fariseii din vechime, suntem predispuşi să-L respingem chiar pe Cel după care tânjeau inimile noastre şi pe care Duhul Îl descoperă – obiectul recunoştinței noastre celei mai înalte: Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

Putem înțelege disperarea Fiului pe versantul Muntelui Măslinilor, în acea duminică seara, când, privind la templu, ştia că timpul de har pentru conducătorii din Ierusalim avea să ajungă la final. Ei Îl respinseseră pe Mesia prin respingerea apelurilor pline de iubire ale Duhului către inimile lor. Cu cea mai adâncă emoție, Hristos a strigat:

> „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie." (Matei 23:37,38)

Un al doilea motiv pentru care este important să înțelegem că Dumnezeu Duhul Sfânt este o persoană este acela că, dacă

Îl tratăm ca pe o „emoție” sau doar ca pe o simplă „putere” menită să ne încălzească inimile când avem nevoie de aceasta, ajungem să ne pierdem credința. În Apocalipsa 16 ni se prezintă trinitatea falsă, o alianță dintre balaur, fiară şi profetul mincinos (Apocalipsa 16:13,14), această ultimă entitate fiind echivalentul celei de-a treia persoane a Trinității. La fel, după cum profetul vorbeşte doar din partea lui Dumnezeu, mai precis din partea Duhului Sfânt – pentru că „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21) –, profetul mincinos pretinde că face acelaşi lucru.

Însă, în timp ce Duhul Sfânt vorbeşte prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu, profetul mincinos o face prin semne şi folosirea supranaturalului. Duhul lui Dumnezeu nu este „un automat cosmic, cu fise, care răspunde mecanic, dând putere sau binecuvântare doar dacă introducem destule monede de credință”.[11] Aceia care se încred în Dumnezeu doar când pot vedea semne sau minuni nu au încredere într-o persoană, ci într-o „putere” sau o „senzație”. Ei nu merg prin credință, întrucât „credința vine [doar] în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17). Credința nu vine prin minuni. De aceea, cei care Îl tratează pe Duhul Sfânt ca pe o „putere” care trebuie să răspundă la apel – în loc de a-L trata ca pe o Persoană căreia să Îi răspundă ei, prin predarea voinței – vor fi amăgiți şi vor percepe un dumnezeu făcut de ei, în loc să-L afle pe Dumnezeul Bibliei. Iar un dumnezeu făcut de noi ne va conduce, în final, la dezamăgire şi necredință, pentru că am fost înşelați.

Un al treilea motiv pentru care merită să ne gândim la Duhul Sfânt ca la o Persoană din Dumnezeire este acela că, prin contemplarea umilinței Sale totale, caracteristica Persoanei Sale, vom fi conduşi la o viață de predare şi de slujire. Biblia spune: „Nimeni nu ştie cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Luca 10:22). În Biblie se spune mult mai mult despre Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul decât despre Dumnezeu Duhul Sfânt.

Deşi Duhul Sfânt este menţionat de 88 de ori în Vechiul Testament şi de 325 de ori în Noul Testament[12], aceste cifre sunt eclipsate de celelalte mii de referinţe cu privire la Persoanele Dumnezeirii. De fapt, Duhul este Cel care i-a inspirat pe aceşti scriitori biblici (2 Petru 1:21), totuşi El a făcut-o cu o smerenie tipic divină. Duhul Sfânt spune foarte puţin despre Sine Însuşi.

Aşa este dragostea descoperită în persoana Duhului: El se concentrează asupra Tatălui şi asupra relaţiei Sale cu Fiul mai mult decât asupra relaţiei proprii cu Fiul sau cu Tatăl. Faptul că Spiritul comunică atât de liber despre Tatăl şi Fiul este o fereastră în dragostea neegoistă care există în Trinitate, în special în felul în care Duhul Îi glorifică pe Tatăl şi pe Fiul. Duhul adoptă voluntar o poziţie de slujire mai prejos, datorită dragostei Sale pentru Fiul şi datorită dorinţei Sale de a-L vedea proslăvit, în ciuda faptului că El este Persoana din Dumnezeire al cărei timp de activitate şi proeminenţă este acum. Este evident că, pentru Duhul Sfânt, egalitatea şi supunerea nu se exclud reciproc.

Cum diferă Dumnezeu de „alţi dumnezei”

Dumnezeul creştin – trei în unul – este complet diferit de zeii panteonului olimpic sau de cei din poveştile nordice. Aceşti zei, dumnezei cu „literă mică”, erau în mod constant în război unul cu altul. Fiecare avea un plan al său şi o voinţă individuală şi era clar că ei nu erau una în scop. Fiecare îşi avea propria mândrie şi propriul teritoriu de apărat. Astfel de dumnezei ne amintesc de conflictul şi mândria care existau între ucenicii lui Isus înainte de Calvar şi de Cincizecime.

Când I se permite Duhului să lucreze printre cei care se ceartă şi dau din coate pentru a ieşi în evidenţă, printre cei care sunt suspicioşi unul cu altul, atunci o umilinţă sfântă ia în stăpânire inimile lor, fapt ce le permite să devină una în cuget şi simţiri (Faptele apostolilor 1:14; 2:1). Atunci, în această privinţă, grupul reflectă Trinitatea. De fapt, smerenia absolută ar putea fi trăsătura cea mai distinctivă a Dumnezeului Triunic. Cum altfel ar fi putut Dumnezeu să facă faţă atotputerniciei, atotştiinţei,

omniprezenței şi celorlalte atribute pe care doar Dumnezeul Universului le poate avea?

Isus a dat glas acestui adevăr când a spus: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt *blând* şi *smerit* cu inima" (Matei 11:29, subliniere adăugată). Smerit cu inima – aceasta este o chestiune de alegere şi voință. Dumnezeu poate face totul, dar alege să Se rețină, din cauză că El este dragoste. Şi, în timp ce contemplăm adânca smerenie sau umilința demonstrată pentru veşnicie de către a treia Persoană a Dumnezeirii, se alege praful de toată mândria şi de micile noastre meschinării.

Un ultim argument că Dumnezeu Duhul Sfânt este o persoană este faptul că doar persoanele pot coopera, iar noi suntem invitați să cooperăm cu Duhul, în timp ce El conduce biserica lui Hristos. Când biserica primară, condusă de Duhul, s-a confruntat cu prima ei controversă teologică majoră (Faptele apostolilor 15:1-29), biserica – „oameni cu vază între frați" (vers. 22) – s-a adunat la Ierusalim pentru a trata chestiunea. După ce problema a fost soluționată, este interesant să vedem cum au descris decizia: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă..." (Faptele apostolilor 15:28, subliniere adăugată). O asociere şi o colaborare atât de apropiate pot fi obținute printr-o interacțiune personală plină de încredere. Când au dorit să predice în Asia şi Duhul i-a oprit de două ori şi apoi au ajuns să predice în Macedonia, Pavel şi asociații săi misionari au concluzionat că Dumnezeu [observați, aici Duhul este numit Domnul] i-a chemat să predice acolo (Faptele apostolilor 16:6-10).

O interacțiune atât de deschisă nu poate exista decât între persoane care se iubesc şi se respectă reciproc. În mintea lui Pavel, Duhul este mult mai mult decât o impresie. El este Ghidul său constant. Când li Se adresează bisericilor din Asia prin Duhul Sfânt, Isus cel glorificat din Apocalipsa avertizează de şapte ori să fim atenți la „ce spune bisericilor Duhul" (Apocalipsa 2:7,11, 17,29; 3:6,13,22). Avertizările şi sfaturile Duhului pentru biserici presupun existența unei relații. Faptul că cei credincioşi recunosc vocea Duhului arată că ei au petrecut suficient timp ascultând

acea voce. Duhul Sfânt nu este o fantomă cerească străvezie. Duhul Sfânt vorbeşte în aşa fel încât să putem auzi şi asculta.

Această relaţie strânsă dintre Dumnezeu Duhul Sfânt şi poporul Său se poate vedea şi în ultimul apel din Apocalipsa:

> „Şi Duhul şi Mireasa zic: «Vino!» Şi cine aude să zică: «Vino!» Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!" (Apocalipsa 22:17)

Să observăm în primul rând ce *nu* se spune. Nu se spune „Duhul şi biserica" sau „Duhul şi rămăşiţa seminţei ei". Ci „Duhul şi mireasa". Imaginaţi-vă o nuntă. Atenţia trebuie să fie îndreptată asupra Mirelui ceresc. Mireasa Lui – biserica – şi Cavalerul de Onoare ceresc – Duhul –, aceia care Îl iubesc cel mai mult pe Mire strigă la unison: Vino la ospăţul bogăţiilor lui Hristos! Vino, vino, vino! Aşa va reverbera pentru veşnicia viitoare, se aude deja de mii de ani, chemarea Duhului care răsună ca o trâmbiţă, anunţându-L pe Fiul, în interesul celor ce sunt ai Lui.

Note

[1] Acest capitol este bazat pe articolul „Calitatea de persoană a Duhului Sfânt şi de ce este important acest fapt", publicat în *Journal of the Adventist Theological Society,* vol. 17, nr. 1 (2006), p. 11-32.

[2] „Nu este esenţial pentru noi să fim în stare să definim ce este Duhul Sfânt... Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot să o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o... Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru înţelegerea omenească, tăcerea este de aur." – *Faptele apostolilor,* p. 51, 52.

[3] Martin Luther, „Sermon on John 15:26,27", în *Luther's Works, 24:297,* citat în Arnold Valentin Wallenkampf, *New by the Spirit,* Mountain View, CA: Pacific Press, 1978, p. 14.

[4] *General Conference Bulletin,* 146, 1891; *Review &Herald,* October 24, 1890, p. 664, citat în George R. Knight, *A Search for Identity: The Development of Seventh-day Adventist Beliefs,* Hagerstown, MD: Review and Herald, 2000, p. 18.

[5] *Looking Unto Jesus,* Battle Creek, MI: Review and Herald, 1897, p. 10.

[6] *Hristos, Lumina lumii,* p. 671.

[7] Pronume sau adjectiv pronominal de întărire specific obiectelor în limba engleză.

[8] În limba greacă există şi pronume neutru care ar fi putut fi folosit, dar Domnul Hristos foloseşte un pronume personal.

[9] În originalul grecesc, *fronema,* care înseamnă gândurile, planurile pe care le are cineva în minte. Unele traduceri în engleză (*KJV, NIV, NAS*) folosesc substantivul *minte*.

[10] Otto H. Christensen, *Getting Acquainted With God,* Washington, D.C.: Review and Herald, 1970, p. 69.

[11] Donald T. Williams, *The Person and Work of the Holy Spirit,*Eugene, OR: Wift &Stock, 1994, p. 10.

[12] Numărul variază în funcție de versiunea Bibliei şi de teologii consultați.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Ce exemple scripturistice sunt date în acest capitol care arată că Duhul Sfânt este Dumnezeu?
2. Care sunt cele trei atribute ale Duhului Sfânt care Îi aparțin doar lui Dumnezeu?
3. Care erau concepțiile lui Uriah Smith şi ale lui Ellen White despre Duhul Sfânt la începuturile lucrării noastre? Predomină acel concept în continuare printre adventişti astăzi? De ce crezi că lucrurile stau aşa?
4. Care sunt atributele Duhului Sfânt specifice doar unei persoane, care sunt prezentate în Sfânta Scriptură?
5. Care vezi tu că sunt rolul şi funcția Duhului Sfânt în Dumnezeire? Care este relația Lui cu Tatăl şi cu Fiul?
6. Care e perspectiva incorectă a arianismului asupra relației dintre Duhul Sfânt, Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul?
7. Cum a înțeles Moise Dumnezeirea, conform textului din Deuteronomul 6:4?
8. De ce este important să nu ne gândim la Duhul Sfânt ca la o simplă influență sau ca la „ceva" (neînsuflețit), şi nu la „Cineva"?
9. Ce spunem despre Duhul Sfânt atunci când ne încredem doar în „semne şi minuni"?
10. De ce spune Duhul Sfânt atât de puțin despre Sine în Scriptură?
11. Cum ne ajută Apocalipsa 22 să Îl vedem pe Duhul Sfânt ca persoană?
12. În ce moduri înțelegi mai bine persoana Duhului Sfânt?

Capitolul 7

Darul lui Isus

Eram în timpul unei întâlniri de comitet al bisericii, când cineva ne-a adus o scrisoare urgentă. Era din partea unuia dintre membrii mei care se convinsese în mintea lui că biserica este Babilon şi cerea ca numele lui să fie şters din registrul bisericii.

După ce am citit părţi din scrisoare, am rămas toţi fără grai. Unii au început să lăcrimeze. Cum se putea aşa ceva? Toţi îl ştiam. Era un bărbat tăcut, atent, un membru credincios, un om cu o faţă tristă, dar cu un spirit bun. Ştiam că, fiind singur de când îl părăsise soţia, participa săptămânal sau o dată la două săptămâni la o întâlnire a câtorva adventişti, condusă de un bărbat influent care era foarte pornit împotriva bisericii. Am bănuit că acele întâlniri erau otravă pentru suflet şi, după ce am verificat mai mult, ne-am dat seama de stricăciune. Ei bine, prietenul nostru a fost prima victimă.

„Mă ofer să-l vizitez eu", a spus Mike, liderul Departamentului Slujire Personală. Partea ciudată este că a zis acest lucru zâmbind, de parcă ştia ceva ce noi nu ştiam. Şi l-a tot vizitat. În fiecare zi – în *fiecare* zi! – timp de şase săptămâni. Petrecea cu el între patruzeci şi cinci de minute şi trei ore în fiecare după-amiază

sau seară. I-a cerut fratelui care voia să ne părăsească să îi împărtăşească acel nou „adevăr”. Îl asculta şi punea întrebări clarificatoare. Apoi, încet-încet, Mike începea, mereu cu blândeţe şi cu grijă, să-i arate din Cuvânt învăţătura lui Dumnezeu despre identitatea şi caracterul bisericii rămăşiţei. Apoi se ruga cu el pentru creşterea lui în Hristos, pentru mărturia lui faţă de alţii, pentru sănătatea şi pentru viaţa lui. S-au împrietenit repede.

Într-o dimineaţă de Sabat – n-o voi uita niciodată –, în timp ce ne rugam după obiceiul nostru la ora 7 dimineaţa, într-una dintre camerele bisericii, Mike a păşit înăuntru împreună cu fratele nostru confuz. Stăteau unul lângă altul. „Slavă Domnului!” a spus Mike în loc de introducere, cu zâmbetul care-l caracteriza. „Slavă lui Isus!” a răspuns fratele nostru recent recâştigat, care nu mai avea să se îndoiască niciodată despre ce gândea Dumnezeu despre biserica Sa iubită, plină de defecte şi…

Ai putea zice: „Ooo! Să vizitezi pe cineva în fiecare zi, timp de şase săptămâni?!?” Cu o astfel de consacrare şi intensitate, tot felul de lucruri s-ar putea schimba în biserică. Dacă tu crezi asta, ce să zic… Cred că ai dreptate. Vezi, aceasta nu a fost o faptă de bunătate neobişnuită şi sporadică din partea lui Mike – el era aşa de mai multă vreme, de când Isus ocupase locul central din inima lui; el era un om schimbat.

Mai demult, când vreo căsătorie începea să se îndrepte spre eşec, iar bărbatul se separa de soţia lui, Mike îl invita să stea cu el în timpul tranziţiei respective. O altă căsătorie eşuată, apoi alta. Unul câte unul, au tot venit bărbaţi la el până s-a umplut casa, care avea patru dormitoare. Apoi el s-a mutat şi şi-a închiriat temporar un apartament, în timp ce continua să plătească utilităţile şi cheltuielile casei sale. Studia Cuvântul cu ei şi se ruga cu ei şi, mai ales, pentru ei. Ştia că sunt îndureraţi, supăraţi şi nesiguri cu privire la viitor. Mi-l amintesc foarte bine pe unul dintre ei. Soţia lui a cerut consiliere şi mi-a spus nişte lucruri pe care niciodată nu mi-aş fi dorit să le ştiu despre el. Dar lunile au trecut şi iarăşi, unul câte unul, fiecare dintre aceşti bărbaţi şi-au văzut căsniciile vindecându-se – un miracol uimitor, când te

gândeşti la problemele cu care se confruntau unii dintre ei. Mike se hotărâse ca, prin rugăciune, să-i aducă înapoi la nevestele lor.

Aş putea să vă spun mai multe despre Mike, poate într-o zi mă va lăsa să-i scriu povestea. Crezi că Duhul Sfânt trăia în viaţa acestui om? De ce anume crezi că e nevoie ca să duci o astfel de viaţă? Pavel ne dă răspunsul:

> „Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acesteia între neamuri, şi anume: *Hristos în voi*, nădejdea slavei." (Coloseni 1:27, subliniere adăugată)

Hristos şi Duhul

Ce vrea Pavel să spună prin „Hristos în voi"? Chiar este posibil? Luaţi în considerare această afirmaţie: „Hristos locuieşte în noi prin Duhul, iar Duhul lui Dumnezeu primit în inimă prin credinţă este începutul vieţii veşnice."[1] Aţi citit bine? Prin Duhul, Hristos *locuieşte* în noi. *A locui* înseamnă a trăi sau a fi rezident permanent. Puteţi înţelege ideea trăirii lui Isus *în* noi? Să luăm în considerare şi altă declaraţie:

> „Transformarea caracterului este pentru lume mărturia că Hristos locuieşte în noi. Duhul lui Dumnezeu produce o viaţă nouă în suflet, aducând gândurile şi dorinţele în ascultare de voinţa lui Hristos, iar omul din interior este reînnoit după chipul lui Dumnezeu."[2]

Viaţa îmbelşugată promisă de Isus (Ioan 10:10), pe care fiecare şi-ar dori-o, nu este nimic mai mult sau mai puţin decât Isus în tine prin Duhul. Când le-a promis ucenicilor Săi Duhul Sfânt, Isus Se dăruia pe Sine prin Mângâietorul, de aceea era în avantajul lor ca El să plece de la ei (Ioan 16:7). „Când va veni…", spunea Isus în legătură cu Duhul, „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi" (vers. 14). Pavel spune că „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:9). Apoi El spune: „Dacă Hristos este în voi..., duhul vostru este viu" (vers. 10). Duhul lui Hristos, „care era în ei", i-a făcut pe profeţii Vechiului Testament să profetizeze despre „harul care vă era păstrat vouă" (1 Petru 1:11,10).

Este „Duhul lui Hristos” un spirit emanat din Hristos sau este Duhul Sfânt?

Isaia a profetizat că Duhul Domnului, a treia Persoană a Dumnezeirii, avea să Se odihnească peste Mesia: „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul” (Isaia 11:2). Duhul este menţionat de şapte ori în acest pasaj. În cartea Apocalipsei, sunt menţionate şapte duhuri în referinţa la Mielul care a fost înjunghiat (Apocalipsa 5:6). În Biblie, numărul ***şapte*** denotă totalitate, desăvârşire, perfecţiune. Aşa că Isus a fost Cel plin de Duhul, exemplul suprem de ce înseamnă o viaţă trăită cu totul în prezenţa lui Dumnezeu, a fost Cel care primea zilnic botezul Duhului. Iar acesta este motivul pentru care Pavel şi Petru au folosit expresia „Duhul lui Hristos”. Hristos era atât de plin de Duhul, încât Ei erau una, Unul şi Acelaşi, chiar dacă erau persoane distincte.

Darul lui Dumnezeu

Când iei în considerare expresia „darul lui Dumnezeu” din Noul Testament, vei afla acest frumos adevăr: darul lui Dumnezeu este Duhul Sfânt sau mântuirea în Isus? Să vedem câteva exemple.

Primul este întâlnirea lui Isus cu femeia din Samaria:

> „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce-ţi zice: ′Dă-Mi să beau!′, tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie.»” (Ioan 4:10)

Care este darul aici? Contextul indică darul mântuirii.

Apoi este mustrarea pe care i-o face Petru lui Simon Magul, pentru că a încercat să obţină darul Duhului cu bani. „Dar Petru i-a zis: «Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!»” (Faptele apostolilor 8:20)

Al treilea exemplu este declaraţia nemuritoare a lui Pavel: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui

Dumnezeu este viața veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:23)

Cel de-al patrulea exemplu îl găseşte pe Pavel apărând darul spiritual al celibatului în biserica din Corint:

> „Eu aş vrea ca toți oamenii să fie ca mine, dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui – unul într-un fel, altul într-altul." (1 Corinteni 7:7)

Apoi urmează una dintre cele mai clare declarații cu privire la mântuire:

> „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." (Efeseni 2:8,9)

Un ultim text – de data aceasta o atenționare către timidul Timotei:

> „De aceea, îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuință." (2 Timotei 1:6,7)

Observați? De trei ori „darul lui Dumnezeu" se referă la darul mântuirii lui Hristos şi de trei ori se referă la darul sau la darurile Duhului Sfânt. Ideea este că, odată cu Duhul Sfânt, vine şi mântuirea în Isus. Mântuirea şi primirea Duhului Sfânt sunt întrețesute.

> „Duhul Sfânt este dat numai acelora care Îl caută cu umilință pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea şi harul Său. Puterea lui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, şi El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească."[3]

Acesta este motivul pentru care, atunci când primim Duhul Sfânt, primim mântuirea. Darul Duhului este darul mântuirii. „Stai", poți să spui, „nu erau ucenicii deja *mântuiți*, în momentul

în care au primit Duhul la Cincizecime?" Răspunsul la această întrebare este şi da, şi nu.

O dată sau zilnic?

Mântuirea nu este ceva ce trăieşti doar o dată în viață, după cum nu este ceva ireversibil. Când spun: „Am fost mântuit în data cutare şi cutare", creştinii se referă doar la prima primire conştientă a lui Isus în inimile lor. Unii, din păcate, cred în ceea ce se spune atât de obişnuit: „Odată mântuit, mântuit pentru totdeauna" şi chiar cred că o experiență unică este suficientă. Dar Biblia ne spune că trebuie să murim „zilnic" față de eu (Romani 6:11; 1 Corinteni 15:31). Dacă trebuie să murim zilnic față de păcat, aceasta nu poate însemna decât că trebuie să şi înviem zilnic la o viață nouă (Romani 6:5). Cu ani în urmă, l-am auzit pe Morris Venden spunând că modul adecvat de a te exprima cu privire la mântuirea personală este să spui: „Am fost mântuit, sunt mântuit şi voi fi mântuit." Cu alte cuvinte, am fost mântuit în urmă cu douăzeci de secole, deoarece atunci a murit Isus pe cruce pentru *mine*. Sunt mântuit zilnic, când răspund harului lui Dumnezeu prin credință şi voi fi mântuit când El va veni pe nori, iar natura mea păcătoasă va capitula în fața celei necoruptibile (1 Corinteni 15:51-54: „Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire").

La fel este şi cu Duhul Sfânt. Nu primim Duhul doar o dată în viața noastră, ci zilnic şi atât de frecvent pe cât ne deschidem inimile pentru a-L primi. Nu trebuie să aşteptăm până când simțim ceva supranatural, un fel de şoc electric, o căldură interioară sau un miracol fizic pentru a şti că Duhul a început să locuiască în templele trupurilor noastre. Duhul vine prin credință, cel puțin aşa ne-a învățat Pavel (Galateni 3:2,14). Iar credința nu este ceva ce vezi sau simți, ci este ceva ce alegi să crezi că există, pentru că Dumnezeu a spus că există.

Problema pe care o au mulți este căutarea darurilor Duhului înainte de a dori să primească Duhul Însuşi. Ei îşi doresc manifestările Duhului – puterea, minunile, atingerea palpabilă a lui

Dumnezeu –, dar nu sunt siguri că-şi doresc Duhul, dacă nu vine cu toate ofertele Sale. Îşi doresc darurile, dar nu şi pe Dătător.

Cu câțiva ani în urmă, am descoperit ceva interesant în timp ce studiam subiectul darurilor spirituale. În Romani 12, ni se spune că darurile diferă „potrivit cu harul care ne-a fost dat" şi că, de aceea, ar trebui să le folosim „după măsura credinței" (vers. 6). În 1 Petru 4, citim că fiecare a primit un dar special pe care ar trebui să-l folosească pentru a sluji altuia „ca buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu" (vers. 10). Care este numitorul comun al acestor versete? Harul lui Dumnezeu. Cuvântul biblic pentru har este *charis*, tradus în versiunea King James prin „caritate". Aceasta înseamnă că darurile Duhului sunt daruri ale harului, sau *charismata*. Adică sunt o expresie, o manifestare a Duhului, stârnită de dragostea pentru Mântuitorul. Din cauză că harul este bunăvoința lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră! „Căci prin har ați fost mântuiți..., este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Efeseni 2:8,9). Concluzia logică este că aceste daruri spirituale sunt darurile lui Isus, care dă har tuturor care îl primesc prin credință!

Ideea este că darurile spirituale nu vin din vreun depozit cosmic, dintr-o sursă neînsuflețită de putere cerească – ele vin de la Isus, ca parte a harului Său. Aşa că fiecare dintre noi care a experimentat harul lui Isus primeşte darurile lui Isus. Dacă Îl ai pe Isus, ai şi darurile spirituale. Cere ca Duhul Sfânt să vină în viața ta, pentru a-L avea pe Isus în inimă. Primeşte-L pe Isus în inimă şi vei trăi viața în Duhul.

Sensul electrizant al expresiei „Hristos în voi"

Una dintre declarațiile lui Ellen White despre Duhul Sfânt, care-mi plac foarte mult, este următoarea:

> „Rugați-vă ca energiile puternice ale Duhului Sfânt, cu toată puterea lor de a reînnoi, de a întări şi transforma, să poată cădea ca un şoc electric asupra sufletului lovit de paralizie, făcând ca fiecare nerv să vibreze de o viață nouă, readucându-l pe om din starea lui pământească, senzuală,

moartă, la sănătate spirituală. Veţi deveni astfel părtaşi de natură divină, scăpând de stricăciunea care este în lume prin pofte şi, astfel, în sufletele voastre se va reflecta chipul Său, al Aceluia prin rănile căruia sunteţi tămăduiţi."[4]

Deşi această afirmaţie este atât de entuziasmantă şi de vibrantă – „energiile puternice", „ca un şoc electric", „făcând fiecare nerv să vibreze " –, nu trebuie să pierdem din vedere ce este evident: „Veţi deveni părtaşi de natură divină... şi … în sufletele voastre se va reflecta chipul Său."

De fapt, a trăi în „puterea învierii Sale" înseamnă că trebuie mai întâi să „ne facem asemenea cu moartea Lui". Cei mai mulţi creştini, inclusiv cei mai mulţi adventişti de ziua a şaptea pe care-i cunosc, au trecut cu vederea faptul că Isus ne oferă nu numai iertarea pentru păcat, ci ne dă şi puterea de a trăi o viaţă nouă. Dar această putere nu vine din moartea lui Hristos pe cruce, ci vine din viaţa lui Hristos, care stă acum în sala tronului lui Dumnezeu.

Permiteţi-mi să explic. La cruce, Hristos a realizat răscumpărarea sufletelor noastre. El a fost Înlocuitorul nostru. Noi ar fi trebuit să murim pentru veşnicie, însă El a devenit păcat în locul nostru şi a murit suferind moartea a doua pentru noi (2 Corinteni 5:21). Acolo, El a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, fapt ce I-a dat dreptul să ne ierte de păcate, ceva ce El va garanta, câtă vreme noi ne mărturisim păcatele (1 Ioan 1:9). Totuşi iertarea de păcat nu înseamnă biruinţă asupra păcatului. Iertarea se ocupă de trecut, nu de prezent. Dacă trebuie să fim iertaţi din nou şi din nou, nu vom ajunge niciodată să reflectăm natura divină, întrucât Dumnezeu nu este aşa, El nu are nevoie să fie iertat din nou şi din nou. Într-adevăr, „ce vom fi nu s-a arătat încă", dar „ştim că… vom fi ca El" (1 Ioan 3:2).

Acum cei mai mulţi oameni se nelinişte sc. Îşi imaginează că trebuie să fim perfecţi, pentru „a fi ca El". Iar lista păcatelor noastre este atât de mare, de consistentă şi de copleşitoare, încât este firesc să disperăm la gândul că ar trebui să ajungem la o asemenea etapă a biruinţei. Dar nu trebuie să disperăm:

> „Păcatul nu putea să fie oprit şi înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu o putere schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeieşti. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârşite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaş de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină pentru a birui toate tendinţele spre rău, moştenite şi cultivate, şi pentru a imprima caracterul Său asupra bisericii Sale."[5]

Cum se întâmplă aceasta? Cheia este a doua lucrare a lui Isus pentru noi, *viaţa Sa* în noi. La fel cum acceptăm moartea Sa pe cruce, pentru ca păcatele noastre să fie iertate, este privilegiul nostru să acceptăm şi viaţa Sa în inimile noastre, ca păcatul să fie învins.[6] Iată minunatul rezumat al lui Pavel:

> „Căci, dacă atunci când eram vrăjmaşi am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui." (Romani 5:10)

Ce spune Pavel că ne va *mântui* de fapt? *Viaţa* lui Hristos, nu doar moartea Lui. De ce? Pentru că primul lucru pe care a venit Isus să-l facă a fost să demonstreze Universului că ceea ce afirma Lucifer era o minciună. Diavolul susţinea că nicio fiinţă creată nu poate să îndeplinească cerinţele Legii lui Dumnezeu şi să trăiască o viaţă perfectă. Până la urmă, nu era el cel mai evident exemplu? El fusese creat perfect de la început, înzestrat cu capacităţi şi daruri extraordinare (Ezechiel 28:12-15,17), şi totuşi nici el n-a fost în stare să rămână pe calea dreaptă şi îngustă. Iar proba B – Adam şi Eva. Ce să ne mai aşteptăm atunci de la restul dintre noi? „E o cauză pierdută", strigă Satana. „Dacă eşti un Dumnezeu drept, aşa cum spui, exact aşa cum intenţionezi să mă distrugi pe mine, trebuie să îi distrugi pe toţi."

Da, se *părea* că este o cauză pierdută cu totul, mai ales după ce Adam şi Eva au capitulat în faţa păcatului, în timp ce trăiau într-un mediu perfect. Dar Isus avea să intervină în calitate de al

doilea Adam (1 Corinteni 15:45) pentru a dovedi că se poate trăi fără păcat. De fapt, Fiul lui Dumnezeu a mers mult mai departe decât spunea Satana. El a venit într-o lume care a practicat timp de milenii păcatul. Ieslea din Betleem era departe de Eden. Dar, timp de mai mult de treizeci şi trei de ani, Isus a rezistat păcatului până la moarte. El a fost botezat zilnic cu Duhul lui Dumnezeu. Zilnic, petrecea ore în rugăciune în comuniune cu Tatăl Său pentru a respira atmosfera cerului care Îi permitea să păşească fără să Se împiedice într-o lume nu numai cufundată până la gât în păcat, ci şi hotărâtă să-L facă să cadă.[7] Aceasta este biruința Sa! Nu doar crucea, ci o viață fără păcat, în ciuda atacurilor constante!

Când Isus a murit pe cruce, Diavolul „n-a avut nimic" în El (Ioan 14:30). De asemenea, nimeni nu I-a luat viața. Şi-a dat-o El Însuşi (Ioan 10:17,18; 19:30).[8] Şi a făcut acest lucru ca să plătească pedeapsa pentru păcatului *nostru*. El era jertfa înlocuitoare pregătită şi oferită de Dumnezeu pentru noi. Moartea Sa pentru noi atunci I-a dat dreptul să ne ofere viața Sa perfectă. Deci darul lui Isus nu este numai moartea Sa, *ci şi* viața Sa!

Aşadar, biruirea păcatului este posibilă dacă Hristos trăieşte în noi – viața Sa în noi prin Duhul. Acest adevăr este peste tot în Scriptură:

> „Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc... dar *nu mai trăiesc eu*, ci *Hristos trăieşte în mine*. Şi viața pe care o trăiesc acum în trup o *trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu*, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine." (Galateni 2:20, sublinierea adăugată)

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ." De ce, frate Pavel? „Căci voi ați murit, şi *viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*. Când Se va arăta *Hristos, viața voastră*, [la a doua venire], atunci vă veți arăta şi voi împreună cu El în slavă." (Coloseni 3:2-4, subliniere adăugată)

„Căci, pentru mine, a trăi este Hristos şi a muri este un câştig." (Filimon 1:21 sublinierea adăugată)

„Eu sunt Uşa”, a spus Isus. „Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; ... Eu am venit ca oile să aibă viață şi s-o aibă din belşug.” (Ioan 10:9,10)

Viața lui Hristos în noi prin Duhul Sfânt, cu siguranță, *va* câştiga biruința asupra păcatului în viețile noastre. Rețineți: tendințele, atât „ereditare”, cât şi „cultivate”, vor fi învinse. Vor fi învinse atât condiția păcatului, cât şi păcatul ca obicei. Acesta nu este perfecționism. Perfecționismul ar însemna că realizez toate acestea prin forțele mele. Nu viața mea realizează aceasta, ci viața lui Isus, dacă El trăieşte în mine prin Duhul.

El în mine şi eu în El

Dar Hristos poate nu doar să trăiască în mine prin Duhul Sfânt. Ceea ce a realizat la cruce a fost pentru întreaga lume păcătoasă, deci şi pentru mine, şi eu am fost inclus în jertfa Sa. Am fost acolo, „în El”, pentru a folosi această expresie. Teologii o numesc *motivul „în Hristos*” la care Pavel se referă adesea. Un verset uşor de înțeles ar fi cel în care Pavel li se adresează atenienilor idolatri, referindu-se la Dumnezeul Necunoscut. Apostolul le spunea că „în El avem viața, mişcarea şi ființa”(Faptele 17:28). Adică noi trăim pentru că Dumnezeu este viu – viețile noastre depind de El. Totuşi Isus a deschis calea, a creat acest concept în noaptea în care le-a spus ucenicilor despre venirea Duhului Sfânt:

> „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. *Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu* aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5, subliniere adăugată).

Efeseni 1 este plin de acest concept. „El ne-a ales înainte de întemeierea lumii” (vers. 4); „în El avem răscumpărarea, prin sângele Său” (vers. 7); „în El am fost făcuți şi moştenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale” (vers. 11); „ voi… ați crezut în El şi ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit” (vers. 13). Este peste tot. În final, Pavel le-a putut spune colosenilor: „Voi aveți totul deplin în El.” (Coloseni 2:10 – în *NAS:* „În El ați devenit compleți”.)

Apostolul Ioan aduce această idee la elementele de bază:

> „Prin aceasta ştim că suntem în El... Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:5,6). „Şi acum, copilaşilor", concluzionează Ioan, „rămâneţi în El" pentru că „oricine rămâne în El nu păcătuieşte." (1 Ioan 2:28; 3:6)
>
> „Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său." (1 Ioan 4:13)

Imaginaţi-vă puţin: Hristos în noi, nădejdea slavei, şi noi în Hristos, îngropaţi şi înviaţi cu El. Aceasta înseamnă că suntem înconjuraţi de Isus, nu? Suntem acoperiţi complet, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Ar trebui ca acest lucru să aducă vreo diferenţă în viaţa noastră? Ar trebui să se schimbe totul. Frank Phillips, un pastor şi misionar ale cărui învăţături apar acum, la o generaţie de la moartea sa[9], obişnuia să spună o experienţă pe care a auzit-o de la o tânără mămică, în timpul unei adunări de tabără. Din câte îmi amintesc, ea venise la el să-i ceară sfat. Căsătoria ei era pe butuci. Soţul ei era un necredincios, un om iresponsabil, bea foarte mult şi nu-i păsa deloc de familie. Aveau o fetiţă şi un băiat de cinci luni. Încercaseră consiliere, dar n-a ajutat la nimic. Obosită, femeia era gata să renunţe la luptă.

– Eşti gata să faci orice pentru a-ţi salva căsnicia? a întrebat-o pastorul.

Ea se opri o clipă, gândindu-se că deja făcuse tot.

– Da, cred că sunt, a răspuns ea.

– Atunci, ia citatul de pe acest cartonaş cu tine. Citeşte-l, gândeşte-te la el, roagă-te pentru el. Dacă alegi să mergi până la capăt cu ce e scris acolo, Dumnezeu îţi va vindeca sigur căsătoria.

Pastorul s-a rugat cu ea apoi femeia a plecat. Cartonaşul avea un citat din micuţa carte *Cugetări de pe Muntele Fericirilor:*

> „Prezenţa Tatălui Îl înconjura pe Hristos şi nu I s-a întâmplat nimic altceva decât ce a îngăduit Iubirea nemărginită pentru binecuvântarea omenirii. Acesta era izvorul mângâierii Sale şi este şi pentru noi. Cel care este pătruns de

Spiritul lui Hristos rămâne în Hristos. Lovitura îndreptată spre el cade asupra Mântuitorului, care îl înconjoară cu prezența Sa. Şi orice vine asupra lui, vine de la Hristos. El nu are nevoie să se împotrivească răului, pentru că Hristos este apărarea sa. Nimic nu-l poate atinge, decât dacă îngăduie El, şi «toate lucrurile» îngăduite «lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu» (Romani 8:28)."[10]

Probabil va trebui să recitim pasajul. În primul rând, Tatăl „L-a înconjurat" pe Hristos – acelaşi concept, acelaşi lucru pe care îl face Hristos în viețile noastre. El este *în* noi, iar noi suntem în El. Cu alte cuvinte, suntem complet înconjurați de Isus. Apoi, lui Hristos nu I se întâmpla nimic în afara celor permise de Tatăl Său pentru binecuvântarea lumii. Aceasta nu era doar sursa *Lui* de mângâiere, ci trebuie să fie şi a *noastră*. De aceea nu trebuie să ne împotrivim răului. Hristos n-a făcut-o. Nimic nu ne poate atinge fără permisiunea Domnului şi orice rău va ajunge la noi va lucra spre bine. OK, de zis e mai uşor, dar de făcut…

Femeia a citit acest pasaj, s-a rugat în legătură cu el şi a luat hotărârea de a trăi conform celor citite. Dacă partea ei era să aibă o viață de căsnicie mizerabilă, atunci ea nu numai că avea s-o accepte, ci s-o şi îmbrățişeze, ştiind că Hristos deja a „filtrat" acele lucruri în favoarea ei. A reuşit?

În primele trei luni după ce a început să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care le disprețuia în mod natural sau care îşi dorea să nu fi fost, atât situația căsătoriei, cât şi soțul nu păreau să meargă spre bine. Într-o încercare care îi cerea să fie zilnic şi des pe genunchi, ea a hotărât să-L recunoască pe Isus la lucru, când era cât se poate de clar că Satana conducea lucrurile. Dar ea a continuat, crezând că este înconjurată de Isus şi că El avea puterea de a filtra orice atingea viața ei. Dintr-o dată, lucrurile au început să se schimbe. Soțul ei a încetat să mai bea, a început să se țină de slujbă, să se intereseze de familie şi să o ajute la creştere copiilor. Chiar a început să facă pentru ea lucruri pe care nu le făcuse niciodată. Îşi petrecea timpul cu ea în *fiecare* seară: o plimbare, o ieşire cu maşina, o invitație la o

îngheţată. Femeia nu putea să creadă ce i se întâmpla. O, cât se schimbase!

Era mult mai uşor să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru cum mergeau lucrurile acum decât înainte. Simţea că mai bine de-atât nu se putea. Atunci, într-o noapte, în timp ce mama-soacră avea grijă de copii, soţii au plecat într-o plimbare cu maşina. Bunica l-a pus pe bebeluş, acum de unsprezece luni, în pătuţ să se culce şi ea s-a aşezat într-un fotoliu să tragă un pui de somn, lăsând pe măsuţă flaconul cu medicamente, fără să mai pună capacul. Băieţelul s-a trezit şi a reuşit să se caţere şi să coboare din pătuţ. A ajuns la pastilele bunicii şi le-a înghiţit, una câte una, pe toate. În câteva minute, era pe podea în agonie. Când s-a trezit şi a văzut ce s-a întâmplat din cauza neglijenţei ei, bunica a îngheţat literalmente în scaun. Nu a reuşit nici măcar să ţipe după ajutor, datorită şocului total.

Când s-au întors, părinţii au luat copilaşul şi s-au repezit cu el la spital, dar micuţul a murit după numai o oră. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? De la fericire la tragedie completă într-o oră! Soţul n-a mai suportat şi a plecat. Socrii voiau să-şi pună capăt zilelor. Femeia, singură şi disperată, a strigat la Dumnezeu: „Cum pot să accept acestea ca venind de la Tine, Doamne? Unde erai atunci? Asta este lucrarea Diavolului, tocmi acum, când lucrurile mergeau atât de bine!” Aşa că a renunţat la convingerea că Dumnezeu deţinea controlul vieţii ei. Dar a observat că aceasta a făcut ca lucrurile să se înrăutăţească. După trei săptămâni, era deprimată, singură şi cu inima frântă.

Într-o după-amiază, a văzut pe cineva de la biserică parcând pe aleea locuinţei ei. Venea să-i facă o vizită. Dar toate vizitele erau la fel – oamenii plângeau cu ea pentru pierderile ei, dar aceasta nu făcea altceva decât să-i amintească iar şi iar tragedia.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Duhul îi aminti: „Nu mi-ai promis că vei primi tot ce se întâmplă ca venind din mâna Mea?” Convinsă, începu să plângă. „Da, Doamne, aşa am promis. Te rog iartă-mă! Nu înţeleg şi aceasta doare atât de mult, dar Îţi predau chiar şi moartea băiatului meu. Aleg să cred că erai acolo

când s-a întâmplat şi ai permis asta, în înțelepciunea Ta infinită." Această „întâlnire" n-a durat mai mult de câteva secunde.

Deschizând uşa, femeia a ridicat mâna şi i-a spus oaspetelui: „Te rog să nu spui nimic. Trebuie să-I predau totul lui Isus chiar acum. Ai vrea să îngenunchezi şi să te rogi cu mine ca s-o pot face?" La trei săptămâni de la moartea bebeluşului, soțul s-a întors acasă. Parcă fusese în iad şi acum revenea acasă. Îi spuse soției că îi părea rău că a lăsat-o în ceasul cel mai greu, dar şi-a dat seama că are nevoie să Îl cunoască pe Dumnezeu, aşa cum Îl cunoştea ea. Îi spuse că voia să pună capăt felului lui de a trăi şi că voia să Îi predea lui Isus viața lui. Câteva zile mai târziu, au venit în vizită şi socrii. Au recunoscut că, în urmă cu mulți ani, fuseseră adventişti, dar plecaseră din biserică. Nu şi-au crescut băiatul în credință. Dar au observat că nora părea a-L cunoaşte pe Dumnezeu personal, că ea era persoana cea mai asemenea lui Hristos pe care au cunoscut-o vreodată şi aveau nevoie de ajutorul ei pentru a se întoarce la Dumnezeu.

Tânăra femeie poate nu va şti de ce a murit bebeluşul ei sau de ce a murit în circumstanțe atât de tragice. Dar ştie că îl va vedea când Isus va reveni. Iar acum ştie că vor fi acolo şi soțul, şi întreaga familie.

„Hristos în mine, nădejdea slavei." Aceasta este lucrarea Duhului în viețile noastre. Aceasta este viața din belşug. De aceasta are nevoie întreaga lume: Isus în mine, prin Duhul Său.

Note

1 *Hristos, lumina lumii*, p. 388.

2 *Profeți şi regi*, p. 233.

3 *Hristos, Lumina lumii*, p. 672 .

4 *Mărturii,* vol. 5, p. 267.

5 *Hristos, Lumina lumii*, p. 671.

6 Există o diferență importantă între „păcate" şi „păcat". Ființele umane sunt păcătoase prin natura lor – sunt născute în păcat, au tendința de a păcătui, tendința lor naturală este aceea de a se pripi şi de a pleca de lângă Dumnezeu. Aceasta se numeşte *păcat* – păcatul este condiția, caracteristica vieții noastre. Iar

păcatele sunt urmarea condiției noastre de păcătoşi. Comitem păcate pentru că suntem oameni ai păcatului, „sub Legea păcatului şi a morții". Dumnezeu ne poate ierta păcatele, dar singurul remediu pentru păcat [la singular], pentru condiția noastră, pentru starea ființei noastre, este o viață nouă. Pentru aceasta, iertarea nu este de-ajuns, ci trebuie să fim creați din nou. De aceea *trebuie* să ne naştem din nou.

[7] Vezi *Divina vindecare*, p. 51-58, pentru a revedea experiența devoțională a lui Isus cu Tatăl Său.

[8] Ioan 19:30 spune: „Şi-a plecat capul şi Şi-a dat duhul [suflarea]." La moarte, moare persoana; de aceea I-ar fi căzut capul. Aici aflăm că Isus mai întâi Şi-a plecat capul, apoi a expirat. Verbul este corect „Şi-a dat" duhul. Şi-a dat viața.

[9] De exemplu, cartea sa minunată *His Robe of Mine* [*Haina Lui – a mea*], Berrien Springs, MI:Justified Walk Ministries, 2003. Pentru mai multe informații, intrați pe www.justifiedwalk.com.

[10] *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, 71 (orig.)

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Ce te impresionează la istoria lui Mike?
2. Ce înseamnă „Hristos în voi, nădejdea slavei"?
3. Când începe viața veşnică? De ce atunci?
4. De ce foloseşte uneori Biblia expresia „Duhul lui Hristos"?
5. În ce fel este darul Duhului darul mântuirii?
6. Cum am fost, suntem şi vom fi mântuiți?
7. Care este reacția ta la afirmația: „Toți aceia care au experimentat harul lui Isus primesc darurile Sale"?
8. Dacă acceptarea morții lui Isus pe cruce ne acoperă păcatele, ce ne aduce biruința asupra păcatului?
9. Ce ne mântuieşte de fapt – moartea sau viața lui Isus? Explică.
10. Care este deosebirea între biruința asupra oricărui păcat şi perfecționism?
11. Cum putem ajunge să credem şi să acceptăm că tot ce ajunge la noi este filtrat de dragostea lui Hristos, aşa cum am văzut în istoria tinerei femei?
12. Care este cea mai mare dorință a inimii tale?

Capitolul 8

Mărturia prin roade şi daruri

Ai fost vreodată chemat ca martor la un proces? În primul rând, ţi se cere să declari că vei spune adevărul şi numai adevărul. Atunci trebuie să răspunzi la întrebări spunând numai ce ai auzit şi ai văzut, niciodată pe baza deducţiei, a opiniei sau spunând ce ştii din auzite. Dacă deviezi de la această normă, ştii ce se întâmplă?

„Obiecţie, onorată instanţă! Vorbeşte din auzite."

Când le-a promis ucenicilor darul Duhului Sfânt, Domnul Isus le-a prezentat şi motivul pentru care aveau nevoie de El: „Veţi primi o putere... şi-Mi veţi fi martori" (Faptele apostolilor 1:8). Era puterea de a mărturisi. Deoarece martorul este cineva care poate oferi un raport de primă mână al faptelor, mărturisirea are puţin de a face cu abilitatea, dar are mult de-a face cu disponibilitatea. Mărturisirea nu este menţionată nicăieri în Noul Testament ca unul dintre multele daruri spirituale. Nu este ceva ce le oferă Dumnezeu anumitor oameni pentru ca ei să poată face lucrarea Sa, ci este ceva ce poate face fiecare om care L-a urmat pe Isus cu sinceritate. Pe scurt, mărturisirea este privilegiul celor convertiţi, nu al celor talentaţi.

Toţi mărturisesc: fata care a primit o propunere din partea peţitorului chipeş, suporterul care a văzut echipa sa favorită

câştigând cupa, studentul care a picat examenul la chimie. Dacă ceva este adevărat pentru noi, vom face cunoscut acel lucru într-un fel sau altul. Dacă sunt veşti proaste, acestea vor transpărea prin limbajul nostru corporal, prin tonul vocii sau doar prin faptul că suntem iritaţi, deşi poate suntem hotărâţi să nu afle nimeni despre asta. Dacă sunt veşti bune, zâmbetul ne va da de gol şi va invita la conversaţii, fiindcă mărturisirea este expresia a ceva semnificativ din interior. Când un creştin spune: „Nu pot mărturisi, eu nu am acest dar!"... de fapt spune: „Nu-L cunosc pe Isus îndeajuns pentru a spune sau a arăta ceva despre El." Trist, dar dureros de adevărat.

Termenul biblic pentru martor este *martys* de unde avem „martir". Nu sună bine, nu? Staţi un pic. *Martyria,* în greacă, este *conţinutul* mărturiei. În engleză, există un singur cuvânt pentru ambele concepte: *martorul* care *dă mărturie* [the *witness* who bears *witness*]. Această ambiguitate (în engleză) este, de fapt, utilă pentru a înţelege întregul spectru al sensului – este imposibil să separi sensul cuvântului *martor,* care se referă la *persoană,* de *conţinutul* mărturiei. Acesta este motivul pentru care martori, în cel mai înalt sens al cuvântului, sunt martirii. Din cauză că n-au putut spune „Nu" celor văzute şi auzite în Isus Hristos, chiar în faţa ameninţării cu moartea. Atât de reală era experienţa lor.

Manifestările Duhului

Când s-au rugat în camera de sus pentru a fi înzestraţi cu Duhul Sfânt, ucenicii au ajuns la o capitulare totală, ca niciodată până atunci. Urmarea a fost o dorinţa arzătoare de a fi martori ai Învăţătorului şi Mântuitorului lor.

> „Un singur interes predomina, un singur subiect le absorbise pe toate celelalte. Năzuinţa credincioşilor era să manifeste asemănarea cu caracterul lui Hristos şi să lucreze pentru extinderea Împărăţiei Sale."[1]

Vă rog să notaţi că este menţionat *un* interes, însă sunt identificate două: descoperirea caracterului lui Hristos şi lucrarea pentru ceilalţi în vederea extinderii Împărăţiei lui Dumnezeu.

Acestea sunt proverbialele fețe ale medaliei. Când primim Duhul, aceasta se va vedea în viața pe care o trăim şi în povara pe care o simțim pentru cei pierduți.

Iată de ce Noul Testament identifică doar două manifestări generale ale Duhului: roadele şi darurile. Dar acestea nu sunt niciodată izolate unele de altele – sunt gemeni care merg împreună oriunde ne ducem. Un bărbat cu daruri spirituale ar trebui să poarte dovada roadelor Duhului în viața lui. O femeie care manifestă farmecul lui Isus nu se va feri să le spună celor pierduți despre caracterul lui Hristos, despre Împărăția Lui. Uneori oamenii vorbesc despre trăirea unei vieți asemenea vieții lui Hristos în opoziție cu lucrarea de a le vorbi altora despre Hristos, de parcă o viață creştină îi scuteşte de lucrarea de a-L mărturisi pe Isus sau de a se implica în misiunea concretă de a ajunge la semeni. Aceasta este o dihotomie falsă. Acestea ori vin una împreună cu cealaltă, ori nu vin deloc.

Apostolul Pavel le-a vorbit galatenilor despre roada Duhului. Galatenii aveau o problemă – erau ipocriți (Galateni 2:11-14). Iudaizanții îi convinseseră pe unii din biserică să țină părți ale legii iudaice pentru a fi primiți de Dumnezeu.

„O, galateni nechibzuiți!" a explodat Pavel. „Cine v-a fermecat...? Prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței?" (Galateni 3:1,2)

Apoi le-a amintit că Hristos i-a răscumpărat din blestemul Legii (vers. 13) şi că acum trăiau prin credință (vers. 22-24), iar botezul lor însemna că sunt îmbrăcați cu Hristos (vers. 27). Apoi, le-a spus celor care căutau să fie îndreptățiți prin lege că erau „despărțiți de Hristos", dar cei care trăiesc în Duhul „aşteaptă nădejdea neprihănirii", de aceea îi îndemna: „Umblați cârmuiți de Duhul şi nu împliniți poftele firii pământeşti!" La final, Pavel pune în contrast urmările legalismului şi ale îndreptățirii de sine cu cele ale „umblării" sub călăuzirea Duhului. El spunea:

> „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credin-

cioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege." (Galateni 5:4,5,16,22,23)

Roada Duhului este un fruct miraculos: un fruct cu nouă arome. În realitate, este *dragostea* descoperită în moduri multiple, la fel cum un curcubeu este văzut în mai multe culori, datorită luminii soarelui. Oricând descoperim dragostea autentică sau bucuria păcii interioare, noi reflectăm caracteristicile Domnului nostru Isus. Dar aceasta se întâmplă deoarece El străluceşte prin noi, asemenea soarelui care străluceşte peste picăturile de apă.

Pavel subliniază încă un aspect important. În Galateni 7, apostolul arată că poţi culege roada Duhului doar dacă ai semănat acel gen de sământă – sământă spirituală. Dacă semănaţi seminţele corupţiei şi ale decăderii, ar trebui oare să vă aşteptaţi la roadele Duhului?

> „Mă tem că experienţa multora dintre noi este că semănăm seminţele decăderii, şi nu puţine, şi apoi Îi cerem lui Dumnezeu în rugăciune să facă să apară cumva roadele Duhului. Pavel spune (Galateni 6:7,8) că aşa ceva este imposibil."[2]

Cum să aduci rod

Isus a afirmat în mod clar că intenţia Sa este ca noi să aducem *mult* rod, nu doar puţin. Dar El ştie că acesta este un proces care cere timp. El a vorbit despre aceasta în seara când a anunţat venirea Mângâietorului. Luaţi-vă Biblia, dacă este în apropiere, şi deschideţi la Ioan 15.

> „Eu sunt adevărata Viţă şi Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă care este în Mine şi *n-aduce rod,* El o taie, şi pe orice mlădiţă care *aduce rod*, o curăţeşte ca *să aducă şi mai mult rod*.... Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod, căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic." (Ioan 15:1,2,5, subliniere adăugată)

Aţi observat etapele din text? În prima etapă, nu avem rodirea, ci altceva. Aceasta creează condiţiile ca să aducem iniţial

ceva roade, apoi, mai multe şi, în final „mult rod”. „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit şi voi veți fi astfel ucenicii Mei” (vers. 8). Isus nu va fi mulțumit până când nu vom aduce *mult* rod, nu doar *ceva* rod.

Cum face El ca un ucenic care nu aduce niciun rod să aducă în final „mult rod”? Versetul 2 spune că El „taie” mlădița. Această afirmație poate trezi nedumerire. Isus spune că va tăia crenguța pentru a o face să rodească? Nu pare a avea sens, nu? Pentru că mlădiței tăiate din butuc îi este imposibil să aducă rod. Isus chiar a spus. „Fără Mine nu puteți face nimic. Cuvântul original tradus cu „taie” poate fi tradus şi cu „ridică”. Este exact lucrul pe care-l fac viticultorii cu mlădițele care sunt aplecate prea mult şi ajung prea aproape de pământ. Le îndoaie în sus şi le leagă de ramuri mai înalte sau de araci pentru a fi mai bine expuse la ploaie şi la soare, iar aceasta fereşte, în acelaşi timp, cârceii de a se întinde în jos pentru a-şi lua hrana direct din pământ, în loc să o ia din butuc.

Dar Vierul ceresc nu a terminat încă. Îndată ce mlădița începe să aibă *ceva* rod pentru slava Lui, El începe să ne pregătească pentru a da şi mai *mult* rod. Cum face aceasta? Biblia spune că El curăță mlădița (vers. 2), eliberând-o de frunzele inutile, de lăstari, tăind ici şi colo pentru cea mai bună expunere la soare, umezeală şi aer. Face aceasta cu foarte multă grijă. „Vierul nu este niciodată mai aproape de vie, nu se gândeşte niciodată mai mult la sănătatea ei pe termen lung şi la productivitatea viei sale decât atunci când are cuțitul în mână.”[3] Te-ai întrebat vreodată de ce vin lucruri grele, chiar tragice în viața ta? De ce răpeşte cancerul pe cineva iubit, de ce este afectată o familie de colapsul financiar sau de ce îți bat la uşă nedreptăți grave? Dumnezeu nu este autorul durerii şi al mizeriei, dar El le poate folosi pe amândouă ca să avem o sănătate mai bună.

> „Mulți care îşi consacră în mod sincer viața în slujirea lui Dumnezeu sunt surprinşi şi dezamăgiți când se văd confruntați, ca niciodată până atunci, cu obstacole şi blocați de

încercări şi încurcături. Ei se roagă pentru o asemănare cu Hristos în caracter, pentru fi apţi pentru lucrarea Domnului şi sunt puşi în situaţii care par că scot la iveală tot răul din natura lor... [Iar ei se întreabă]: «Dacă ne conduce Dumnezeu, de ce vin asupra noastră toate aceste lucruri?»

Aceste lucruri vin asupra lor pentru că Dumnezeu îi conduce. Încercările şi obstacolele sunt metodele de disciplină alese de Domnul, mijloacele hotărâte de El şi condiţiile pe care le-a desemnat pentru succes. Cel care citeşte inimile oamenilor le cunoaşte caracterele mai bine decât şi le cunosc ei înşişi. Dumnezeu vede că unii au capacităţi şi predispoziţii care, corect direcţionate, ar putea fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale. În providenţa Sa, El îi aduce pe aceşti oameni în diferite situaţii şi împrejurări, astfel încât ei să-şi poată vedea defecte de caracter de care nu au avut cunoştinţă. El le dă ocazia să-şi corecteze aceste defecte şi să devină apţi pentru serviciul Său. Adesea, El permite ca aceşti oameni să fie asaltaţi de focul nenorocirilor pentru a-i putea curăţi."[4]

Mântuitorul nostru iubitor nu va renunţa la noi, deşi noi Îl învinuim pentru fiecare disconfort şi durere pe care le trăim. Câtă vreme rămânem ataşaţi de Viţă, Domnul va lucra în noi ca să aducem mai mult rod. Dar cum ne conduce El către obiectivul final, acela de a da *mult* rod? Domnul Isus ne invită „să rămânem în El" (vers. 5).

Rămânerea în Hristos

Acum este vorba despre altceva. În primele două tranziţii – de la fără rod la rod şi apoi de la rod la mult rod –, Dumnezeu a avut toată iniţiativa. De obicei, Domnul nu ne întreabă dacă ne-ar plăcea să fim „pliaţi" în afara zonelor noastre de confort sau „tăiaţi" de lângă idolii noştri iubiţi, de lângă indolenţă şi egoism. El pur şi simplu face aceste lucruri. Dacă tu chiar doreşti să străluceşti cu toată gloria Lui şi să fii atât de încărcat de rod, încât sursa vieţii tale să se dea de gol, atunci trebuie să alegi „să rămâi în El".

Dar ce înseamnă asta? „A rămâne" înseamnă „a sta", „a rezista". În acest context, înseamnă „a se ţine de". Da, ceea ce spune este că, pentru a aduce mult rod spre slava Sa, trebuie să ne ţinem de El ca şi când viaţa noastră ar depinde de acest lucru. La fel cum ramura se ţine bine de viţă, chiar când vântul bate cu putere sau când plouă, tot astfel trebuie să ne ţinem şi noi de Isus când ne copleşesc furtunile vieţii. Întregul exerciţiu ne face mai puternici *în* El.

Dar, pentru acele minţi analitice care întreabă de ce se foloseşte verbul „a rămâne" în legătură cu o ramură – care ar trebui să fie extensia naturală a viţei – răspunsul este mai simplu decât am putea bănui. Adevărul este că noi, ca fiinţe umane, *nu* suntem ataşaţi în mod natural de Isus. Natura noastră păcătoasă ne face să respingem Viaţa şi să alegem moartea. Ne uităm la Isus şi spunem: Vreau să devin parte din El! Şi apoi, în mod misterios, ne îndepărtăm de El! De fapt, noi nu L-am ales niciodată pe El. El ne-a ales pe noi. „Nu voi M-aţi ales pe Mine", a spus Hristos, „ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeţi să aduceţi mult rod" (vers. 16). Pavel ne aminteşte că noi suntem ramurile care au fost „altoite" (Romani 11:17-24). Noi n-am fost născuţi în Hristos de la început. Imaginează-ţi un viticultor altoind o ramură sălbatică într-o viţă sănătoasă, de soi. Ce trebuie să îi facă acelui butuc de viţă? Să-i facă o tăietură – practic, el răneşte viţa – ca să poată altoi ramura sălbatică *în* viţă. Nu de această chestiune se ocupă crucea? Adoptarea noastră, faptul că ne-a primit în viaţa Lui nu I-a produs durere? De bună seamă. Dar El ne-a iubit până la capăt (Ioan 13:1) şi nu s-ar fi putut altfel.

Ideea este aceasta: trebuie să ne ţinem bine, să nu-I dăm drumul acum. Să Îl apucăm aşa cum L-a apucat Iacov pe Înger (Geneza 32:26). *Nu* trebuie să-I dăm drumul. Cu toate că este singura noastră cale de avea viaţa, totuşi tendinţa noastră naturală este de a-L părăsi. Nu-L părăsi! Nu pleca! Rămâi în El până ce, ca ramură, te vei identifica într-atât cu Viţa, încât să-ţi fie imposibil să mai pleci vreodată!

Darurile Duhului

Reflectarea caracterului lui Hristos şi roadele aduse, care spun cărui pom aparținem, reprezintă o față a medaliei mărturisirii. Cealaltă față este folosirea darurilor Duhului „pentru înaintarea Împărăției Sale".

În Noul Testament se găsesc patru capitole, sau patru secțiuni majore, care tratează darurile spirituale: Romani 12, 1 Corinteni 12 – 14, Efeseni 4 şi 1 Petru 4. Referiri la daruri adiționale se găsesc în alte părți: 1 Corinteni 13:3; 7:7,32-34; Efeseni 3:1,7, dar, în fiecare dintre referințele principale, atunci când sunt menționate darurile, se găsesc şi aluzii la rădăcina de la care pornesc roadele Duhului – dragostea. După ce sunt enumerate profeția, slujirea, învățarea, îndemnarea, dăruirea, conducerea şi milostivirea, Pavel îi îndeamnă pe romani ca „dragostea să fie fără prefăcătorie" (12:6-9). Până la urmă, acestea sunt darurile harului, adică daruri ale iubirii. Scriindu-le corintenilor, Pavel a consacrat un capitol întreg dragostei, iar în mijlocul învățăturilor sale despre daruri, concluzionează că „dragostea nu va pieri niciodată", deoarece, chiar dacă darurile pot să vină şi să treacă, sunt trei care rămân: credința, nădejdea şi dragostea, dar „cea mai mare din ele este dragostea." (1 Corinteni 13:8,13)

Când le scrie efesenilor, apostolul îi scrie unei biserici mai mature despre cei dăruiți ca să o conducă: apostoli, profeți, evanghelişti şi pastori-învățători. Obiectivul acestor daruri de la Dumnezeu este ca toți credincioşii să fie conduşi spre unitatea credinței şi spre cunoaşterea Fiului lui Dumnezeu – maturitate spirituală care avea să fie reflectată în „plinătatea lui Hristos" (Efeseni 4:13). Ca urmare, ei aveau să fie stabili, „nu purtați încoace şi încolo de orice vânt de învățătură" şi să spună „adevărul în dragoste", în timp ce creşteau în toate aspectele spre Cel ce este Capul, Isus Hristos (vers. 14). Şi Petru îi îndeamnă pe urmaşii lui Isus să îşi folosească darurile slujind altora „ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu" (1 Petru 4:10), însă îi şi atenționează: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate." (1 Petru 4:8)

Am menționat deja că darurile Duhului sunt darurile harului – *charismata* – venind de la Isus, însă „împărțite" prin Duhul. Deci harul lui Isus a asigurat dreptul de a ni se da daruri (Efeseni 4:7,8), dar este acelaşi Duh al lui Isus care administrează acest fel de drepturi pe pământ. Pavel spune că „toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă [daruri] fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12:11). Aşadar, darurile sunt date în conformitate cu harul şi în conformitate cu Duhul. Mi s-a părut interesant că, în economia lui Dumnezeu, ambele surse – harul şi Duhul – sunt inepuizabile. Pentru că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit şi *mai mult*" (Romani 5:20, subliniere adăugată), în sensul că harul lui Hristos este „de ajuns" pentru noi (2 Corinteni 12:9). În privința Duhului, Ioan Botezătorul ne-a asigurat că El nu este dat „cu măsură". (Ioan 3:34)

Rolul multiplu al darurilor

Noul Testament vorbeşte şi despre scopurile în care sunt date darurile spirituale: pentru unitatea bisericii şi pentru maturizarea spirituală (Romani 12:3-5,9-16; 1 Corinteni 12:4-7; 1 Corinteni 12:31 – 14:40; Efeseni 4:13-16), pentru a continua slujirea bisericii (Efeseni 4:11,12) şi pentru slava lui Dumnezeu (1 Petru 4:10,11). Unii ar putea fi surprinşi să vadă aici, ca scopuri majore unitatea bisericii şi creşterea spirituală a trupului lui Hristos, însă există o logică în aceasta. Isus le-a spus ucenicilor: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiți şi voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaşte toți că sunteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13:34,35). Dacă noi, ca biserică, vrem să avem un impact în lume, aceasta nu se va face prin resursele noastre, prin instituțiile şi nici chiar prin doctrinele noastre imbatabile. Ci aceasta se va întâmpla când dragostea lui Dumnezeu va prelua viețile noastre într-un asemenea mod, încât membrii familiei, vecinii, prietenii şi străinii vor vedea în noi o dragoste atât de asemenea iubirii lui Hristos, încât vor trage concluzia că nu e din această lume.

Adesea mergem la seminare despre darurile spirituale, concentrându-ne asupra unor daruri anumite şi completăm teste care să ne spună dacă le avem sau nu. O abordare de inventar a darurilor este foarte limitată şi nu ne poate oferi imaginea de ansamblu. Avem nevoie în fiecare zi de Isus şi de tot ce ține de El. Prezența Lui prin Duhul Sfânt ne va umple până la refuz, iar El se va revărsa într-o varietate de manifestări şi de daruri (Noul Testament nu ne oferă o listă care să le epuizeze), fiecare dintre ele fiind calculat să aibă un impact asupra sufletului altuia, pentru slava lui Dumnezeu.

O fetiță şi bunica ei erau la biserică într-o dimineață. Fetița desena, ignorând în aparență ceea ce spunea predicatorul. Însă ea asculta. A tras-o pe bunica ei de mânecă şi a întrebat-o:

– Bunico, a zis predicatorul că Dumnezeu trăieşte în noi?

– Da, scumpa mea. El locuieşte în noi.

Fetița a continuat să deseneze, până când, după câteva clipe, a cerut răspuns la altă întrebare.

– Bunico, dacă Dumnezeu este mai mare ca noi şi trăieşte în noi, nu ar trebui ca ceva din El să dea pe afară?

Într-adevăr, ar trebui să se vadă. Este experiența ta cu Isus atât de reală şi de autentică încât e imposibil ca El să nu „dea pe dinafară” şi să Se vadă în viața ta? Aceasta este mărturisirea. Este ceea ce face Duhul Sfânt, prin oamenii lui Dumnezeu şi pentru lucrarea Sa, manifestându-se prin roade şi daruri.

> „Făgăduința Duhului Sfânt... Această făgăduință ne aparține şi nouă în aceeaşi măsură în care le-a aparținut lor. Totuşi cât de rar este prezentată înaintea poporului şi cât de rar se vorbeşte în biserică despre primirea ei! Dacă tăcem cu privire la acest subiect atât de important, ce altă făgăduință mai cunoaştem prin *împlinirea ei practică*, în afară de această făgăduință bogată a darului Duhului Sfânt, prin care se dă *eficiență* întregii noastre lucrări spirituale?”[5]

O viaţă şi o slujire asemenea vieţii lui Hristos şi slujirii Sale

În 1921, David şi Svea Flood, un cuplu de misionari, au plecat cu băieţelul lor de doi ani din Suedia în inima Africii, în Congo-ul belgian.

S-au întâlnit cu un alt tânăr cuplu scandinav, familia Erickson, şi cei patru l-au căutat pe Dumnezeu pentru îndrumare. În acele zile de mari sacrificii, au simţit că Dumnezeu îi conduce să se stabilească în afara Centrului misionar principal şi să ducă Evanghelia într-o zonă îndepărtată.

În satul N'dolera, şeful satului i-a respins ca nu cumva să supere zeităţile locale. Cele două cupluri au optat să meargă o jumătate de milă în susul unei pante şi să-şi facă acolo propriile colibe de lut. S-au rugat pentru o cale prin care să pătrundă în sat, dar nu s-a întâmplat nimic. Singurul contact cu sătenii era printr-un băieţel care avea voie să le vândă pui şi ouă de două ori pe săptămână. Svea Flood, o femeie micuţă, care avea doar un metru şi patruzeci şi doi de centimetri înălţime, văzând că acesta era singurul african cu care putea vorbi, s-a hotărât să-l conducă pe el la Isus.

Zi după zi, i-a spus băieţelului despre Isus şi despre Dumnezeul cerului.

Între timp, malaria continua să-i lovească, rând pe rând, pe membrii grupului. Cu timpul, familia Erickson a constatat că a ajuns la o limită şi s-a întors la sediul central al misiunii. David şi Svea Flood au rămas lângă N'dolera pentru a continua singuri. Apoi, ca să pună capac la toate, Svea a rămas însărcinată în mijlocul sălbăticiei primitive. A născut o fetiţă căreia i-au pus numele Aina. Naşterea a fost totuşi epuizantă, iar Svea Flood era deja slăbită de crizele de malarie. A murit după şaptesprezece zile.

David Flood a simţit că înăuntrul lui s-a rupt ceva. A săpat un mormânt simplu, şi-a îngropat soţia, care avea numai douăzeci şi şapte de ani, apoi şi-a luat copiii şi a coborât muntele către Misiune.

Şi-a lăsat copiii în grija familiei Erickson, zicând supărat: „Mă întorc în Suedia... Dumnezeu mi-a ruinat viața.” Opt luni mai târziu, ambii membri ai familiei Erickson au fost răpuşi de o maladie misterioasă şi au murit la câteva zile unul după altul. Fetița a fost dată unor misionari americani, care i-au ajustat numele suedez, spunându-i Aggie şi, mai târziu, au adus-o în Statele Unite, la vârsta de trei ani.

Cum a fost posibil ca atâtea lucruri să le meargă rău, când tot ce îşi doriseră fusese să Îl slujească pe Dumnezeu cu credință? Şi totuşi, Dumnezeu lucrase prin slujitoarea Sa, Svea. Fiica ei, Aggie, a crescut în Dakota de Sud. Ca tânără, a cunoscut un pastor şi s-a căsătorit cu el. În timp, acest tânăr avea să devină preşedintele unui colegiu creştin. Într-o zi, în cutia lor poştală a apărut o revistă religioasă suedeză. Nu avea idee cine o trimisese şi, bineînțeles, nici nu putea să citească în suedeză. Dar dând paginile, o fotografie a făcut-o să înghețe. Era un cadru primitiv, în care se afla un mormânt cu o cruce albă, iar pe cruce erau scrise cuvintele SVEA FLOOD. Aggie sări în maşină şi se duse direct la un membru al corpului profesoral care, ştia ea, ar fi putut citi articolul.

„Ce spune articolul acesta?” întrebă ea nerăbdătoare. Profesorul rezumă istoria misionarilor de demult din N’dolera, moartea tinerei mame a lui Aggie, contactul cu băiețelul african şi faptul că astăzi, în acea zonă, sunt mulți creştini.

Câțiva ani mai târziu, Aggie şi soțul ei au participat la o întâlnire evanghelistică la nivel înalt în Anglia, la Londra. La un moment dat, s-a dat un raport din Republica Congo. Superintendentul bisericii naționale a vorbit cu elocvență despre răspândirea Evangheliei în țara sa. Aggie nu s-a putut abține să nu-l întrebe ulterior dacă a auzit vreodată de David şi Svea Flood. Ce a auzit a făcut-o să-i dea lacrimile de bucurie şi de recunoştință.

„Svea Flood a fost cea care m-a condus la Isus Hristos”, a spus el zâmbind. „Eu eram băiețelul care le ducea mâncare părinților tăi înainte să te naşti tu.” Dragostea Sveei Flood, asemănarea ei

cu Hristos şi dorinţa ei sinceră de a aduce binecuvântare asupra acelui băieţel au lăsat o impresie veşnică asupra lui. Iar el L-a primit pe Isus ca Domn şi Mântuitor al Său. După ce a crescut, l-a convins pe şeful satului să îl lase să construiască o şcoală în sat. Şi i-a condus pe toţi elevii săi la Hristos. Apoi copiii i-au condus pe părinţi la Hristos şi, în final, şeful satului a devenit creştin. Astăzi, în acel sat sunt 600 de creştini – şi peste 100 000 în ţară![6]

O viaţă şi o slujire asemenea lui Hristos. De aceea Duhul ne dă daruri – pentru a putea da roade ale puterii şi harului Său. Acesta este motivul pentru care El lucrează în viaţa noastră – pentru această lume. Lumea va fi convinsă de neprihănire, spune Isus, pentru că vă voi trimite Mângâietorul. (Ioan 16:7,8)

Note

[1] *Faptele apostolilor*, p. 48.

[2] Jan Paulsen, *When the Spirit Descends,* Washington, D.C.: Review and Herald, 1977, p. 131.

[3] Tom Wright, *John for Everyone,* vol. 2, Louisville, KY: Westminster John Knox, 2004, p. 7l.

[4] *Divina vindecare*, p. 470, 471.

[5] *Mărturii pentru pastori şi slujitorii Evangheliei*, p. 174.

[6] Povestire adaptată după Jim Cymbala and Dean Merrill, *Fresh Power,* Grand Rapids, MI: Zondervan, 2003, p. 115.

Întrebări pentru reflecţie sau studiu în grup

1. Explică ce este mărturisirea, după cum este spus în introducerea acestui capitol.
2. Care este legătura dintre cuvintele *martor* şi *martir*?
3. Care sunt cele două manifestări generale ale Duhului Sfânt?
4. Ce înseamnă „a tăia” în Ioan 15? Ce îi face vierul mlădiţei pentru a o ajuta să aducă rod?

5. Asemenea vierului, când este Dumnezeu cel mai aproape de noi? Gândeşte-te să împărtăşeşti câteva exemple din viața ta.
6. Cum ne conduce Isus la obiectivul Său final, de a aduce „mult rod”? Ce înseamnă să rămâi în El?
7. Dacă darurile provin din sursele inepuizabile ale harului şi ale Duhului Sfânt, ce implicații are aceasta în privința numărului de daruri pe care le poate avea un creştin?
8. Care sunt scopurile multiple ale darurilor spirituale? De ce crezi că unul dintre scopurile primare este unitatea bisericii?
9. Care sunt limitele pe care le vezi la o listă sau un inventar al darurilor spirituale? Ce crezi că ar mai fi de folos bisericii, în afară de a afla ce daruri are fiecare?
10. Ce îți spune Duhul Sfânt ție, prin experiența familiei Flood?

TRĂIREA

Capitolul 9

Botezat cu Duhul Sfânt

Charles G. Finney este unul dintre personajele legendare ale istoriei religioase americane. Crescut în centrul statului New York, a fost mai întâi învățător, apoi funcționar juridic şi, în final, unul dintre cei mai influenți evanghelişti ai istoriei. Experiența convertirii sale este remarcabilă.

La vârsta de douăzeci şi şase de ani, era „aproape la fel de ignorant ca un păgân în ce priveşte religia". Avea o Biblie şi se ducea la biserică pentru că, în 1818, toată lumea făcea aşa. Dar nu pricepea predicile. Nu putea să înțeleagă sensul reînnoirii, sfințirii sau chiar credința. Şi nu credea prea mult în rugăciune, din cauză că nu vedea prea multe răspunsuri clare. Totuşi şi-a dat seama că era un păcătos care avea nevoie de mântuire – ceva ce, a concluzionat el, era de „o importanță infinită".[1]

Într-o duminică seara, a decis să rezolve chestiunea mântuirii sale. A citit din Biblie timp de două zile întregi. Marți noaptea începuse să se teamă, fiindcă nu vedea niciun rezultat concret şi credea că va fi pierdut pentru veşnicie. Dimineața următoare, în timp ce pornea spre biroul juridic unde lucra, a fost abordat de „o voce interioară": „Ce mai aştepți? N-ai promis că-ți vei dărui

inima lui Dumnezeu? Ce încerci să faci? Încerci să-ți făureşti propria neprihănire?”[2]

Chiar în acel moment, mintea lui Finney s-a deschis, ca o mie de ferestre spre lumina soarelui, şi a fost în stare să vadă „realitatea şi deplinătatea ispăşirii” şi că mântuirea era un „dar de primit”. Apoi, în mintea sa, a venit cu putere o întrebare: „O vei primi acum, astăzi?”

„Da”, răspunse el, „ori o primesc astăzi, ori voi muri aşteptând-o.”[3] Şi, în loc să meargă la birou, se îndepărtă, pornind spre o zonă împădurită a oraşului, ca să se roage. Dar, spre marea sa tristețe, nu se putea ruga. De fapt, era mai preocupat de faptul că l-ar putea auzi cineva rugându-se, decât de rugăciune.

Imediat, i-a venit în minte următorul text:

> „Voi Mă veți chema, şi veți pleca; Mă veți ruga, şi vă voi asculta. Mă veți căuta, şi Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.” (Ieremia 29:12,13)

Şi iată cum povesteşte el însuşi:

> „Imediat m-am prins de aceste cuvinte în inima mea. Mai înainte, crezusem Biblia cu mintea, dar niciodată că, de fapt, credința este o încredere voluntară, nu o stare intelectuală... Cumva ştiam că acela era un pasaj din Scriptură, deşi nu cred că l-am citit vreodată... Am strigat către Dumnezeu: „Doamne, Te cred pe cuvânt!”[4]

În acea seară, înapoi la birou, a fost din nou convins de Duhul Sfânt şi a dorit să-şi verse întregul suflet înaintea lui Dumnezeu.

> „Mi se părea că L-am întâlnit pe Domnul Isus Hristos față în față. Mi se părea că-L văd aşa cum văd pe oricine altcineva. Nu spunea nimic, dar mă privea într-un fel în care mă făcea să cad la picioarele Sale... Am căzut la picioarele Lui şi mi-am vărsat sufletul înaintea Lui. Am plâns ca un copil, cu glas tare, şi I-am mărturisit, aşa cum puteam, cu cuvintele înecate de plâns.”

Această întâlnire a durat o vreme.

„Dar, în timp ce mă întorceam şi mă pregăteam să mă aşez la gura sobei, am primit botezul plin de putere al Duhului Sfânt... A coborât peste în mine într-un fel în care părea că trece prin mine, prin trup şi suflet. Puteam simți ceva ca un curent electric cum trece prin mine cu totul. Într-adevăr îmi părea că vine în valuri de dragoste lichidă... Parcă era însăşi respirația lui Dumnezeu, ca adierea produsă de mişcarea unor aripi imense.

Nu există cuvinte care să exprime dragostea minunată care mi-a fost turnată din belşug în inimă. Am plâns cu glas tare de bucurie şi de dragoste. Literalmente, am strigat din preaplinul inimii. Acele valuri veneau peste mine, peste mine, peste mine, unul după altul, până când mi-aduc aminte că am strigat: «Voi muri dacă aceste valuri continuă să vină peste mine.» Apoi am spus: «Doamne, nu mai pot să suport.» Totuşi nu mă temeam că voi muri."

Mai târziu, în seara aceea, un membru al bisericii l-a găsit pe Finney plângând cu glas tare. L-a întrebat dacă e ceva în neregulă sau dacă îl doare ceva. Finney i-a răspuns: „Nu, dar sunt atât de fericit, încât nu pot trăi."[5] Despre dimineața care a urmat, îşi aminteşte următoarele:

„Botezul pe care l-am primit... a revenit asupra mea în acelaşi fel... Am plâns cu glas tare de bucurie şi o vreme am rămas mult prea copleşit de botezul Duhului pentru a putea face altceva decât să-mi vărs sufletul înaintea lui Dumnezeu... În această stare, am fost învățat despre doctrina îndreptățirii prin credință ca experiență prezentă... De atâta binecuvântare şi dragoste, paharul meu era plin de dădea peste el."[6]

Finney a devenit un evanghelist plin de putere, practic, peste noapte. Atât de eficientă era slujirea lui, încât el „nu-şi putea aminti de cineva cu care să fi vorbit şi care să nu se convertească la puțin timp după aceea". În acea seară, pregătindu-se să ia cina cu un tânăr care îşi câştiga traiul distilând whisky, a început să rostească rugăciunea pentru mâncare, însă tânărul a fugit brusc

în camera sa şi apoi, a doua zi dimineaţă, a revenit convertit. „Cuvântul lui Dumnezeu are o putere minunată în fiecare zi”, scrie Finney în memoriile sale, „şi eram surprins să-mi dau seama că numai câteva cuvinte spuse unui om aveau să intre ca o săgeată în inima lui.”[7] În următorii treizeci de ani, a mers în sus şi în jos în salba de oraşe a statului New York, predicând, rugându-se şi ajutând la convertirea unui număr record de oameni. Sunt istorii care povestesc despre oameni care nu l-au ascultat pe evanghelistul itinerant mai mult decât stă un tren într-o staţie. Şi totuşi, la plecarea trenului, aceştia erau convertiţi.

Experienţa lui Finney este văzută de mulţi azi ca fiind Proba A pentru ceea ce înseamnă un botez sincer-până-la-Dumnezeu cu Duhul Sfânt – o a doua binecuvântare a celor care sunt deja creştini. Ceilalţi o văd simplu ca fiind prima convertire adevărată a lui Finney. Cum s-o interpretăm? Botezul cu Duhul Sfânt rămâne unul dintre subiectele controversate ale teologiei de astăzi.

Dar ce anume este botezul Duhului? Mai întâi, haideţi să revedem puţin istoria.

Botezul Duhului Sfânt în context istoric

Primii din istoria creştină care au accentuat manifestările botezului cu Duh Sfânt au fost montaniştii secolului al II-lea. Montanus era un preot păgân care se convertise şi care considera că biserica este moartă spiritual şi a făcut apel la revenirea la zilele de aur de odinioară ale bisericii Cincizecimii. El dorea să vadă o biserică a semnelor şi a minunilor şi căuta să extindă inspiraţia Duhului Sfânt dincolo de canonul Scripturii. A început să se refere la sine ca fiind „Purtătorul de cuvânt al Duhului Sfânt”, a adunat un grup de adepţi, a fondat o comunitate şi a început să profetizeze despre corupţia liderilor bisericii şi venirea Domnului. El şi două profetese ale sale cădeau în transă sau în frenezii spirituale şi vorbeau în Numele lui Dumnezeu la persoana întâi. Acest fenomen a ajutat biserica să grăbească articularea conceptului „succesiunii apostolice”. Pentru a discerne între

liderii charismatici autoproclamaţi şi cei în care biserica putea avea încredere, au ales biserici care îşi puteau trasa ascendenţa hirotonirii înapoi, până la apostoli.[8]

În secolele următoare, controversele hristologice şi cele cu privire la Trinitate au făcut ca lucrarea şi persoana Duhului Sfânt să ocupe un loc secundar faţă de aceste discuţii teologice. Abia în secolul al XIX-lea a crescut semnificativ atenţia acordată Duhului Sfânt.

Hipercalvinismul – accentuarea suveranităţii lui Dumnezeu până la punctul în care cei mântuiţi sunt predestinaţi la aceasta, chiar împotriva voinţei lor – s-a confruntat cu o opoziţie serioasă din partea lui John Wesley şi a altor arminianişti, care credeau că Biblia susţine liberul-arbitru în chestiuni de mântuire personală. Wesley a accentuat *sfinţirea* credinciosului, în opoziţie cu supra-accentuarea *îndreptăţirii* juridice, susţinută de tradiţia reformată (calvinişti). Cu alte cuvinte, pentru a fi mântuit, nu trebuie doar să fii îndreptăţit juridic prin har – ceva ce face să fii acceptat în Hristos –, ci, de asemenea, trebuie să fii sfinţit prin har. Fiecare om trebuie să-I permită lui Hristos să trăiască în inima lui prin credinţă, ca martor că El îl mântuieşte cu adevărat pe acela pe care l-a îndreptăţit. Acesta este conceptul pe care îl prezintă Pavel prin „Hristos în voi, nădejdea slavei." (Coloseni 1:27)

Odată cu noul accent pus asupra sfinţirii, în America s-a născut Mişcarea pentru Sfinţire. Multe grupuri şi biserici puneau un accent fără precedent asupra lucrării pe care Hristos vrea să o facă *în* noi – templul Duhului Sfânt –, şi nu doar *pentru* noi – îndreptăţirea juridică. În final, acest accent asupra dovezii lucrării Duhului în viaţa personală a dus la naşterea penticostalismului clasic.[9]

Fondatorul mişcării penticostale moderne, Charles Fox Parham, era predicator în cadrul Mişcării pentru Sfinţire, care căuta revărsarea Duhului Sfânt prin „ploaia târzie", ca pe o manifestare personală mai mare a puterii lui Dumnezeu. El a devenit convins că manifestarea botezului cu Duhul Sfânt era *glosolalia* (vorbirea în limbi) şi îi îndemna pe elevii de la şcoala sa biblică

să caute să aibă această experiență. O studentă, Agnes Ozman, a experimentat glossolalia pe 1 ianuarie 1901 şi, de la această dată, se consideră că a luat naştere mişcarea [penticostală].[10]

Acest fenomen a crescut cu o viteză uimitoare. În 1906, referirile la Redeşteptarea din Azusa Street făceau ca mişcarea să ocupe prima pagină a ziarelor din Los Angeles. În 1930, se născuseră deja zeci de denominațiuni penticostale. Acest Prim Val al Penticostalismului, după cum este numit, a făcut loc celui de-al doilea, din 1960 – Mişcarea Neocharismatică. Adică, lideri şi membri din biserici centrale dominante – episcopaliene, luterane, metodiste, congregaționaliste – au început să trăiască o „înnoire" în închinarea colectivă şi personală care cuprindea vorbirea în limbi, vindecări şi „alte manifestări ale Duhului". La începutul anilor 1980 a început al Treilea Val. Acest ultim val a afectat bisericile evanghelice tradiționale [neoprotestante] – biserici în care se pusese un accent puternic pe Cuvântul lui Dumnezeu, dar care acum s-au deschis față de acest nou tip de manifestări acceptat în bisericile penticostale.

Mişcarea penticostală-charismatică este mişcarea cu cea mai rapidă creştere din creştinătatea de astăzi. În doar 100 de ani a atras peste 600 de milioane de membri din lumea întreagă – aproape o treime din tot creştinismul – o rată de creştere care n-a fost văzută nici chiar în cazul bisericii primare a primului secol.

Trei perspective asupra botezului cu Duhul Sfânt

Timp de secole, conceptul botezului cu Duhul Sfânt fusese clar în bisericile protestante. O persoană era botezată cu Duhul Sfânt când se preda iubirii lui Isus. Niciodată nu fusese văzut ca fiind altceva decât o experiență concomitentă cu mântuirea. Când Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor, membrii bisericii primesc plinătatea Duhului în viețile lor. Atunci acest botez este singurul botez pe care-l trăiesc credincioşii în viața lor (Efeseni 4:5; 1 Corinteni 12:13). Botezul cu apă este doar un simbol extern al transformării interioare care are loc în noul credincios. Acestea nu sunt două botezuri distincte, ci unul.

Când a început să fie preocupat de acest lucru, John Wesley a pus un accent mai mare pe nevoia „mărturiei” Duhului în viața individului (Romani 8:13-16). Aceasta a pus sub reflector sfințirea ca pe o experiență necesară şi complementară în viața creştinului. Totuşi Wesley nu a susținut niciodată că botezul cu Duhul Sfânt este o a doua lucrare a harului în viața credinciosului. El doar a evidențiat nevoia sfințirii. Dar, aşa cum se întâmplă adesea în evoluția gândirii teologice, unii dintre liderii metodişti care i-au urmat au început să numească sfințirea „botezul Duhului Sfânt”. Această idee a fost preluată şi extinsă de Mişcarea pentru Sfințire, care îşi avea rădăcina în metodism, şi astfel a fost pregătit cadrul pentru încă o experiență a „convertirii”.

În timp ce grupările postwesleyene şi ale Mişcării pentru Sfințire accentuau sfințirea – numind-o uneori „sfințirea instantanee” şi făcându-i pe unii să-şi dorească ceva instantaneu şi supranatural –, mişcarea penticostală care a urmat a pus accentul pe putere. De aceea, botezul cu Duhul Sfânt, pentru aceste grupuri, nu poate fi identificat decât cu lucrarea unei puteri supranaturale – vorbirea în limbi, profetizarea, puterea de a face minuni etc.

Observați progresia, nu? În urmă cu trei secole, botezul cu Duhul Sfânt însemna convertire. În urmă cu o sută cincizeci de ani, botezul cu Duhul Sfânt era sfințirea, sau sfințirea instantanee – o a doua lucrare a harului pentru credincios. Acum o sută de ani, botezul Duhului Sfânt ajunsese să fie văzut nu doar ca o a doua lucrare a harului, ci şi ca o lucrare a puterii [divine], adică o manifestare supranaturală care îl separă pe credincios de ceilalți, care n-au avut această experiență.

Care este adevărul? Ce spune Biblia?

Dovezi din Noul Testament

Dacă botezul Duhului Sfânt este sau nu o a doua lucrare a harului este mai important decât pare la prima vedere. Teologii o numesc o problemă de *ordo-salutis*, sau ordinea corectă a [etapelor] lucrării lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Iar implicațiile credinței, într-un fel sau altul, au consecințe cu

bătaie lungă, mai ales asupra felului în care vedem vremurile sfârşitului. Să cercetăm, aşadar, dovezile biblice.

În raportul Noului Testament sunt reținute doar câteva exemple de oameni botezați cu sau de către Duhul Sfânt, iar cele mai multe dintre ele sunt în cartea Faptele apostolilor. Singura excepție este botezul lui Isus.

> „După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat şi Isus; şi, pe când Se ruga, s-a deschis cerul, şi Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Şi din cer s-a auzit un glas care zicea: «Tu eşti Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!»" (Luca 3:21,22)

Deşi Isus nu avea nevoie să fie botezat pentru a se pocăi de vreun păcat al Său, El a făcut-o pentru a „împlini tot ce trebuie împlinit" (Matei 3:13-15 – în *KJV:* „toată neprihănirea"). În mod clar, botezul Său din apă şi din Duh a fost o experiență simultană. Şi, întrucât Hristos este Exemplul nostru, acest fapt este semnificativ pentru înțelegerea timpului şi a scopului botezului cu Duhul Sfânt.

Următorul caz este cel al apostolilor în Ziua Cincizecimii. În acea zi „au fost umpluți cu Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească" (Faptele 2:4). Petru a numit această umplere „făgăduința Duhului Sfânt" (Faptele 2:33), iar Isus a numit această făgăduință ca fiind „botezul" Duhului (Faptele 1:4,5). Aşadar, în acest caz, nu se face o distincție între umplerea şi botezul cu Duhul Sfânt. Acesta este unul dintre textele pe care charismaticii le folosesc pentru a face distincția între *succesiune* şi *simultaneitate*. Ei cred că botezul a venit peste cei o sută douăzeci de creştini deja consacrați, fapt ce arată că plinătatea Duhului poate fi aşteptată doar la ceva timp *după* convertire.

Al treilea exemplu se găseşte două capitole mai departe. Din nou, mai mulți ucenici se rugau pentru curaj ca să predice Cuvântul lui Dumnezeu. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt

şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală" (Faptele apostolilor 4:31). În fond, aici este acelaşi argument ca în cazul anterior, doar că, în acest caz, *umplerea* ar putea să nu fie sinonimă cu botezul, adică nu este un început, ci o continuare a unei experienţe anterioare.

Următorul caz este istoria convertirii samaritenilor. Filip rupe protocolul iudeilor şi le vorbeşte despre Isus unor oameni care par să fie prea departe pentru a fi mântuiţi. Predicarea sa este însoţită de minuni de vindecare şi alungarea demonilor (Faptele 8:5-7). Iar samaritenii „l-au crezut pe Filip" şi „au fost botezaţi" (vers. 12). În acest punct, lucrurile devin interesante. Nu se spune nimic despre faptul că au primit Duhul Sfânt atunci. Deci botezul lor a fost doar cu apă. De fapt, ei nu au primit Duhul până când n-au venit de la Ierusalim Petru şi Ioan care şi-au pus mâinile peste ei şi s-au rugat pentru ei ca „să primească Duhul Sfânt" (vers. 14-17). Acesta este cel mai puternic argument folosit de teologii care susţin „a doua binecuvântare" pentru a identifica botezul Duhului cu a doua lucrare a harului. Şi, după toate aparenţele, acea concluzie ar putea fi corectă. Dar vom reveni asupra acestui caz în curând.

Al cincilea caz este urmarea întâlnirii lui Pavel cu Isus pe drumul către Damasc. După ce Pavel a fost orb trei zile, gândindu-se la ce încercase Dumnezeu să-i arate prin biserica Sa credincioasă, Anania este trimis la Pavel ca să fie vindecat şi să se umple de Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 9:17). Şi, imediat ce şi-a recăpătat vederea, Pavel a fost botezat (vers.18). Aici este o referinţă la botezul cu apă pentru cineva care avea nevoie să se pocăiască de păcatele sale, să moară faţă de sine şi să înceapă o viaţă nouă. Urmăriţi cu atenţie. Pavel a fost botezat cu apă pentru că se convertise – devenise un urmaş al lui Isus. Şi, odată cu recăpătarea vederii, a fost umplut cu Duhul Sfânt. Deci, în fond, acestea sunt experienţe concomitente.

Acelaşi lucru se întâmplă în capitolul următor, unde îi găsim pe Cornelius şi pe toată casa lui primind mesajul lui Petru despre Evanghelia lui Isus.

„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioşii tăiați împrejur care veniseră cu Petru au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat şi peste neamuri." (Faptele apostolilor 10:45)

Ce se întâmplă aici? Pentru prima dată în experiența bisericii primare, cu excepția cazului famenului etiopian, neamurile Îl primesc pe Isus ca Mântuitor, iar urmarea este revărsarea automată a Duhului! Această dovadă clară a aprobării lui Dumnezeu a fost elementul care i-a convins pe ucenici că acei oameni, chiar dacă erau dintre neamuri, ar trebui să treacă şi prin ritualul public al botezului (vers. 47).

Ultimul caz clar al primirii Duhul Sfânt are loc în Asia Mică. La sosirea sa, Pavel întâlneşte doisprezece ucenici şi îi întreabă imediat dacă au primit Duhul Sfânt atunci când au crezut. Ei au spus că nu şi au adăugat: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt" (Faptele apostolilor 19:2). Uimit, apostolul i-a întrebat despre tipul botezului pe care l-au primit, iar ei au răspuns: „Botezul lui Ioan" (vers. 3). Pavel le-a explicat că acesta era doar un botez al pocăinței, care arăta mai departe, spre Isus (vers. 4). Evident, le-a spus ce *făcuse* Isus, nu doar ce *avea să facă* (cum ar fi făcut-o Ioan Botezătorul), apoi au fost rebotezați, iar „Duhul Sfânt a coborât peste ei" (vers. 5, 6). Acest incident ar putea prezenta cea mai clară dovadă a faptului că botezul cu apă era considerat insuficient sau inadecvat, deoarece adevăratul botez este cel realizat de Duhul Sfânt.

Atunci, când suntem botezați cu Duhul Sfânt?

Conform Noului Testament, în unele cazuri se pare că botezul cu Duhul Sfânt este *ulterior* convertirii, în timp ce în alte cazuri, este concomitent cu convertirea sau cu botezul prin apă.

Trebuie să ne dăm seama că narațiunile biblice sunt mai dificil de interpretat corect decât explicațiile clare sau învățătura biblică directă. Interpretarea protestantă întotdeauna a reținut acest lucru, în timp ce hermeneutica charismatică a pus un accent

mai mare pe narațiuni. Duhul Sfânt a conceput Noul Testament astfel încât să abunde în învățătură doctrinară – de aceea, peste jumătate constă în instrucțiuni date de Pavel, Petru, Ioan, Iacov şi Iuda. Ei prezintă învățături directe la fel ca profeții din Vechiul Testament, care transmiteau direct mesajele de la Dumnezeu pentru Israel şi Iuda.

Intenția lui Dumnezeu este clară dacă observăm ce le-a spus Petru celor care l-au ascultat în Ziua Cincizecimii. Convinşi de păcat, aceşti oameni au întrebat ce să facă, iar Petru a răspuns: „Pocăiți-vă… şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre" (Faptele 2:38). Să ne oprim pentru un moment. La care botez se referă Petru? La botezul cu apă, fiindcă botezul cu apă este cunoscut în Biblie ca „botezul pocăinței" (Faptele 19:4; 1:5; Marcu 1:4). Dar Petru nu se opreşte la aceasta, ci continuă: „... apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru" (Faptele 2:38-39). Deoarece noi ştim deja că „făgăduința" se referă la botezul Duhului şi, de asemenea, se referă la darul Duhului", Petru spune clar că, pentru cei care se pocăiesc şi sunt botezați cu apă, primirea darului Duhului vine „la pachet"! Nu se deduce că darul ar trebui să vină după ani sau zeci de ani de la pocăință. Învățătura e clară: odată cu pocăința, vine şi darul Duhului.

Pavel face lucrurile şi mai clare. Capitolul din Noul Testament în care sunt cele mai multe referiri la Duhul Sfânt este Romani 8. Întregul capitol merită citit cu atenție. Pavel spune: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (vers. 9). Destul de clar, nu? Dacă Duhul nu este în noi, nu Îi aparținem lui Isus. Cu alte cuvinte, dacă nu L-am primit pe Isus, Duhul nu rămâne în noi, deoarece Duhul Sfânt este Cel care-L aduce pe Isus în noi. Atunci, este imposibil să separăm venirea sau botezul Duhului de convertire. Dacă te-ai predat lui Isus, aceasta se întâmplă pentru că Duhul Sfânt te-a botezat. Andrew Murray a afirmat-o în felul următor:

„Două lucruri diferite nu pot ocupa în acelaşi timp chiar acelaşi loc. Viaţa ta şi viaţa lui Dumnezeu nu pot umple inima în acelaşi timp. Viaţa ta opreşte intrarea vieţii lui Dumnezeu. Când viaţa ta este alungată, vei fi umplut cu viaţa lui Dumnezeu. Câtă vreme *eu însumi* încă sunt ceva, *Isus Însuşi* nu poate fi totul. Viaţa mea trebuie să fie dată afară, apoi Spiritul lui Isus Se va revărsa în interiorul meu."[11]

Ce s-a întâmplat de fapt în Samaria

Cum rămâne cu samaritenii? Nu au primit botezul cu Duhul Sfânt *după* ce au fost botezaţi cu apă? Ba da, însă au mai fost şi alte elemente care au influenţat ordinea evenimentelor. De aceea, contextul este important dacă vrem să extragem lecţii precise din naraţiunile biblice.

Vă aduceţi aminte cum Isus, atunci când a rostit Marea Trimitere în Faptele apostolilor 1, le-a spus că vor fi martori pentru El în faţa locuitorilor Ierusalimului, în faţa iudeilor, a samaritenilor şi chiar a neamurilor? Niciunul dintre aceste popoare nu era galileean, ca primii ucenici, şi, în mod normal, ar fi fost o luptă pentru ei să asculte de porunca lui Isus. În cazul samaritenilor, motivul pentru întârzierea Duhului ar putea să fie ucenicii, nu samaritenii. Observaţi că niciunul dintre cei doisprezece n-a fost folosit de Isus pentru a le sluji. Ca evrei galileeni, aveau prea multe prejudecăţi pentru a ajunge la samariteni. Aşa că, pentru a împlini această misiune, Dumnezeu l-a folosit pe Filip, un evreu elenist.

Imediat ce apostolii din Ierusalim au auzit că *samaritenii* primiseră Evanghelia şi au fost botezaţi (Faptele apostolilor 8:14), i-au trimis pe Petru şi pe Ioan la ei. Oare era o idee bună să-l trimită pe Ioan? Ultima oară, Ioan se întâlnise cu samaritenii cu doar câteva săptămâni în urmă, înainte de moartea lui Hristos. Atunci, samaritenii refuzaseră să-i găzduiască pe Isus şi pe ucenicii Lui, din cauza prejudecăţilor lor puternice. Ioan, ucenicul iubit, s-a gândit că cel mai bun lucru ar fi fost să coboare *foc* din cer şi să-i ardă pe acei oameni (Luca 9:51-56). Dar, într-o

răsturnare de situație absolut incredibilă – ironie divină –, Domnul îl trimite pe Ioan să le slujească samaritenilor, deoarece inimile le fuseseră deschise şi, în loc să se roage pentru un foc care să-i mistuie, Ioan trebuia să se roage ca să coboare peste ei focul Duhului Sfânt. Acesta ar putea fi motivul pentru întârziere.

De unde vine confuzia?

Poate mai rămân câteva elemente confuze în legătură cu acest subiect. De ce găsim atât de multe declarații ale lui Ellen White care îi îndeamnă pe oameni să fie botezați cu Duhul, dacă ei deja umblă cu Hristos?

O parte din confuzie poate fi datorată folosirii termenilor. Botezul implică inițierea în viața creştină. El simbolizează moartea față de sine, scufundarea în apă fiind un simbol al îngropării omului vechi şi învierea la o viață nouă (Romani 6:3-5). Atunci, ritualul botezului este simbolul naşterii din nou. Acesta este motivul pentru care rebotezările ar trebui să fie rare, iar amintirea acestui act să fie ritualul spălării picioarelor (Ioan 13:8,13-15). Totuşi *umplerile* ar trebui să fie zilnice şi constante, după cum este şi respirația, o dată la câteva clipe. Faptul că ai respirat o dată, când ai ieşit din uterul mamei, nu înseamnă că aceea a fost singura respirație de care ai avut nevoie pentru totdeauna. A fost doar un început. Dacă nu continui să respiri, vei muri.

În studiul meu, am găsit peste treizeci de expresii diferite în Noul Testament, precum şi în Spiritul Profetic, care se referă la aceeaşi lucrare a Duhului. Substantive ca *botez*, *primire, dar*, *umplere*, *înzestrare*, *ungere* etc., toate se referă la acelaşi lucru. Iar Ellen White a folosit adesea interschimbabil aceste expresii, într-o manieră nontehnică. Priviți la următorul paragraf şi observați numărul mare de expresii diferite care se referă la Duhul Sfânt, expresii pe care ea le foloseşte într-un paragraf foarte mic!

> „Astăzi trebuie să vă curățiți vasul ca să fiți gata pentru roua cerească, gata pentru torentele ploii târzii, pentru că ploaia târzie va veni şi binecuvântarea lui Dumnezeu

va umple fiecare suflet care este curățit de orice întinare. Lucrarea noastră pentru astăzi este să ne supunem sufletele lui Hristos, ca să fim pregătiți pentru vremea de înviorare care vine de la Fața Domnului nostru, pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfânt."[12]

Aici, ea a folosit cinci expresii diferite pentru a spune acelaşi lucru. „Roua cerească" şi „ploaia târzie" sunt analoage cu revărsarea Duhului Sfânt. Metodiştii vorbeau adesea despre „binecuvântarea lui Dumnezeu", referindu-se încifrat la botezul Duhului, şi nu trebuie să uităm că Ellen White a crescut într-o familie metodistă. „Vremurile de înviorare" este o expresie preluată din a doua predică a lui Petru (Faptele apostolilor 3:19), care a reluat acelaşi mesaj al Cincizecimii din prima sa predică (Faptele 2:38, 39). Şi, bineînțeles, „botezul cu Duhul Sfânt".

Când a scris că Hristos „primea zilnic un botez proaspăt cu Duhul Sfânt"[13], Ellen White ar fi putut folosi un cuvânt tehnic mai precis, cum ar fi *umplere*, în loc să spună *botez,* pentru că ea nu vrea să spună că Hristos a fost *botezat* din nou şi din nou, ci că a fost *umplut* din nou şi din nou cu Duhul. Totuşi, chiar şi aici, a detaliat spunând un „botez proaspăt".

Concluzia este că botezul Duhului Sfânt ne este dat odată cu predarea vieții noastre lui Hristos. Iar El vine în viața noastră nu doar o dată, ci iar şi iar, ori de câte ori ne predăm iubirii lui Hristos. Deci, să îți rămână clar în minte că aceasta este o lucrare a credinței. Tu primeşti Duhul Sfânt prin credință (Galateni 3:2,14; Faptele apostolilor 19:2) şi, de fiecare dată când te încrezi în Mântuitorul tău, El rămâne din nou cu tine.

Când idei teologice greşite induc în eroare

De ce este important lucrul acesta? Pentru că a aştepta o revărsare supranaturală a Duhului Sfânt cândva, mai târziu, în viața creştină este o idee romantică atrăgătoare, dar lipsită de adevăr. Această idee îi face pe oameni să caute anumite *experiențe* sau *sentimente* care pot să aibă loc sau nu şi este periculos. Aceasta este mentalitatea charismaticului sau penticostalului. Din păcate,

oameni bine intenționați susțin şi îi învață pe alții aceste lucruri chiar astăzi, în biserica noastră, şi sunt publicate cărți care conțin această idee greşită.[14]

Biblia ne învață despre *un* singur botez, nu despre două. Duhul Sfânt nu intră în viața noastră în două etape. Noi devenim creştini *din cauză că* Duhul ia în stăpânire viața noastră. De aceea avem dorința de a-L urma pe Isus unde ne conduce El. A crede în teologia celei de-a doua binecuvântări sau într-o presupusă a doua lucrare a harului realizată de Duhul Sfânt face creştinismul fără efect. Creştinul este creştin din cauză că alege să se încreadă în Cuvântul lui Dumnezeu şi să creadă ce a spus Duhul că a făcut şi va face Hristos pentru noi. Creştinii trăiesc prin credință, nu prin vedere. *Noi* nu avem nevoie să aşteptăm dovezi că Dumnezeu chiar va duce la îndeplinire ce a promis.

Pavel se ocupă de aceasta în Romani 6. După ce a explicat, în cele trei capitole anterioare, cum prin har Hristos ne salvează din păcat, el pune întrebarea logică: „Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul?" (vers. 1). Bineînțeles că nu! Aceasta ar anula sensul mântuirii prin har. Apoi, el clarifică analogia botezului: Hristos a murit, a fost îngropat şi a înviat, iar botezul creştin oglindeşte experiența lui Hristos. Şi noi trebuie să murim față de noi înşine, față de omul cel vechi, să-l lăsăm în urmă ca şi cum ar fi fost îngropat, ca apoi să revenim la o viață nouă (vers. 3-5). „Acum", spune el, „dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom şi trăi împreună cu El" (vers. 8). Cu alte cuvinte, dacă noi credem că moartea lui Hristos a fost pentru noi şi în locul nostru, trebuie, de asemenea, să credem că acelaşi lucru este valabil şi în ce priveşte învierea Sa. Apoi vine argumentul forte: „*Tot aşa* şi voi înşivă socotiți-vă morți față de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:11)

Adesea nu mă *simt* mort față de păcat şi viu pentru Dumnezeu. Sunt singurul? De acea apostolul spune „să vă considerați" ca fiind aşa („să vă socotiți" astfel, după cum traduce Cornilescu). A trăi viața creştină este o chestiune de credință, nu de vedere. În consecință, botezul Duhului Sfânt trebuie să fie primit prin

credință, iar noi nu trebuie să aşteptăm altă experiență creştină pentru a şti că am fost botezați.

A aştepta în viitor o presupusă experiență „reală" înseamnă să contezi mai mult pe interpretarea datelor prin propriile simțuri decât pe descrierea datelor pe care o face Dumnezeu. Creştinul sincer care crede în a doua binecuvântare aşteaptă ceva ce Dumnezeu a oferit deja, făcându-L pe Dumnezeu mincinos prin faptul că el continuă să aştepte.

Dar de ce, ați putea întreba, sunt atâția creştini „morți" şi atâtea biserici „moarte"? Nu au oare nevoie de botezul Duhului pentru a reveni la viață, aşa cum am văzut în profeția despre oasele moarte şi uscate? (Ezechiel 37). Adevărat. Dar faptul că sunt „moarte" nu înseamnă că lucrarea inițială a Duhului în sufletele lor n-a fost suficientă. Înseamnă doar că au încetat să primească Duhul, pe care Îl primiseră cândva. Botezul Duhului poate fi real atâta vreme cât este o umplere repetată cu Duh Sfânt, din nou şi din nou. Vina este a noastră, pentru că noi tindem să fim nişte vase „crăpate", după cum spune Ellen White.[15] Natura noastră păcătoasă întotdeauna ne va trage de lângă Dumnezeu. Iar vasele crăpate, pentru a rămâne pline, trebuie să fie umplute iar şi iar.

Note

[1] Helen Wessel, ed., *The Autobiography of Charles* G. *Finney,*Minneapolis, MN: Bethany House, 1977, p. 8, 10.

[2] *Ibid*., p. 15.

[3] *Ibid.*

[4] *Ibid*., p. 17, 18.

[5] *Ibid*., *p*. 21, 22.

[6] *Ibid*., *p*. 24, 25.

[7] *Ibid*., *p*. 29, 31, 32.

[8] Roger E. Olson, *The Story of Christian Theology: Twenty Centuries of Tradition and Reform,* Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1999, p. 31, 32.

[9] Două surse bune pentru analiza originii Mişcării pentru Sfinţire şi a Mişcării Penticostale, care i-a urmat, sunt Melvin E. Dieter, *The Holiness Revival of the Nineteenth Century*, 2nd ed., Lanham, MD: The Scarecrow Press, 1986, şi Donald W. Dayton, *Theological Roots of Pentecostalism*, Peabody, MA: Hendrickson, 1987, 2000.

[10] J. R. Goff Jr., „Parham, Charles Fox" în *The New International Dictionary of Pentecostaland Charismatic Movements*, rev. and exp., Stanley M. Burgess, ed., GrandRapids, MI: Zondervan, 2002, 2003, p. 955, 956.

[11] *The Full Blessing of Pentecost*, New York: Fleming H. Revell, 1908, p. 65ff.

[12] *Review and Herald*, 22 martie 1892; de asemenea, *Evanghelizare*, p. 702.

[13] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 139.

[14] Dennis Smith, *40 Days: Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming*, Hagerstown, Review and Herald, 2009, p. 9. În primul capitol, intitulat „Două lucrări ale Duhului Sfânt", Smith scrie că prima lucrare a Duhului îl conduce pe om la botez, în timp ce a doua „îl va umple pe creştin cu prezenţa Sa, astfel încât el va putea trăi cu adevărat o viaţă creştină şi va putea să facă lucrările lui Dumnezeu. Acesta este botezul Duhului Sfânt, iar această lucrare a Duhului nu este pentru cel necredincios, ci doar pentru cel ce crede în Isus Hristos." Ediţia revizuită a cărţii (2010), care foloseşte versiunea New King James a Bibliei, a încercat să facă să se estompeze aceste afirmaţii (p. 11), dar fără succes. Aceasta este teologie charismatică şi nu corespunde cu învăţătura Scripturii. La pagina 13, Smith susţine şi că „Ellen White a înţeles că creştinii nu primesc automat botezul Duhului Sfânt la convertire sau când sunt botezaţi în apă", deoarece, „dacă creştinii ar fi primit automat botezul Duhului Sfânt [la convertire], sora White nu ne-ar mai îndemna să-l primim". Ellen White a îndemnat biserica să caute şi să se roage pentru un astfel de botez de multe ori. Aceasta este corect. Dar ea a vrut să spună că avem nevoie de umpleri succesive cu Duhul Sfânt, şi nicidecum că am avea această nevoie din cauză că nu L-am primit la convertire. Faptul că Smith (în opinia mea) greşeşte în această privinţă nu dă la o parte multe idei valoroase pe care le prezintă în carte în legătură cu pregătirea pentru venirea lui Hristos.

[15] *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 102; *The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 1350.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Cum te afectează istoria botezului Duhului Sfânt din viața lui Finney?
2. Ce corecții au fost aduse hipercalvinismului de către John Wesley şi de alți arminianişti în legătură cu lucrarea Duhului?
3. Ce este greşit la conceptul „sfințirii instantanee”? Care este problema cu felul în care accentuează penticostalismul „puterea” Duhului Sfânt?
4. De ce trebuie să fim precauți când interpretăm narațiunile biblice, în comparație cu explicațiile sau învățăturile biblice directe?
5. Când afirmă Noul Testament că suntem botezați cu Duhul? De ce?
6. Care ar putea fi motivul pentru întârzierea botezului Duhului Sfânt asupra samaritenilor care îşi predaseră viața lui Isus?
7. De ce ne îndeamnă Ellen White să fim botezați cu Duhul Sfânt, dacă deja am fost botezați când I-am predat lui Isus viața noastră?
8. Care sunt diferitele expresii folosite pentru botezul şi umplerea cu Duhul Sfânt? Ce înseamnă pentru tine?
9. De ce este atât important să înțelegem clar când are loc botezul cu Duhul Sfânt?
10. De ce credința în teologia celei de-a doua binecuvântări sau în presupusa a doua lucrare a harului realizată de către Duhul Sfânt face creştinismul fără efect?
11. Cum ne ajută Romani 6 să înțelegem botezul Duhului Sfânt?
12. Cum plănuieşti să implementezi în viața ta învățăturile din acest capitol?

Capitolul 10

În puterea Duhului Sfânt

Intrigat de vindecările miraculoase, dr. Eion Giller, pastorul unei biserici adventiste din sud-vestul Statelor Unite, a decis să participe la campania de evanghelizare şi de vindecare ținută de bine cunoscutul teleevanghelist Benny Hinn. Spre marea sa bucurie, acela a fost momentul când fiica lui s-a născut din nou, iar nepoata sa, bebeluş fiind, a fost vindecată de convulsii şi de o altă problema neurologică. La un alt serviciu divin de-al lui Hinn, pe data de 22 octombrie 1994, pastorul Giller a primit un „botez cu foc".

> „Focul mi-a cutremurat trupul două ore şi jumătate. Nu puteam să mă concentrez la închinare, la predică sau la vindecări. Eram cuprins de foc, eram rupt de tot ce se întâmpla în jur. Pastorul Hinn chiar a pomenit în cuvântare despre focul cuiva din adunare... Îmi aduc aminte că încercam să merg de-a lungul culoarului, plângând încet, când pastorul Hinn i-a chemat în față pe aceia care fuseseră vindecați sau care fuseseră mişcați în adâncul sufletelor. Abia puteam să merg. A trebuit să mă țină soția."

În primăvara lui 1996, în timp ce se afla în adunarea Airport Vineyard Christian Fellowship de lângă Toronto, Giller a fost nominalizat dintr-o mulțime de 2 500 de oameni ca fiind cel care devenise „un profet al Domnului”. Mai târziu în acel an, în timpul unei conferințe a Casei de Rugăciune, plină de lideri charismatici, unul dintre vorbitori a profetizat că Giller va primi „un nou adevăr pentru aceste vremuri”. Două zile mai târziu, în timpul unui serviciu divin mişcător, Giller a simțit cum cuvântul lui Dumnezeu a venit asupra lui în timp ce stătea la balcon:

> „Există un mariaj [între charismatici şi evanghelici]… Orice căsătorie este realizată de către o terță parte. Voi sunteți acea terță parte...
>
> Încă de la începutul acestui secol, vrăjmaşul şi-a concentrat puterile ca să țină Spiritul separat de Adevăr. Aceste zile s-au sfârşit. Eu pun Spiritul şi Adevărul împreună în biserica Mea. Evanghelicii cu Evanghelia trebuie să se unească în Spirit cu charismaticii. Caut închinători care Mi se vor închina Mie în Spirit şi în adevăr. Mergeți şi vestiți acest mariaj acestei biserici, acestui oraş şi acestei națiuni.”

Eion Giller a făcut după cum i se spusese, iar biserica a tresăltat în adorare şi aleluia. El a spus că, după ce a plecat de la întâlnirea din acea seară, Domnul „a petrecut patruzeci şi cinci de minute” dându-i „indicații specifice despre rolul pe care doreşte să-l joace Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea şi rolul ei de conducere în viitorul mariaj”. Când s-a plâns că aceasta unire nu va funcționa niciodată, pentru că Biserica Adventistă nu ar fi niciodată de acord cu un asemenea plan, Domnul l-a asigurat că mariajul va avea loc.[1]

Ce înțelegi dintr-o astfel de experiență? Apar întrebări în mintea ta? Trebuie să se unească Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea cu charismaticii şi evanghelicii pentru a forma o biserică bazată pe„duh şi adevăr”?

Fenomenul charismatic

Pastorul Giller nu este primul şi probabil nici ultimul adventist de ziua a şaptea sincer, care este înşelat prin semne şi minuni. Este posibil ca mulţi să părăsească biserica, aşa cum a făcut el, în căutarea unei experienţe „mai puternice”.

Focul redeşteptărilor moderne a fost aprins în toata lumea de mai bine de un secol. De la redeşteptarea de pe strada Azusa la aşa-numita „Binecuvântare de la Toronto”, mulţi creştini sinceri şi oneşti, care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, au tânjit după mai multă prezenţă supranaturală a Duhului Sfânt în viaţa lor. De la penticostali la neocharismatici şi la curentul intitulat Mişcarea Celui de-al Treilea Val, milioane de oameni au înlocuit Scriptura cu Spiritul – cel puţin o formă de spirit.

> „Creştinătatea trece printr-o schimbare de paradigmă de proporţii majore – o schimbare de la credinţă la sentimente, de la realitate la fantezie, de la raţiune la revelaţie ezoterică… Râs sardonic, zvâcniri spasmodice, semne şi minuni, superapostoli şi superprofeţi şi oameni «doborâţi în duhul» care sunt arătaţi ca o dovadă empirică de putere şi prezenţă a Duhului Sfânt. Forma şi funcţia bisericii sunt atât de radical rearanjate, încât chiar şi lumea seculară a observat [acest lucru].”[2]

Această mişcare este ultima şi cea mai mare mişcare din istoria religioasă, atrăgând bogaţi şi săraci, oameni educaţi, dar şi neşcoliţi, nordici, sudici, estici şi vestici într-un ecumenism natural care nu va avea nevoie de vreun acord asupra vreunei dogme ca să realizeze această unire. Experienţa supranaturală va fi suficientă. Chiar şi sociologii, antropologii şi alţi academicieni din ziua de azi presupun că o cultură globală charismatică va uni lumea.[3] Dar, deşi este cu totul internaţională, mişcarea este străină de Duhul Sfânt.

Este schema „numeşte-l şi ia-l, bolboroseşte-l şi apucă-l, mărturiseşte-l şi posedă-l”pentru a-i entuziasma pe toţi să fie entuziasmaţi. Mulţimi se îngrămădesc la serviciile charismatice pentru „petreceri ale Duhului Sfânt”, unde creştinii sunt „răpuşi

cu totul" şi în timpul cărora, spun ei, „Isus preia iniţiativa".[4] Bărbaţi şi femei, indiferent de religia pe care o au, indiferent de etnie, vârstă sau nivel de educaţie, încep să latre precum câinii, să ciripească precum păsările, să guiţe ca porcii sau să stea pironiţi la podea ore în şir, în „lipiciul Duhului Sfânt". Iar „râsul sfânt" poate dura ore. Oamenii sunt atât de „îmbătaţi" de duh, încât sunt efectiv incapabili să mai conducă [maşina] spre casă sau să meargă normal chiar şi după două zile! John Arnott, pastorul responsabil pentru de-acum faimoasa Binecuvântare de la Toronto, care a început pe 20 ianuarie 1994, a fost, pentru o perioadă lungă de timp, critic faţă de astfel de fenomene. „Nu doream", a admis el, „să cadă creştinii pe jos, să se rostogolească şi să râdă." El aştepta ca, odată cu venirea Duhului Sfânt, Domnul „să-l salveze pe cel rătăcit, să-i vindece pe bolnavi şi Să-şi extindă Împărăţia".[5] Dar, în timp ce predica mesaje despre mântuire, Domnul l-a mustrat, spunându-i că planul Său era „doar să-Şi reverse iubirea asupra bisericii Sale pentru o vreme".[6]

Alături de greco-armeanul Benny Hinn, de canadianul John Arnott şi de germanul Reinhard Bonkke, sud-africanul Rodney Howard-Brown este unul dintre „greii" cercurilor charismatice. El este cunoscut şi ca „barmanul Duhului Sfânt". Îndemnul tipic al serviciilor sale este acesta:

> „«Astăzi este ziua, acesta este ceasul» zice Domnul, «când vin pe acest pământ. Aceasta este ziua când vă voi face să păşiţi dincolo, în tărâmul supranaturalului… Picăturile de ploaie încep să cadă spre slava lui Dumnezeu... Voi sparge gheaţa», zice Domnul... Ridică-te astăzi plin de curaj! În această zi, ridică-te şi fii umplut din nou cu vinul cel nou al Duhului Sfânt! Să bei, să bei, să bei, să bei, să bei, să bei, să bei, să bei, să bei, [„cuvinte" în alte limbi – sunete neinteligibile]. Noi bem…[glosolalie, râsete]. O da, da, da, da, da, nu ne îngrijorăm de ce vor spune alţii. Nu, nu contează ce gândesc ei. Ha, ha, ha, ho, ooooh [glosolalie]."[7]

În mod cert, este voia lui Dumnezeu ca urmaşii Săi să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Pavel chiar compara experiența „beției" cu umplerea cu Duhul Sfânt:

> „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca nişte neînțelepți, ci ca nişte înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh." (Efeseni 5:15-18)

Ideea lui este că, aşa cum un om îmbătat nu poate rămâne beat dacă nu bea din nou, la fel şi noi, ar trebui să ne administrăm bine timpul şi să fim umpluți cu Duhul Sfânt, ca să putem umbla în Duhul cu înțelepciune.

Ellen White scrie că am putea „avea zile ale Cincizecimii chiar acum" dacă oamenii s-ar ruga în mod serios şi ar crede făgăduințele lui Dumnezeu.[8] Cum va veni Duhul Sfânt în viața credinciosului? Ce ne învață Biblia despre aceasta?

Cum vine Duhul Sfânt

Aceleaşi referințe menționate în ultimul capitol vor fi trecute în revistă din nou, de această dată însă pentru a observa maniera, nu momentul. Mai jos este un tabel pentru a compara experiențele din Noul Testament în care Duhul Sfânt a pătruns în viețile credincioşilor.

Referința	**Oamenii umpluți cu Duhul Sfânt**	**Situația**	**Fenomene supranaturale, dacă au fost**	**Punerea mâinilor**
Luca 3:21,22	Isus	Se ruga după botezul cu apă.	Duhul Sfânt a coborât în chip de porumbel, iar Tatăl a vorbit.	Nu
Faptele 2:1-4	Cei 120 din camera de sus	Se rugau pentru Duhul Sfânt.	Limbi de foc, zgomot de vânt puternic şi vorbire în alte limbi.	Nu
Faptele 4:31-33	Apostolii conducători în Ierusalim	Se rugau pentru curaj.	Locul unde se rugau s-a zguduit.	Nu

Referința	**Oamenii umpluți cu Duhul Sfânt**	**Situația**	**Fenomene supranaturale, dacă au fost**	**Punerea mâinilor**
Faptele 8:14-19	Samaritenii convertiți	Petru şi Ioan s-au rugat, şi-au pus mâinile peste noii convertiți.	Nespecificat, deşi nişte fenomene supranaturale se poate să fi avut loc fiindcă Simon, un fost vrăjitor, şi-a dorit să aibă şi el acea putere.	Da
Faptele 9:17,18	Pavel	Anania şi-a pus mâinile peste Pavel după convertirea acestuia.	Pavel a fost vindecat de orbire: „… au căzut de pe ochii lui un fel de solzi.”	Da
Faptele 10:44-46	Corneliu şi cei din casa lui	Petru a vorbit despre Isus unui grup care îi ceruse aceasta.	Vorbirea în limbi, fapt care i-a uimit pe iudeii care îl însoțiseră pe Petru.	Nu
Faptele 19:1-6	Credincioşii din Efes	Pavel le-a spus despre Isus, apoi au fost botezați.	Vorbirea în limbi şi profetizarea.	Da

Ar trebui să observăm câteva lucruri. În primul rând nu există o corelare directă între primirea Duhului şi punerea mâinilor. În doar trei dintre cele şapte experiențe notate, a avut loc punerea mâinilor şi, sincer, este dificil să vezi un numitor comun pentru cele trei. Chiar dacă am considera că şi Petru, şi Ioan, şi Anania au înfruntat un fost inamic, aceasta ar fi în mod clar adevărat şi în cazul lui Petru cu Corneliu, însă, în acea experiență, nu apare şi punerea mâinilor. Aceasta nu înseamnă că punerea mâinilor este lipsită de semnificație. Este o practică din Vechiul Testament care simbolizează binecuvântarea – în acest fel şi-a binecuvântat Iacov fiii (Geneza 48:14) sau Moise l-a împuternicit pe Iosua (Numeri 27:23), însă punerea mâinilor nu are în ea însăşi nicio putere „sacră”.

Apoi, vorbirea în limbi nu este o urmare obligatorie şi universală a primirii Duhului Sfânt. Din nou, doar în trei din şapte cazuri se menţionează o astfel de manifestare. Nicio manifestare a vorbirii în limbi nu apare la botezul lui Isus, în cazul conducătorilor bisericii din Ierusalim, al samaritenilor sau în experienţa lui Pavel. Presupunerea tradiţională penticostală că botezul Duhului duce la vorbirea în limbi pur şi simplu nu poate să reziste unei verificări cu Scriptura.

Totuşi, există *un* lucru pe care toate aceste experienţe îl demonstrează – atunci când Duhul Sfânt se revarsă, are loc ceva demonstrabil supranatural. Iar acesta este unul dintre argumentele prezentate de charismatici atunci când susţin că semnele şi minunile sunt dovada faptului că acei credincioşi se bucură de o favoare specială a lui Dumnezeu. Ar trebui atunci să ne aşteptăm la ceva supranatural în vieţile noastre înainte de a şti că am primit Duhul?

Reperele Marelui Mandat

Toate aceste experienţe au fost consemnate de Luca. Ucenicul-medic scrie de dragul neamurilor care doreau să ştie mai mult, în special îi scrie unui anume Teofil, care înseamnă „iubitor de Dumnezeu". Iar obiectivul său din Faptele apostolilor este să sublinieze lucrările mărețe ale Duhului Sfânt (Faptele 1:1-8).[9] După cum profeţii Vechiului Testament transmiteau soliile lui Dumnezeu, acum apostolii vorbeau îndemnaţi de Duhul Sfânt. Aşa cum Iehova a făcut minuni pline de putere în favoarea israeliţilor de odinioară, biserica lui Dumnezeu va demonstra puterea lui Dumnezeu prin semne şi minuni. În Faptele apostolilor, Luca vrea să arate că făgăduinţa lui Isus cu privire la Duhul Sfânt s-a împlinit în urmaşii Lui.

Totuşi, faptul că fiecare eveniment consemnat referitor la revărsarea Duhului este legat de ceva supranatural nu înseamnă neapărat că supranaturalul este perceput sau prezent întotdeauna. De exemplu, ştim din Faptele aspotolilor 6 despre alţi şapte bărbaţi care erau „plini de Duhul", dar nu ni se spune când sau

cum au fost umpluți cu Duhul (vers. 3,5-7). Acelaşi lucru este valabil şi în dreptul lui Barnaba (Faptele 11:22,24). În plus, prezența Duhului nu implică în mod automat miracole, fiindcă roadele Duhului sunt virtuți, trăsături de caracter specifice caracterului lui Hristos. Probabil faptul că au avut loc manifestări miraculoase în cele şapte relatări pe care le-am studiat are mai puțin de a face cu o „formulă de inducere a Cincizecimii" şi mai mult cu nişte planuri precise ale lui Dumnezeu.

În Faptele apostolilor 1, Isus îi trimite pe ucenici să Îi fie martori, ținând seama de specificul etnic şi geografic: mai întâi în Ierusalim, apoi în Iudeea, apoi în Samaria şi până la marginile pământului (Faptele 1:8). Trebuie să ne amintim că primii ucenici au fost nişte galileeni fără educație, iar felul în care vorbeau şi se purtau îi dădea de gol în Ierusalim, precum şi în oraşele din Iudeea. Isus a ştiut că aceasta va fi cea mai mare problemă pentru urmaşii Lui – să ajungă la cei pe care în mod normal i-ar evita. Şi este demonstrat prin faptul că ucenicilor le-au trebuit ani de zile ca să ajungă la samariteni, dar şi atunci a mers să le predice unul dintre cei şapte „diaconi", şi nu unul dintre cei doisprezece apostoli.

Chiar şi Pavel, omul cu totul călăuzit de Duhul, a picat la primul test al ascultării de Isus. Chemat să meargă la neamuri (Faptele 26:16-18), a amânat mai bine de un deceniu să facă acest lucru! Poate vă amintiți că, de îndată ce s-a convertit, Saul a căutat să predice în sinagogile din Damasc şi între iudei (Faptele 9:20-22)! Nu i-a mers. Aşa că a plecat în Arabia să studieze şi să mediteze timp de trei ani, înainte să se întoarcă în Damasc (Galateni 1:17).[10] Odată întors, din nou şi-a încercat şansa printre iudei, şi nu printre neamuri. Încercarea a mers atât de prost, încât a trebuit să scape, fiind coborât printr-un coş, peste zidul oraşului (Faptele 9:23-25). Care-i următoarea mişcare, Saule? Biblia spune că s-a dus la Ierusalim să se întâlnească cu apostolii (vers. 26,27). Totuşi nu s-a putut abține şi a început să le predice iudeilor care vorbeau greceşte, care, de asemenea, au vrut să-l omoare. Aceştia erau iudei născuți în Grecia, dar erau iudei,

nu neamuri! Iar urmarea a fost că fraţii şi-au dat seama că cel mai bine ar fi să-l trimită pe săracul Pavel în oraşul său natal, în Tars (vers. 28-30). În timpul locuirii acolo, aparent, apostolul în devenire a mărturisit în regiunile dimprejurul Tarsului, precum Siria şi Cilicia (Galateni 1:21,23).[11]

Dacă Saul ar fi lucrat printre neamuri, demonstrând prezenţa Duhului, probabil că Luca ar fi menţionat acest lucru, dar faptul că nu se spune nimic despre aceasta duce la concluzia că slujirea lui Saul nu a avut parte de succes. În final, la mai bine de un deceniu de la convertirea lui Saul, Domnul a trebuit să mişte inimile membrilor bisericii din Antiohia ca să le ducă Evanghelia „şi grecilor"şi „un mare număr" de oameni au crezut (Faptele 11:20,21). Aceasta a însemnat o creştere atât de uimitoare încât liderii de la Ierusalim au auzit de ea şi l-au trimis pe Barnaba să verifice. Când acesta a confirmat că Dumnezeu era la lucru printre neamuri, trebuie că şi-a amintit de convertirea lui Saul şi de faptul că Dumnezeu îl pusese deoparte pentru a duce Evanghelia la neamuri. Barnaba a decis să-l scoată din situaţia nefericită din Tars şi să-l aducă să lucreze cu neamurile (vers. 22-26). În sfârşit, Saul şi-a învins teama naturală şi a devenit ascultător de Domnul. Următoarea ocazie în care Luca îl menţionează pe Saul este când acesta devine Pavel, în contextul lucrării cu neamurile, ca o confirmare a faptului că Dumnezeu chiar îi schimbase inima. De atunci înainte, el n-a mai fost niciodată Saul (Faptele 13:1,2,9).

Acelaşi lucru ar putea fi spus despre reţinerea lui Petru de a vesti Evanghelia la neamuri sau la samariteni. Ideea de aici este că fiecare dintre obiectivele Marelui Mandat – Ierusalim, Iudeea, Samaria şi neamurile – au fost pietre de hotar de cucerit de către apostolii dăruiţi cu putere, dar care aveau încă prejudecăţi culturale. Iar biruirea fricii şi a prejudecăţilor lor este legată de felul miraculos în care le-a fost dat Duhul Sfânt.

În acel timp, în Ierusalim locuiau adversarii *religioşi* ai ucenicilor, inclusiv Saul. Decizia lor de a *le* sluji acestora a fost confirmată de o manifestare extraordinară a Duhului în Ziua Cincizecimii (Faptele 2) şi apoi, când Saul a fost primit între fraţi

(Faptele 9). În Iudeea locuiau adversarii *culturali* ai ucenicilor, inclusiv armata romană. Când ucenicii L-au rugat pe Dumnezeu să le dea curaj să predice, în pofida acestor circumstanțe, şi când Petru a venit la Cezareea pentru a-i vorbi despre mântuire unui centurion roman şi servitorilor săi iudei, în ciuda unor serioase îndoieli, Duhul le-a confirmat credința prin minuni (Faptele 4 şi 10). Samaria era locul adversarilor *etnici* ai ucenicilor. Când au căzut de acord să se roage pentru ei, Duhul Sfânt S-a manifestat (Faptele 8). În final, când Pavel s-a dus în Efesul politeist ca să le vorbească neamurilor, considerate de evrei ca fiind mase de oameni pierduți, fără nicio posibilitate de pocăință, Duhul S-a manifestat din nou cu putere, printr-o minune (Faptele 19).

Acest fapt este mai elocvent în cazul lui Isus. Fiul lui Dumnezeu a renunțat la tot când a părăsit curțile cerului şi a devenit un om umil, venit să trăiască şi să moară printre noi (Filipeni 2:7,8). Botezul Său a însemnat ungerea, confirmarea misiunii Sale publice„oficiale", printre oameni (Faptele 10:38). Aşadar, atunci Dumnezeu Şi-a arătat aprobarea față de această supunere şi dedicare față de rasa umană, printr-o ungere supranaturală cu Duhul Său (Luca 3).

Există o „normă"?

Deci ce este „normativ", care sunt dovezile obligatorii ale primirii Duhului în viața ta? Poate că aceasta este întrebarea greşită. Nici Biblia, nici Spiritul Profetic nu ne dau o formulă. Prin urmare, spre deosebire de penticostali şi charismatici care tânjesc după ceva palpabil, noi trebuie să ne uităm la ceea ce oferă Biblia. Iar oferta Duhului este o viață asemenea lui Hristos – roada Duhului – şi misiunea în Hristos – darurile Duhului. Aceste experiențe spectaculoase din Faptele apostolilor ar putea avea mai mult de a face cu alte elemente din planul lui Dumnezeu. Este alegerea Lui *cum* va turna Duhul Său printre noi. Ceea ce trebuie să facem noi este să ne uităm la *urmările* revărsării Duhului, la roadele locuirii Sale în noi, şi nu la spectaculos, la minuni sau la absența lor.

Manifestările prin minuni s-ar putea să aibă de a face cu personalitatea unui individ sau cu o anumită situație. Pavel a fost adesea încercat şi persecutat, atât de cei din afară, cât şi de cei din biserică, pentru consacrarea sa față de Evanghelia lui Isus. Probabil de aceea Isus i-a oferit o demonstrație atât de concretă a prezentei Sale la convertirea sa, ca să nu uite niciodată, chiar şi în clipele cele mai grele, cât de real a fost ceea ce a văzut şi a auzit.

La sfârşitul anului 1842 sau la începutul lui 1943, înaintea de a-i fi dat darul profeției, Ellen Harmon era o adolescentă cu o mare dragoste pentru Dumnezeu. După o puternică experiența spirituală, deşi o fire introvertită, ea a început să-şi împărtăşească credința în Hristos cu fiecare ocazie posibilă. La un moment dat, nişte oameni s-au săturat să o tot asculte, iar ea, dintotdeauna sensibilă la cei din jur, şi-a reținut mărturia ca să nu deranjeze pe nimeni. Totuşi nu simțea că era „pe deplin liberă în Domnul". Curând după aceea, la o întâlnire de rugăciune, a fost „mult binecuvântată, apoi din nou şi-a pierdut puterea", fiind copleşită de prezența lui Dumnezeu. Un sceptic care era prezent a spus că el nu are „încredințarea" că Duhul lui Dumnezeu fusese Cel care o copleşise şi, „alegând un om considerat ca fiind un om al lui Dumnezeu, un creştin umil şi devotat, a întrebat: «Dacă această experiență este reală, de ce nu vine şi peste fratele R. [creştinul umil şi devotat – n.tr.] şi acesta să-şi piardă puterile?» Fratele R. a căzut imediat la pământ şi, de îndată ce a putut să spună ce se întâmplase cu el, a declarat că aceea fusese o experiență de la Dumnezeu."[12]

În mod evident, nimeni nu poate să manipuleze, nici să anticipeze acțiunile Duhului. Charismaticii caută semne, în timp ce noncharismaticii tind să tăgăduiască semnele. Şi unii, şi alții greşesc pentru că nu acceptă ca Duhul Sfânt să fie suveran în aceste situații.

Experiența lui Ellen White

Experiența personală a lui Ellen White – pe atunci, Ellen Harmon – ar trebui să ne servească drept învățătură. Zbătându-se

timp de luni de zile după botez, cu sentimente de fericire şi de descurajare pentru ceea ce ea considerase a fi lipsă de progres în umblarea ei creştină, s-a dus în cele din urmă la pastorul Levi Stockman, care i-a spus simplu să se încreadă în Isus, „fiindcă El nu încetează niciodată să-i iubească pe toţi aceia care Îl caută cu adevărat”.[13] Mai târziu în seara aceea, în timpul unei rugăciuni la o întâlnire într-o grupă mică – întâlnirea obişnuită a grupei metodiste –, fata timidă, care abia avea cincisprezece ani, s-a decis să se încreadă în Isus cu toată inima ei şi a început să se roage în public pentru prima oară. De îndată ce a început, a primit un botez măreţ al Duhului, moment pe care nu avea să-l uite niciodată:

> „În clipa aceea, făgăduinţele lui Dumnezeu mi s-au părut ca nişte perle preţioase, care aşteptau doar să fie cerute. În timp ce mă rugam, povara şi agonia din suflet, pe care le îndurasem atâta vreme, au dispărut şi binecuvântarea Domnului a căzut asuprea mea ca o rouă plăcută. L-am lăudat pe Dumnezeu din adâncul inimii mele. Mi se părea că totul dispăruse din jurul meu, rămânând numai Domnul Isus şi slava Sa, şi nu am fost conştientă de cele ce se petreceau în preajmă.
>
> Duhul lui Dumnezeu coborâse asupra mea cu o asemenea putere, încât nu am fost în stare să merg acasă în seara aceea.”

Şi ce a făcut această experienţă pentru ea?

> „De acum, credinţa pusese stăpânire pe inima mea. Simţeam o iubire nespus de mare faţă de Dumnezeu şi aveam din partea Duhului Sfânt dovada că păcatele îmi erau iertate. Ideile mele despre Tatăl erau schimbate. Acum Îl vedeam ca pe un părinte bun şi duios, nu ca pe un tiran care îi obligă pe oameni să Îl asculte orbeşte. Inima mi se îndrepta spre El cu o iubire adâncă şi arzătoare. Ascultarea de voia Lui mi se părea o bucurie şi a fi în slujba Lui era o plăcere.”[14]

Timp de şase luni după aceasta, „nicio umbră nu mai întuneca mintea” ei, şi singura ei „străduinţă a fost aceea de a împlini voia

lui Dumnezeu şi de a păstra fără încetare cerul şi pe Domul Isus în minte”. Ea a fost „surprinsă” şi „fermecată” de „concepţiile clare care [îi] erau descoperite cu privire la ispăşire şi la lucrarea lui Hristos”. „[Îi] plăcea să mediteze şi să se roage.” Tânăra Ellen îşi făcuse obiceiul de a căuta fiecare ocazie de a vorbi despre iubirea lui Isus, pentru că ea era „atât de fericită”. „Inima [ei] era atât de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru binecuvântarea pe [i]-o dăduse”, încât îşi dorea „nespus de mult ca şi ceilalţi să se împărtăşească de această bucurie sfântă” şi folosea fiecare ocazie de a-şi conduce „prietenii tineri la lumină”. Ea a decis să lucreze pentru ei până când aceştia aveau să Îi predea lui Isus viaţa lor. Povara i-a a fost atât de intensă, încât a petrecut „nopţi la rând” în rugăciune stăruitoare pentru ei, până când „toţi au fost convertiţi la credinţa în Dumnezeu”.[15]

Puterea experienţei reale

Să ratezi întregul mesaj al acestei experienţe este imposibil. Da, ea n-a mai putut să meargă acasă în acea noapte şi s-a simţit binecuvântată de faptul că Dumnezeu a coborât asupra ei „ca o rouă plăcută (delicată)”. Dar aceasta este limita până unde merg asemănările cu experienţa charismatică. Urmările botezului ei cu Duhul Sfânt au fost o mai mare dragoste pentru Isus, o mai mare apreciere a iubirii Lui şi a lucrării Sale de ispăşire şi o povară evidentă pentru cei pierduţi – o viaţă şi o slujire asemenea vieţii şi slujirii lui Hristos. Şi avea doar cincisprezece ani.

Apropiindu-se de şaptezeci de ani, după multe experienţe cu Duhul Sfânt, ea a scris următoarele despre El:

> „Doar Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu poate crea un entuziasm sănătos. Dumnezeu să lucreze şi agentul uman să meargă încet înaintea Feţei Sale, privind, aşteptând, rugându-se şi privind spre Isus în fiecare moment, condus şi controlat de preţiosul Spirit, care este lumină şi viaţă.”[16]

Astăzi, mulţi adventişti de ziua a şaptea îşi doresc cu adevărat mai mult din Dumnezeu în viaţa lor. Am urmărit un blog

adventist ieri, citind comentarii din urmă cu patru ani. Mulți dintre cei care scriau erau tineri adulți şi oh, cât de mult își doreau ca religia să devină reală pentru ei! Nu e nimic greşit în această dorință. Isus a venit pentru a ne oferi viață *din belşug*, nu o simplă existență. Dar la fel de important, poate chiar esențial, este să căutăm în mod serios prezența Duhului Sfânt în viețile noastre, în casele noastre şi în bisericile noastre, iar aceasta trebuie să se facă din perspectiva lui Dumnezeu, nu din perspectiva noastră. Plinătatea Duhului nu le va fi dată celor care-şi doresc „putere”, care îşi doresc să simtă „un foc în măruntaie” sau care îşi doresc să fie uluiți de prezența reală a lui Dumnezeu. Plinătatea lui Dumnezeu va veni peste aceia care-L caută în speranța că El Îi va transforma, făcându-i asemenea Lui şi le va da puterea de a deveni instrumente în mâinile *Sale*, ca să îndeplinească misiunea *Sa* în lume.

Dacă acestea sunt dorința şi hotărârea ta, atunci experiența va urma. Dumnezeu împlineşte întotdeauna ce a promis.

Note

[1] Mărturia personală scrisă a lui Eion Giller, obținută de la Biblical Research Institute (Institutul de Cercetări Biblice), august 2007.

[2] Hank Hanegraaff, *Counterfeit Revival*, expanded and updated ed., Nashville, TN: W Publishing Group, 2001, p. 9.

[3] Vezi Karla Poewe, ed., *Charismatic Christianity As a Global Culture,* Columbia, SC: University of South Carolina Press, 1994.

[4] John Arnott, *The Father'sBlessing,* Orlando, FL: Creation House, 1995, p. 209, 210.

[5] *Ibidem*, p. 206.

[6] John Arnott şi Guy Chevreau, *Pastors' meeting*, Toronto Airport Vineyard Church, 19 octombrie 1994, audiotape, în *Hanegraaff*, p. 53.

[7] Citat în *Hanegraaff*, p. 27, 28.

[8] *Semnele timpului*, 10 februarie 1890, par. 7.

[9] Vezi, de exemplu, Matthias Wenk, *Community-Forming Power: TheSocio-Ethical Role of the Spirit in Luke – Acts,* Sheffield, England: Sheffield Academic Press, 2000.

[10] Vezi *Faptele apostolilor*, p. 125.

[11] *Ibidem*, p. 153.

[12] *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 26, 27.

[13] *Schițe din viața mea*, p. 37.

[14] Arthur White, *Ellen G. White: The Early Years*, vol. 1, Hagerstown, MD:Review and Herald, 1985, p. 39; *Schițe din viața mea*, p. 38.

[15] *Schițe din viața mea*, p. 39-42.

[16] *Letter* 68, 1894, în *Solii alese*, cartea 2, p. 16, 17.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Care sunt unele dintre falsele „manifestări ale Duhului Sfânt” care sunt evidente astăzi?
2. Cine sunt unii dintre cei mai influenți lideri charismatici de astăzi? De ce sunt atât de influenți?
3. Ce l-ar putea face pe un adventist de ziua a şaptea să fie prins în această experiență, în ciuda învățăturilor Bibliei pe care le cunoaşte?
4. Ce înseamnă faptul că, din cele şapte cazuri în Noul Testament care indică revărsarea Duhului, doar câteva includ vorbirea în limbi şi doar în câteva s-au pus mâinile [peste cei care au primit Duhul Sfânt]?
5. Care este „norma” atunci când este vorba de primirea Duhului Sfânt în viața ta? Ce ar trebui să căutăm?
6. În ce fel greşesc atât charismaticii, cât şi noncharismaticii când este vorba de semne şi minuni?
7. Care este sfatul-cheie pe care pastorul Levi Stockman i l-a dat lui Ellen Harmon în legătură cu sentimentele de descurajare? Cum se aplică acesta în timpul nostru, astăzi?
8. Descrie experiența prin care Ellen White a primit Duhul lui Dumnezeu. De ce crezi că nu se mai repetă frecvent aceste lucruri astăzi, în Biserica Adventistă?
9. Cât de hotărâtă a fost atitudinea lui Ellen față de povara pe care o simțea pentru mântuirea prietenilor ei? De ce am avea nevoie ca începem să simțim şi noi aceeaşi povară?

Capitolul 11

Condiţii pentru înzestrarea cu Duhul Sfânt

Când abia devenise adolescent, fiul nostru Cristoffer a venit cu mine în Ghana pentru câteva întâlniri evanghelistice. Eram prima şcoală implicată în programul evanghelistic *ShareHim*, aşa că am luat împreună cu noi vreo zece dintre cei mai buni studenți de la Southern Adventist University pentru a susține mai multe întâlniri evanghelistice simultane în Kumasi, atât în oraş, cât şi în împrejurimi. Duhul lui Dumnezeu a binecuvântat întâlnirile mai mult decât ne-am aşteptat, conducând peste 900 de suflete să se predea şi să se boteze pentru a se alătura bisericii rămăşiței.

În ultima noastră după-amiază de Sabat, a fost organizat un botez colectiv la lacul Bosomtwi. Sute şi mii au venit în maşini şi autobuze, cu bicicleta sau pe jos de pe dealurile dimprejur. Douăzeci şi cinci de pastori au botezat timp şase ore fără oprire – 3188 de suflete! Exact ca în Ziua Cincizecimii.

Dar lupta dintre bine şi rău era foarte reală în locul acela. O tânără a fost luată în stăpânire de un duh rău chiar când îi venise rândul să fie botezată. Înțepenise, devenise foarte rigidă,

incapabilă să mai vorbească sau să meargă. Pastorii, era clar, mai văzuseră aşa ceva. În timp ce oamenii se rugau, şase dintre ei au încercat să o scufunde în apă. După ceva timp au reuşit şi a ieşit afară bucuroasă, ca femeie liberă în Hristos.

În timp ce eram acolo, am aflat că magia neagră era folosită în mod obişnuit de copiii străzii, pentru joacă sau câştig. Am aflat că acolo mulți creştini au tendința să comunice cu morții când au dificultăți. Am întâlnit o fostă preoteasă fetişistă, acum o slujitoare a Domnului, care ne-a povestit că, în trecut, cei mai mulți clienți pe care-i avea în timpul zilei erau creştini care căutau vindecare, iar noaptea veneau la ea pastori creştini care căutau putere, deşi ştiau perfect de unde venea.

Africa de Vest, deşi mult timp sub umbra spiritismului, este surprinzător de asemănătoare cu Occidentul creştin. Aproape 80% din populația Ghanei pretinde că este creştină, deşi cei mai mulți nu-L urmează pe Hristos, ci pe vrăjmaşul Lui, atunci când lucrul acesta li se pare mai avantajos. Şi aici, acasă, cei mai mulți creştini nu sunt chiar creştini. Dacă se pot numi creştini cei care Îl urmează pe Hristos ca Domn şi Stăpân, puțini dintre cei care poartă Numele Lui chiar Îl urmează.[1] Dacă ar fi să stabilim zeul dominant al Vestului creştin, am putea spune că este divertismentul, relaxarea, munca sau banii – ai de unde să alegi. Secularismul pătrunde în deciziile celor mai mulți creştini – chiar şi ale creştinilor-care-merg-la-biserică, chiar şi în cele ale creştinilor-care-merg-la-Biserica-Adventistă-de-Ziua-a-Şaptea. Gândiți-vă. Ai putea spune că cei mai mulți creştini petrec *mai mult* timp cu Isus decât cu oricine sau orice altceva într-o zi oarecare? Este Isus în centrul afecțiunii celor mai mulți creştini? Gravitează ei în jurul Lui din nou şi din nou, dimineața, la prânz şi seara? Creştinismul nu înseamnă monahism, nici izolare de lume. Dar creştinii reali, din punctul de vedere al Cerului, sunt sare şi lumină (Matei 5:13-16), nu distracție şi jocuri.

Spun acestea pentru a crea cadrul acestui capitol, poate cel mai important din carte. De aici vom începe să descoperim unde ne aflăm în ce priveşte umplerea noastră cu Duh Sfânt şi

supremația Sa în viața noastră. Aceasta este viața reală. Biblia ne arată care sunt condițiile şi piedicile în ce priveşte locuirea Duhului în viața noastră şi, dacă luăm în serios ce afirmă ea, atunci viața noastră poate să devină aşa cum Şi-a dorit Dumnezeu dintotdeauna să fie, iar noi doar intuiam.

Aşadar, să începem. Am restrâns subiectul la şapte condiții majore, deşi pot fi mai multe.

Pocăința

> „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru şi celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?» «Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.»" (Faptele 2,37-38)

Aceasta este condiția numărul unu, fără de care n-ar conta prea mult dacă sunt împlinite celelalte condiții. Dar este important să înțelegem amploarea acestei pocăințe. În Biblie, utilizarea cuvântului *pocăință* implică „o întoarcere morală, radicală a întregii ființe de la păcat spre Dumnezeu".[2] Aceasta nu înseamnă doar să ne răzgândim cu privire la destinația spre care mergem – aşa cum înțeleg în mod obişnuit mulți creştini, ci o îndepărtare radicală de ceea ce suntem acum şi ce facem. Aceasta nu este o pocăință ca a băiețelului de opt ani care, înainte de culcare, îngenunchează alături de mama sa rugându-se „şi iartă-mă de toate păcatele", fără să înțeleagă prea bine ce sunt „păcatele". Contextul din predica lui Petru este clar: ei trebuiau să se pocăiască de păcatul de a-L fi răstignit pe Mântuitorul (vers. 22,23)! Aceasta este pocăința pentru necredința în ce era în stare să facă Isus – motivul pentru îndemnul Său: „Pocăiți-vă şi credeți în Evanghelie" (Marcu 1:15). Acesta este genul de pocăință la care am făcut aluzie în capitolul 1: o smerire completă a ceea ce suntem, având în vedere cine este Isus, având în vedere îndurarea Lui față de noi şi marea Sa dragoste pentru noi, în ciuda păcatului nostru.

Biblia ne avertizează în legătură cu cei care se pocăiesc prea târziu, care doresc să se poată pocăi, dar care nu mai sunt în stare să o facă.

> „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire şi de care cineva nu se căieşte niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea." (2 Corinteni 7:10)

Ce înseamnă „întristarea lumii"? Aceasta este întristarea acelora care au dovezi convingătoare că şi-au bătut joc de viața lor, iar acum văd consecințele teribile – închisoarea sau pierderea familiei. Această „pocăință" nu schimbă inima, ci o umple cu frică de ceea ce va veni asupra lor. Esau şi Saul au încercat această pocăință, dar niciodată n-au avut parte de pace şi de iertare (Evrei 12:16,17).[3] Ei Îl respinseseră pe Duhul Sfânt care putea să le schimbe inimile.

Biblia ne spune ce anume va produce pocăința care duce la viață: înțelegerea caracterului lui Dumnezeu, care este plin de bunătate şi de iubire.

> „Sau disprețuieşti tu bogățiile bunătății, îngăduinței şi îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?" (Romani 2:4)

De aceea, pur şi simplu este imperativ să privim zilnic la Isus. Trebuie să stăm la picioarele Sale şi să contemplăm dragostea Sa şi bunătatea Sa față de noi. Aceasta şi numai aceasta va produce adevărata pocăință – o pocăință care îl face pe om să renunțe la mai mult decât tot; o pocăință care face ca oamenii să se abandoneze în brațele lui Dumnezeu cu convingerea deplină că ei nu merită nimic din ce a făcut El pentru ei. Ei se simt constrânşi să se pocăiască în mod autentic şi, în fața acestei iubiri, se simt mici de tot, un nimic.

Acum douăzeci de ani, am scris pe partea interioară a copertei Bibliei următorul citat: „Acela care priveşte iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă şi transformat în caracter. El va merge înainte pentru a fi o lumină în lume,

pentru a reflecta într-o oarecare măsură această tainică iubire."[4] Sub acest citat este rugăciunea mea, care exprimă dorința mea sinceră de a avea parte de această experiență minunată.

Te-ai pocăit de faptul că şi tu L-ai crucificat pe Domnul slavei? Ai înțeles cu adevărat că L-ai țintuit pe Mântuitorul acolo, pe cruce, de fiecare dată când ai vrut să păcătuieşti pentru a-ți face pe plac? Ai ajuns la punctul din viața ta în care nu mai vrei să ai de-a face cu eul tău, ci Îl doreşti cu toată inima pe Hristos şi cauți slava Lui şi fericirea Lui mai mult decât orice pe lume? Dacă da, umplerea cu Duhul Sfânt nu este departe.

Încrederea implicită

„Prin credință, noi să primim Duhul făgăduit" (Galateni 3:14).

În America cel puțin, uneori se face diferență între credință şi încredere. În timp ce încrederea este văzută ca un mers înainte pe baza anumitor convingeri, credința este adesea văzută ca fiind un consimțământ intelectual. Cineva poate că are nevoie să meargă la supermarket la miezul nopții, crezând că magazinul este deschis la ora aceea. Dar credința în acea convingere devine încredere atunci când persoana se suie în maşină şi pleacă într-acolo. Faptul că ia maşina şi porneşte la drum dovedeşte acea încredere, iar omul face ceva în această privință.

În Biblie, credința este întotdeauna încredere, niciodată doar un consimțământ intelectual. Când fiica noastră avea trei ani, mergeam odată pe o cărare şi m-am hotărât să o ridic şi să o pun în picioare pe un ciot de copac ce-mi venea până la umeri, dar cu spatele la mine. Apoi, cu mâinile întinse spre ea i-am spus: „Stefani, întinde-ți mâinile, nu te uita în spate şi lasă-te pe spate fără să îndoi genunchii, iar tati te va prinde!" A făcut-o fără nicio clipă de ezitare. I-a plăcut atât de mult, încât a tot încercat să se cațere pe ciot ca s-o mai facă o dată. Aceasta este încrederea.

Iar aceasta este una dintre condițiile pentru primirea Duhului lui Dumnezeu în viețile noastre. Adesea oamenii caută semne şi minuni, ceva mai puternic şi supranatural care ar

trebui să indice că Duhul a venit în sfârşit. Dar noi trebuie să credem că Dumnezeu va trimite Duhul nu pentru că Îl „simţim”, ci pentru că El ne-a promis acest lucru. Una dintre cele mai importante declaraţii pe care le-am citit vreodată despre acest subiect este următoarea. Citiţi-o rar şi cu atenţie. În timp ce citiţi, aduceţi-vă aminte că „binecuvântarea” este o expresie tipic metodistă a secolului al XIX-lea, înrudită cu ideea de revărsare a Duhului în viaţa unui om. Ellen White a scris acest fragment destul de timpuriu, când încă se vedeau rădăcinile metodiste în scrierile ei.

> „Simţirea nu este credinţă; cele două sunt lucruri distincte. Credinţa ne aparţine pentru a o exercita, dar simţămintele de bucurie şi binecuvântarea sunt dăruite de Dumnezeu… Credinţa adevărată se prinde şi pretinde binecuvântarea promisă înainte de a o primi şi simţi. Trebuie să trimitem în credinţă cererile noastre sus, dincolo de cea de-a doua perdea [a Sanctuarului], să lăsăm credinţa să se prindă de binecuvântarea făgăduită şi să o pretindem ca fiind a noastră. Atunci trebuie să credem că primim binecuvântarea, întrucât credinţa noastră s-a prins de ea şi, după Cuvânt, este a noastră… Iată credinţa, credinţa desăvârşită – să credem că am primit binecuvântarea, chiar înainte de a se împlini. Când binecuvântarea promisă se împlineşte şi ne bucurăm de ea, credinţa este depăşită. Dar mulţi au impresia că au multă credinţă când se bucură într-o mare măsură de Duhul Sfânt şi consideră că nu pot avea credinţă dacă nu simt puterea Duhului. Asemenea persoane confundă credinţa cu binecuvântarea care vine prin credinţă. Momentul cel mai potrivit pentru a ne exercita credinţa este atunci când ne simţim lipsiţi de Duhul Sfânt.”[5]

În timp ce împlineşti diversele condiţii pe care le prezintă Scriptura, cere împlinirea acestei făgăduinţe a Duhului în viaţa ta. Mulţumeşte-I lui Isus pentru că ţi-a dat Duhul Său şi pentru disponibilitatea Cerului de a te umple cu dragostea Sa peste

măsură, cu puterea Sa şi cu harul Său. Apoi ridică-te de pe genunchi, spunându-ți că Spiritul lui Isus îți va controla viața astăzi, nu pentru că aşa simți, ci pentru că aşa a spus El.

Ascultarea

„Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El." (Faptele 5:32)

În Biblie, credința şi ascultarea merg mână în mână. Dacă te încrezi în Dumnezeu cu toată inima ta, datorită acestei încrederi vei asculta de poruncile Sale. Dacă asculți de Isus cu toată inima ta, acest lucru se întâmplă pentru că ai ajuns să-L cunoşti suficient încât să ai încredere în El. „Dacă Mă iubeşte cineva", spune Isus, „va păzi cuvântul Meu." (Ioan 14:23)

> „Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem în El. Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus." (1 Ioan 2:5-6)

Această ascultare nu este legalismul fariseic, cu scopul de a câştiga dreptul la mântuire sau la binecuvântare. Aceasta vine din inimă, ca o dorință autentică de a-I face pe plac lui Dumnezeu. Odată l-am auzit pe Mark Finley rostind o predică în care spunea că Dumnezeu vede multă durere, păcat, tristețe şi dezamăgire. Toate acestea Îi apasă inima. Dar cine este cel care va aduce un zâmbet pe fața *Lui*?

Dwight Moody s-a convertit în Chicago pe la sfârşitul adolescenței şi apoi a condus una dintre cele mai mari şcoli duminicale din Statele Unite. Era şi un om de afaceri de succes şi, de-a lungul anilor, a câştigat sume considerabile. În acel moment, lupta sa era dacă să Îi dea *tot* lui Dumnezeu. Într-o călătorie în Irlanda, l-a auzit pe evanghelistul britanic Henry Varley spunând: „Lumea încă n-a văzut ce va face Dumnezeu cu, pentru, prin şi în omul care I se va consacra pe deplin." Moody s-a gândit doar o clipă şi apoi a promis: „Prin harul lui Dumnezeu, eu voi fi omul acela."

Şi a devenit cel mai eficient evanghelist american din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Duhul Sfânt le va fi dat celor care Îl ascultă şi I se supun.

O povară pentru suflete

> „Deci, dacă voi, care sunteți răi, ştiți să dați daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13)

Acest text din Luca 11 este o istorie fascinantă, întrucât conține a patra şi a cincea dintre condițiile de îndeplinit pentru primirea Duhului Sfânt. Ucenicii L-au găsit pe Isus „rugându-Se cu voce tare” într-o dimineață şi „au fost adânc mişcați”.[6] Niciodată nu auziseră urechile muritorilor cereri atât de arzătoare adresate Tatălui. Deşi ştiau să se roage de ceva vreme, se simțeau de parcă nu fuseseră niciodată învățați cum să o facă, aşa că L-au rugat pe Isus: „Învață-ne să ne rugăm” (Luca 11:1). Hristos a repetat părți din Rugăciunea Domnească şi apoi a ilustrat seriozitatea şi intensitatea acestei poveri printr-o pildă: Un om ajunge la prietenul său la mijlocul nopții. Gazda, neavând pâine, se duce să-i ceară unui vecin trei pâini. Îi va da vecinul ce îi cere sau îl va refuza? Vecinul i-a spus să vină înapoi dimineață, pentru că „acum uşa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat” (Luca 11:7).

În acele zile, casele „oamenilor țării” erau simple, având o singură cameră cu două niveluri. Aveau o singură intrare şi o singură fereastră, suficient de mică încât noaptea să nu poată să intre nici hoții, nici animalele de pradă. La nivelul de jos se gătea şi acolo erau şi animalele. La nivelul următor, nu mult deasupra primului, dormea întreaga familie pe o rogojină. Zăvorârea uşii nu era o treabă simplă, deoarece se punea un drug greu prin inelele din tocul de la intrare. A te scula însemna deranjarea întregii gospodării, trezirea familiei şi a animalelor. Deşi protocolul ospitalității era aproape sacru în acea cultură, să îi ceri unui vecin aşa ceva era prea mult.

Totuşi ceea ce nu putem trece cu vederea este faptul că omul nu cerea pâinea pentru sine, ci pentru altcineva, care avea nevoie. Cererea aceasta îndrăzneață era determinată de dorința de a-i potoli foamea prietenului său călător. În acelaşi fel, „Duhul Sfânt va veni la toți care cer pâinea vieții pentru a o da semenilor lor”.[7]

Iată un etalon excelent cu care să ne evaluăm dorința de a fi plini cu Duhul. De ce Îl dorim în viețile noastre? Unii îşi doresc Duhul pentru a *simți* ceva minunat şi din-altă-lume în viețile lor. Unii doresc darul Duhului pentru a deveni un fel de giganți spirituali. Însă abia când ceri ca Duhul să-ți inunde viața pentru că ai pe inimă povara de a aduce binecuvântare semenilor tăi, se găseşte în sfârşit un motiv la care Dumnezeu să poată răspunde. Dacă nu am niciun interes față de mântuirea altora, dacă nu simt ca o povară dorința ca ei să-L cunoască pe Mântuitorul meu şi să crească în El, venirea Duhului în viața mea nu va avea niciun sens. Tot ce Îl interesează pe Duhul Sfânt este să conducă oameni la Hristos. Cum aş putea să am Duhul, dacă eu ignor cea mai mare nevoie a celorlalți?

Evan Roberts, omul pe care Dumnezeu l-a folosit drept catalizator pentru marea redeşteptare din Țara Galilor, din 1904, şi-a exprimat „povara” aceasta în următoarele cuvinte:

> „Eram plin de compasiune pentru cei care trebuie să fie supuşi judecății şi am plâns... Mântuirea sufletului omenesc a lăsat o impresie solemnă asupra mea. M-am simțit aprins de dorința de a merge în lungul şi în latul Țării Galilor să spun despre Mântuitorul şi, dacă ar fi fost posibil, aş fi fost dispus să-L plătesc pe Dumnezeu pentru că a făcut-o.”[8]

Iată ce înseamnă să simți povara pentru cei pierduți!

Mijlocire stăruitoare

A cincea condiție se găseşte tot în pilda care ilustrează cum să te rogi pentru Duhul Sfânt. De fapt, acesta este aspectul principal pe care a încercat să-l transmită Isus.

„Vă spun: chiar dacă [vecinul] nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuşi, măcar pentru stăruinţa lui supărătoare, tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie. De aceea şi Eu vă spun: Cereţi şi vi se va da… Fiindcă oricine cere capătă; cine caută găseşte şi celui ce bate i se deschide... Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (Luca 11:8-10,13)

Cuvântul tradus aici cu „stăruinţă supărătoare", „insistenţă" este mai blând decât cuvântul original din Noul Testament. Acela ar trebui redat cu „neruşinare" sau „obrăznicie". Dumnezeu, bineînţeles, nu este deloc reticent în a ne dărui Duhul. Întrebarea este: Suntem noi atât de nerăbdători să-L primim, încât să nu acceptăm un „nu" şi să nu plecăm din prezenţa Lui decât când se va deschide uşa? Dacă până şi un om iritat răspunde la curaj, atunci putem fi curajoşi cu Cel plin de har.

Corrie ten Boom a fost o supravieţuitoare creştină olandeză a Holocaustului, care a ajutat mulţi evrei să scape de nazişti în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Istoria ei captivantă a fost imortalizată în cartea *The Hiding Place* [Ascunzătoarea]. După război, ea a continuat să se ocupe cu diverse activităţi de slujire, printre care şi aceea de a-l ajuta pe un alt olandez, pe fratele Andrew, faimos în urma cărţii *God's Smuggler* [Contrabandistul lui Dumnezeu], un om care făcea contrabandă cu Biblii şi literatură creştină dincolo de cortina de fier. Uneori, părea aproape imposibil ca aceia care făceau aceste lucruri să reuşească, datorită restricţiilor guvernamentale, suspiciunilor şi mulţimii de cârcotaşi. Vieţile le erau constant în pericol. Dar povara lor era să facă să ajungă Cuvântul lui Dumnezeu să în mâinile celor care nu ştiau nimic despre Dumnezeul cerurilor.

Când se părea că orice uşă este închisă, fratele Andrew, Corrie ten Boom şi alţi lideri se adunau pentru „a se ruga necurmat" (1 Tesaloniceni 5:17), convinşi că Domnul va răzbi prin acele dificultăţi. Martorii povestesc despre îndrăzneala lui Corrie

înaintea Domnului: „Doamne, trebuie să faci ceva!” obişnuia să se roage cu accentul ei olandez puternic. „Nu mai e timp de pierdut.” Apoi, ca un avocat la tribunal, Îi cita lui Dumnezeu din Cuvântul Său, găsind exact pasajul şi argumentând pe baza pasajului că El trebuie să răspundă! Şi, cu Biblia în aer, striga: „Uite, Doamne, citeşte ce este scris aici!”

Aceasta nu este lipsă de respect în fața unui Dumnezeu sfânt. Aceasta este încredere într-un Dumnezeu Sfânt. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16), deoarece lui Dumnezeu Îi place să ne punem toată încrederea în El (Evrei 11:6).

Martyn Lloyd-Jones, faimosul predicator şi autor de odinioară, de la Westminster Chapel, scria despre povara rugăciunii pe care o simțeau mulți dintre cei pe care Dumnezeu i-a folosit în redeşteptările creştine:

> „Veți găsi aceeaşi îndrăzneală sfântă... în a vă prezenta cazul înaintea lui Dumnezeu, folosindu-vă în pledoaria voastră chiar de făgăduințele Sale. Spuneți-I ce a El spus că va face. Citați-I din Scriptură... Îi face plăcere... Dumnezeu este Tatăl nostru, ne iubeşte şi Îi place să ne audă folosind promisiunile Sale, citând cuvintele Sale şi zicându-I: «Poți să refuzi, în lumina acestora?» Aceasta încântă inima lui Dumnezeu.”[9]

Ellen White a avut de spus la fel de mult sau chiar mai mult despre acest subiect, după cum vom vedea. Dacă doreşti cu adevărat să fii umplut cu Dumnezeu până vei da pe dinafară, cere şi continuă să ceri, până când se va întâmpla acest lucru. Şi apoi continuă să ceri bogățiile inepuizabile ale Cerului. Dumnezeu nu rămâne niciodată fără har. El nu are nevoie să-L convingem pentru a ne dărui tot ce ne-a promis deja; însă noi avem nevoie să continuăm să ne rugăm ca să ne dăm seama cât de important este acest lucru pentru viața noastră. Inimile noastre au nevoie să fie convingătoare prin stăruință.

Onorați templul trupului

> „Nu ştiți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteți ai voştri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu." (1 Corinteni 6:19,20)

De-a lungul istoriei, diverse filosofii şi idei au făcut ca oameni religioşi sau respectați din diverse motive să considere trupul uman ca fiind destinat doar plăcerii. Epicurienii, spre exemplu, bine reprezentați în timpul apostolilor (Faptele apostolilor 17:18), credeau că cel mai mare bine era căutarea chibzuită a plăcerii şi absența durerii. Deşi această idee nu pare să facă rău, iar ei predicau împotriva exceselor, accentul era pus pe a-l face pe om să se simtă bine. Extrema acestei filosofii era o formă de hedonism, care susținea fără nicio reținere că a căuta plăcerea trupului este cel mai mare bine. De aceea, hedoniştii se dedau cu totul plăcerilor sexuale.

Astăzi, în numele drepturilor individuale ale omului, mai ales în societățile occidentale, oamenii îşi apără foarte mult dreptul de a face cu trupurile lor orice vor. Din acest motiv, nimeni nu are voie să critice concubinajul, relațiile sexuale extramaritale sau chiar cele mai rele şi mai hidoase forme de libertate de exprimare care sunt uşor accesibile pe internet. Plăcerea conduce. Această atitudine este alimentată de credința în dualism – ideea că domeniul fizic este distinct şi separat de cel spiritual. Dar cercetările arată că tot ce se întâmplă cu trupul nostru ne afectează profund mintea şi spiritul.[10]

Biblia ne învață limpede că trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt, reşedința Sa, de aceea trebuie să-I dăm slavă lui Dumnezeu şi prin corpurile noastre dacă vrem ca Duhul să locuiască în noi. Aceasta este, de asemenea, parte din mesajul adventist către lume: „Temeți-vă de Dumnezeu şi dați-I slavă" (Apocalipsa 14:7). A-I da slavă sau a-L proslăvi înseamnă a-L onora pe Dumnezeu prin tot ce facem: „Fie că mâncați, fie că

beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31). Duhul Sfânt lucrează şi asupra trupului nostru, asupra vieții noastre fizice.

> „Duhul Sfânt... va reînnoi fiecare organ al trupului pentru ca slujitorii lui Dumnezeu să poată face o lucrare plăcută Lui şi plină de succes. Sub influența acțiunii Duhului Sfânt, vitalitate sporeşte."[11]

Dacă dorim Duhul Sfânt, dacă dorim să-I facem loc lui Dumnezeu în viața noastră, nu ne putem trata corpul cum vrem noi. Deoarece, „dacă trăiți după îndemnurile ei [ale firii pământeşti]", ne aminteşte Pavel, „veți muri, dar, dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi" (Romani 8:13). Nu putem să mâncăm ce şi când ne place, nu putem să abuzăm de trupul nostru sau să muncim până la epuizare, fără ca acestea să ne afecteze capacitatea de a înțelege dragostea şi voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre. Dacă sănătatea noastră sporeşte, atunci şi sufletul va prospera (1 Ioan 3:2).

Un verset mai puțin cunoscut din Biblie afirmă că „în vremurile din urmă, vor fi batjocoritori care vor trăi după poftele lor nelegiuite", oameni „care n-au Duhul" (Iuda vers. 18 şi 19). Apostolul Iacov îi avertizează cu asprime pe cititorii săi:

> „Suflete preacurvare! Nu ştiți că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu?… Credeți că degeaba vorbeşte Scriptura? Duhul pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine." (Iacov 4:4,5)

Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Dumnezeu gelos (Deuteronomul 6:14,15), iar Lui nu-I place dacă Duhul Său, care ar trebui să locuiască în noi, este înlocuit de lumea din jur. Aceasta este echivalentul adulterului spiritual.

> „Atunci când sunt cu adevărat convertiți, oamenii, bărbați şi femei, vor respecta cu conştiinciozitate legile vieții pe care Dumnezeu le-a aşezat în ființa lor, căutând în felul acesta să evite slăbiciunea fizică, mintală şi morală. Ascultarea de

legile acestea trebuie să fie considerată o problemă de datorie personală. Noi va trebui să-I dăm socoteală lui Dumnezeu pentru obiceiurile şi practicile noastre. De aceea, pentru noi, problema nu este „Ce va zice lumea?”, ci „Cum voi trata eu, care pretind că sunt creştin, acest templu pe care mi l-a dat Dumnezeu?... Toți să-şi cerceteze practicile şi să vadă dacă nu cumva îşi permit lucruri care sunt cu adevărat rele pentru ei. Ei trebuie să renunțe la orice satisfacție nesănătoasă în ce priveşte mâncarea şi băutura... Ei trebuie să-şi aducă practicile zilnice în armonie cu legile naturii şi, lucrând şi crezând, ei pot crea în jurul trupului şi sufletului lor o atmosferă care va fi o mireasmă de viață spre viață.”[12]

Dorința ca Isus să locuiască în inimă

„Şi cunoaştem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat” (1 Ioan 3:24).

Acest ultim punct este aproape prea evident pentru a fi discutat, dar nu strică să trecem din nou prin el. Dacă activitatea de slujire a Duhului este aceea de a-L glorifica pe Isus (Ioan 16:14), atunci, „prin lucrarea de transformare făcută de harul Său”, „chipul lui Dumnezeu se reproduce” în noi.[13] Dacă nu avem nicio dorință ca Hristos să locuiască în templul trupului nostru, atunci nimic din viața creştină nu are niciun sens. Hristos în viața noastră este tot ce contează cu adevărat. Acesta este motivul pentru care El slujeşte pentru noi în sanctuarul ceresc precum şi motivul pentru care Duhul ne slujeşte aici, pe pământ. Dacă îți dai seama că inima ta nu-L doreşte pe Hristos în tine chiar acum, dar ți-ai dori să vrei acest lucru, nu dispera. Dumnezeu a ştiut dintotdeauna reticența noastră de a-L primi cu toată inima. Aşază-te pe genunchi, fără să socoteşti de câte ori trebuie să faci lucrul acesta, şi cere-I pur şi simplu să-ți dea dorința de a-L avea pe Hristos permanent în viața ta. Fă-o până când acest lucru devine o realitate. Până acum poate că nu ai văzut minuni, dar, când vei vedea ce poate face Dumnezeu cu această sinceră cerere a inimii, vei vedea minuni.

În capitolul 2, am citat din *Parabolele Domnului Hristos*, pagina 384, referindu-mă la faptul că Duhul Sfânt este „implantarea naturii lui Hristos” în noi, care ne dă o „dragoste neegoistă” pentru alții. Însă acea iubire nu este generată „prin încercarea de a-i iubi pe ceilalți”, ci doar „prin dragostea lui Hristos în inimă”.

În urmă cu mai mulți ani, în timp ce eram pastor în California, a venit la biserica noastră o doamnă care era ca o epavă. Ca uleiul în apă, se separa imediat de oameni, îi respingea instantaneu. Era o fostă adventistă, acum fumătoare înrăită; înjura ca un marinar, era lesbiană practicantă şi, pe lângă toate acestea, era şi posedată de demoni. Părea mai în vârstă cu douăzeci de ani decât avea în realitate, nu avea prieteni şi se muta din loc în loc, din cauză că nimeni nu-i deschidea vreodată uşa. Eram tânăr şi n-am ştiut ce altceva să fac decât s-o ascult şi să încerc să văd dacă nu cumva Cuvântul lui Dumnezeu ar putea să se strecoare în sufletul ei. În final, am ajuns să fiu singurul ei prieten.

În zilele acelea, Domnul realiza o lucrare spirituală foarte importantă în inima mea şi a soției mele; creşteam în dragostea pentru El şi căutam fața Lui cu bucurie. Într-o zi, la biroul de la biserică s-a primit un apel de la această soră, care cerea ca pastorul sau altcineva să vină la ea acasă – era un apel urgent.

Când am ajuns, locul era foarte întunecat – abia dacă licăreau una sau două lumânări. Mi-a cerut să nu aprind lumina. Din ea ieşea o voce guturală, de bas, ca din iad, încât mi s-a zburlit părul. Nu era o voce omenească. Aceasta nu era prima mea experiență în care mă întâlneam cu spiritele rele, dar asta nu însemna că era mai puțin cumplit. Ştiam că mai bine nu rostesc „incantații scripturale”, dându-mi seama că, în cazuri ca acesta, sunt la lucru şi alți factori. Neştiind exact ce să fac, am deschis Cuvântul lui Dumnezeu şi am citit câteva pasaje pe care ea le-a batjocorit cu dispreț. Am pus câteva întrebări, dar nu mi-a răspuns. Apoi, după ce a mai trecut ceva timp, am spus o rugăciune simplă şi cu putere pentru iertarea păcatelor, pentru ca ea să fie eliberată de rău şi pentru ca harul şi pacea Domnului nostru să intre în inima ei.

Vizita s-a sfârşit fără niciun incident major. Mai precis, până când am ajuns la maşină. Imediat ce am intrat în maşină, zăgazurile cerului s-au deschis larg. Am plâns ca un copil pentru acest biet suflet nenorocit, prizonier al lui Satana, pentru femeia aceasta care, în adâncul inimii ei, voia să scape, dar nu ştia cum. I-am spus Domnului că aş fi dispus să îmi dau viața în schimbul vieții ei. Vreme de mai bine de treizeci de ani avusesem privilegiul să-L cunosc, iar El fusese atât de îndurător, atât de bun şi de răbdător cu mine, dar această femeie era mai rău decât moartă. L-am rugat pe Domnul Isus să-i dea şi ei aceeaşi bucurie pe care o aveam eu – chiar dacă ar fi fost vorba de viața mea la schimb – şi să o inunde cu dragostea Lui.

Cu excepția unei singure ocazii, când fiul nostru Alex era bebeluş şi viața lui era amenințată, niciodată nu am fost dispus să-mi dau viața pentru altcineva. Trebuie să înțelegeți că egoismul, concentrarea asupra sinelui, fusese idolul meu foarte mult timp din viața mea. Iar dragostea pe care am avut-o pentru acea femeie în ziua aceea nu era naturală. Era „dragostea lui Hristos în inimă”. Pavel ne spune că „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5:5).

Acela a fost „momentul” Duhului. La puțin timp după acest incident, femeia a dispărut şi n-am auzit de ea niciodată. Dar, poate că în curând, când vom sta toți la marea de cristal, o femeie pe care abia o vom recunoaşte, ne va aborda şi va spune: „Isus m-a salvat din păcat şi din moarte şi sunt astăzi aici fiindcă n-aş fi vrut niciodată să fiu în altă parte.”

Note

[1] Eddie Gibbs este doar unul dintre mulți gânditori şi cercetători care au demonstrat acest lucru. Vezi cartea lui *In Name Only: Tackling the Problem of Nominal Christianity,* Pasadena, CA: Fuller Seminary Press, 2000.

[2] William D. Mounce, ed., „Repent, Repentance" în *Mounce's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words,* Grand Rapids, MI: Zondervan, 2006, p. 580, 581.

[3] Referindu-se la Saul, Ellen White are de spus următoarele: „[Samuel a spus:] «Din cauză ca ai lepădat cuvântul Domnului şi Domnul te leapădă ca împărat.»" „Când împăratul a auzit această sentință înfricoşată a strigat: «Am păcătuit pentru că am călcat porunca Domnului şi cuvintele tale, dar m-am temut de popor şi i-am ascultat glasul.» Îngrozit de denunțul profetului, Saul şi-a recunoscut vina, pe care mai înainte o negase cu încăpățânare; dar el încă persista în a arunca vina asupra poporului, declarând că el păcătuise de frica lor. Nu durerea pentru păcat, ci frica de pedeapsa cuvenită lui l-au mişcat pe Saul să-l implore pe Samuel: «Te rog, iartă-mi păcatul şi întoarce-te cu mine, ca să mă pot închina Domnului.» Dacă pocăința lui Saul ar fi fost adevărată, atunci ar fi făcut o mărturisire publică a păcatului, dar principala lui îngrijorare era să-şi mențină autoritatea şi să păstreze loialitatea poporului. El îşi dorea onoarea prezenței lui Samuel pentru a-şi întări influența asupra națiunii." *(Patriarhi şi profeți*, p. 631)

[4] *Hristos lumina lumii*, p. 661

[5] *Experiențe şi viziuni*, p. 72

[6] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 140.

[7] *Mărturii,* vol. 6, p. 90.

[8] Citat în Brian H. Edwards, *Revival! A People Saturated With God,* Darlington, UK: Evangelical Press, 1997, p. 152.

[9] *Revival,* Wheaton, IL: Crossway Books, 1987, p. 8I.

[10] Neil Nedley, MD, David DeRose, MD, ed. *Proof Positive: How to Reliably Combat Disease and Achieve Optimal Health Through Nutrition and Lifestyle,*Ardmore, OK: Neil Nedley, MD, 1999, p. 1-9.

[11] *Review and Herald,* 14 ianuarie 1902, par. 8; de asemenea, *Medical Ministry*, p. 12.

[12] *Mărturii*, vol. 6, p. 369-371.

[13] *Hristos, Lumina lumii*, p. 671.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Dacă ar fi să fii cinstit în privința vieții tale, cine domină cu adevărat – Hristos, divertismentul, recreerea, munca sau banii?
2. Cum ai defini pocăința în conformitate cu acest capitol şi ce implică aceasta?
3. Conform cu 2 Corinteni 7:10, există un fel de întristare, „întristarea lumii", care „aduce moartea". Ce înseamnă asta? Se poate întâmpla cu membrii bisericii?
4. Citeşte din nou afirmația mai lungă a lui Ellen White despre raportul dintre simțăminte şi credință. Ce spune ea despre primirea Duhul Sfânt în viața ta?
5. Cum diferă ascultarea de credință? Cum seamănă cu credința?
6. Ce ai aflat din pilda despre omul care a cerut o pâine la miezul nopții? Cât de asemănătoare este această experiență cu a ta? De ce?
7. De ce stăruința este mai mult în folosul nostru, decât pentru a-L convinge pe Dumnezeu?
8. De ce este important să ne păstrăm trupurile sănătoase şi puternice, în relația cu Duhul?
9. De ce avem nevoie ca să-i putem iubi pe cei de neiubit?
10. Dintre cele şapte condiții pentru ca Duhul Sfânt să-ți umple viața, care este cea asupra căreia trebuie să te concentrezi cel mai mult?

Capitolul 12

Cum putem să-L îndepărtăm pe Duhul Sfânt

Opusul fiecăreia dintre condițiile din capitolul anterior ar trebui considerat ca un factor defavorabil locuirii Duhului în viața ta – spre exemplu, de vreme ce *încrederea implicită* este o condiție a locuirii Duhului, *necredința* constituie un obstacol clar. „De câte ori s-au răzvrătit ei împotriva Lui în pustie! De câte ori L-au mâniat ei în pustietate!"se plânge psalmistul cu privire la poporul Israel (Psalmii 78:40). „Dar ei au fost neascultători şi au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt" adaugă profetul (Isaia 63:10). Două milioane dintre ei au pierit în pustie din cauza necredinței lor, atunci când era atât de clar că Duhul lui Dumnezeu îi conducea.

Când Îl întristăm pe Duhul Sfânt suntem doar la un pas de păcatul de neiertat. Isus a declarat că „orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată"(Matei 12:31). De ce ar putea să fie iertată orice ofensă sau blasfemie împotriva Fiului lui Dumnezeu, în timp ce păcatul împotriva Duhului are nişte limite? În Biblie, *hula* este definită ca fiind asumarea calității de Dumnezeu, a prerogativelor Sale

(Ioan 10:33; Marcu 2:7), iar acest lucru îl facem atunci cand nu mai ascultăm şoaptă blândă a Duhului. De fapt, în felul acesta, încălcăm iremediabil prima poruncă. Duhul lui Dumnezeu lucrează în mod constant în favoarea noastră. Ceea ce Isus a făcut şi face pentru noi este împlinit, de fapt, prin Duhul Sfânt. Dar, dacă noi continuăm să ignorăm lucrarea Lui – „să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire" (2 Timotei 3:15) –, puterea de convingere a Duhului Sfânt scade treptat până când dispare.

Când eram tineri şi ne-am mutat din California în Tennessee, am locuit pentru o vreme într-un apartament al universității, lângă campus. Dimineața, cam pe la 05:15, trecea un tren prin apropiere, la mai puțin de o milă depărtare şi, în linişteа nopții, şuieratul lui se auzea foarte tare. Eu nu dorm adânc, mă trezesc uşor şi nu eram obişnuit cu gălăgia de noapte, aşa că mă trezeam de fiecare dată când trecea acest tren şi mă temeam că nu voi putea niciodată să dorm în noua noastră casă.

Ei bine, ai ghicit. În termen de aproximativ o săptămână, deja nu mai auzeam şuieratul trenului. Trenurile veneau ca de obicei, dar urechea mea a decis să nu le mai audă. La fel este cu păcatul de neiertat. Nu are nimic de-a face cu faptul că Dumnezeu ar înceta să ne vorbească, ci numai cu neascultarea noastră de El. Este ceva în viața ta ce ştii că ar trebui să rezolvi cu Dumnezeu – ceva care trebuie schimbat sau la care trebuie să renunți? Nu mai întârzia să faci acest lucru. Fă aceasta atâta timp cât îți este clar că trebuie să-I predai Lui acea problemă. Dacă mai amâni, s-ar putea ca, atunci când te vei gândi din nou să renunți la lucrul acela, să fie deja prea târziu. Nu vei mai simți niciun îndemn din interior să faci acest lucru.

Biblia şi Spiritul Profetic evidențiază mai multe aspecte problematice care au potențialul de a-L îndepărta pe Duhul Sfânt din viața noastră. Dar aş vrea să punctez câteva dintre aspectele care poate că nu sunt întotdeauna luate în considerare. Te rog să citeşti cu atenție următoarele şi să vorbeşti cu Isus în rugăciune despre fiecare subiect.

Preocuparea pentru lucruri de mică importanță

> „Creştinii trebuie să dea la o parte orice neînțelegere şi să I se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea Duhului, şi ea va veni.... [Dar] făgăduința cu privire la Duhul Sfânt este ceva la care se cugetă prea puțin, iar urmarea este inevitabilă – secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere şi moarte spirituală. Atenția este ocupată de lucruri mărunte, iar puterea dumnezeiască necesară pentru creşterea şi prosperitatea bisericii, care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, lipseşte, deşi este oferită în plinătatea ei nemărginită.”[1]

„Atenția este ocupată de lucruri mărunte.” Într-o epocă proiectată pentru eficiență, ne petrecem mai mult timp decât oricând cu lucruri neesențiale. Fie navigând pe Internet, fie verificându-ne rețelele sociale sau mesajele de pe telefonul mobil – tehnologia a devenit unul dintre cei mai neîmblânziți demoni. Sunt tot mai puțini oamenii care citesc, iar mulți dintre acei care încă o fac nu citesc pentru a învăța ceva, ci pentru distracție. Cu toate acestea, cei mai mulți se uită la televizor, vizionează diverse lucruri pe laptop sau chiar pe iPod. Şi facem aceste lucruri pentru că putem, nu pentru că trebuie. Distracția fără sfârşit este cea mai nouă, cea mai puternică şi cea mai eficientă armă cu care este atacată generația de astăzi. Şi, pentru că ne specializăm în lucruri neesențiale, niciodată nu absolvim noi niveluri de creştere spirituală.

Avertismentul nu se aplică numai la tehnologie şi divertisment, ci se aplică şi la valorile de viață şi la priorități. Despre ce discutăm cu prietenii? Încotro ne zboară gândul atunci când mintea noastră este liberă? Ce facem în timpul nostru liber? Dacă ar fi să-şi facă o analiză obiectivă a modului în care folosesc timpul, mulți creştini şi-ar da seama că trăiesc o viață foarte inconsecventă, dacă nu o viață care ar trebui să-i facă să se îngrijoreze. Un mare potențial este utilizat greşit de-a lungul vieții, iar în prezent este chiar risipit. Satana reuşeşte să facă o parodie din

rasa umană, inclusiv din creştini, prin faptul că îi determină să aibă nişte vederi atât de joase, încât nu mai ştiu dacă standardul mai există şi, cu atât mai puţin, cât de sus este.

Cu privire la acest aspect, vorbesc mai întâi de mine. Am pierdut ani din viaţa mea făcând lucruri pe care nu era nevoie să le fac sau, mai rău, în care nici nu ar fi trebuit să mă implic de la bun început. Dacă eşti tânăr, nu lăsa să ţi se întâmple şi ţie aşa. Dumnezeu iartă, dar timpul care a trecut nu poate fi răscumpărat.

> „Timpul nostru Îi aparţine lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa, iar noi avem obligaţia solemnă de a o folosi spre slava Lui. Dumnezeu nu va cere o socoteală mai strictă cu privire la niciun talant pe care ni l-a încredinţat, decât cu privire la timpul nostru."[2]

Te simţi pregătit să dai socoteală pentru timpul tău? Acestea sunt nişte cuvinte serioase pentru un timp de mare uşurătate.

Mândria şi încrederea în sine

„Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate" (Psalmii 32:3). „Nu mă lepăda de la faţa Ta şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt."(Psalmii 51:11).

Regele David s-a simţit deranjat de orice insinuare că păcatul lui cu Bat-Şeba fusese atât de rău. Rege al celei mai puternice naţiuni de pe pământ la acel timp, David avea deja mai multe soţii şi concubine, deci ce mai însemna încă una adăugată la harem? Dar, în adâncul sufletului, el ştia. El ştia că îngăduinţele culturale nu scuză adulterul, iar crima, nici atât (2 Samuel 11). Dar acestea erau urmările unui mare păcat – mândria şi mulţumirea de sine. Păcatul mândriei este întotdeauna ultimul la care renunţăm.

> „Poporul lui Dumnezeu s-a obişnuit să creadă că trebuie să se bazeze pe eforturile proprii şi să aştepte doar un mic ajutor din partea Cerului, iar urmarea este că nu are suficientă lumină de oferit sufletelor care pier în rătăcire şi întuneric. De multă vreme, biserica se mulţumeşte cu o mică măsură din binecuvântările lui Dumnezeu. Credincioşii nu

simt nevoia de a beneficia de înaltele privilegii obținute pentru ei cu un preț infinit... şi astfel, ei sunt descalificați pentru lucrarea pe care Domnul ar dori ca ei să o îndeplinească. Ei nu sunt capabili să prezinte adevărurile mari şi pline de slavă ale Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu, care ar putea convinge şi converti sufletele prin influența Duhului Sfânt. Puterea lui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită. Cei care seamănă semințele sfinte ale adevărului vor culege roadele bucuriei."[3]

Aparent, există un raport invers proporțional între eficiența noastră în câştigarea de suflete şi mândria noastră şi păcatele nemărturisite. Cu cât ne ținem mai mult de păcatul nostru, cu atât suntem mai puțin capabili să-i aducem pe oameni la Hristos în mod eficient. Însuşi David a învățat acest lucru. Imediat după ce I-a cerut lui Dumnezeu să nu ia Duhul Său de la el din cauza păcatului său, psalmistul a scris: „Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale... Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă şi păcătoşii se vor întoarce la Tine" (Psalmul 51:12,13). Se datorează oare paşii noştri atât de mici în atingerea obiectivelor misiunii noastre de acasă multelor păcate nemărturisite încă din viața urmaşilor lui Hristos? Amintiți-vă de David. Timp de aproape un an, el şi-a justificat faptele fără a se preda lui Dumnezeu şi „se topea". Eliberarea, libertatea şi eficiența au fost în cele din urmă ale lui, dar numai după ce I-a încredințat totul lui Dumnezeu, chiar şi păcatul lui drag.

Un spirit de răzbunare şi de critică

„Dacă Mântuitorul locuieşte în noi, acest lucru se va vedea în cuvintele noastre. Duhul Sfânt nu rămâne în inima celui care se supără imediat dacă ceilalți nu sunt de acord cu ideile şi planurile sale. De pe buzele unui astfel de om vin comentarii sarcastice, care Îl întristează şi Îl îndepărtează pe Duhul Sfânt şi care dezvoltă însuşiri mai degrabă satanice, decât divine."[4]

„Când se ivesc încercări care par inexplicabile, nu ar trebui să îngăduim ca pacea să ne fie tulburată. Oricât de nedrept am fi tratați, să nu permitem ca în inima noastră să se nască un spirit pătimaş. Dacă ne îngăduim un spirit de răzbunare, ne facem rău nouă înşine. Ne distrugem încrederea în Dumnezeu şi Îl întristăm pe Duhul Sfânt."[5]

Primul paragraf citat a fost scris în legătură cu lucrarea în biserică şi cu conducerea bisericii. Este relativ uşor să cădem în capcana de a critica faptele sau atitudinea altora. Ellen White ne sfătuieşte să ne abținem de la gânduri şi sentimente negative față de ceilalți; altfel, noi „suntem aduşi sub influența îngerilor răi şi îi invităm să vină şi să preia controlul".[6] Celor mai mulți dintre noi nici nu le trece prin minte că ar putea să ajungă sub influența sau controlul îngerilor răi, dar, atunci când ne plângem şi criticăm, exact acest lucru ni se întâmplă.

Trebuie să înțelegem că Diavolul este şi inteligent, şi foarte eficient în a ne conduce să cădem în păcat. El ştie ce funcționează şi, mai precis, el ştie ce are efect la *tine*! Când ne conduce la păcat, mai întâi ne îndepărtează privirea de la Isus, apoi ne face să cădem în păcat. Următorul lucru, ne face să ne complăcem în păcat. Chiar şi după ce păcătuim, recunoaştem şi ne simțim vinovați, puterea păcatului domneşte asupra noastră atâta timp cât vom continua să ne uităm la păcat, fie că este al nostru, fie că e al altuia. Acesta ne ține privirea în jos, la problemă, în loc să ne uităm la Isus, singura soluție. Bunul meu prieten Jack Blanco spune că noi trebuie să aruncăm o privire rapidă la păcatele noastre şi o lungă, lungă, lungă, luuuungă, privire la Isus – păstrând mereu proporția aceasta.

Să presupunem că eşti într-o întâlnire a comitetului bisericii, că stai de vorbă cu un membru sau planifici o lucrare a bisericii, şi cineva spune ceva ce consideri că este de-a dreptul prostesc, greşit, dăunător sau frustrant de naiv. Ai de ales: poți să răspunzi concentrându-te pe faptă, care este în mod clar negativă, şi să gândeşti, să răspunzi sau să vorbeşti în acelaşi fel sau poți să te uiți în altă parte. Chiar dacă s-ar putea să ai dreptate şi comentariul

tău ar fi mai edificator decât al celuilalt, în cazul în care este axat pe greşeala lui, va rămâne la acelaşi nivel de păcat. Duhul Sfânt nu poate fi găsit într-un asemenea mediu. În schimb, ai putea să te rogi în tăcere pentru Duhul Sfânt, apoi să-ţi îndrepţi privirea în sus, în loc să te uiţi în lateral, şi să vezi lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu, şi nu dintr-a ta. În acest sens, ceea ce ar fi putut să fie o critică devine o completare utilă – ceva ce chiar păcătoşii sunt capabili să recunoască drept intervenţia lui Dumnezeu. Atunci se va simţi că Duhul Sfânt este prezent în locul acela.

> „Cel care seamănă în firea lui va secera din firea lui putrezirea, dar cel care seamănă în Duhul va secera din Duhul viaţa veşnică."(Galateni 6:8)

Distracţiile captivante

> „Mulţi s-au abătut de la planul lui Dumnezeu ca să urmărească nişte invenţii omeneşti, în detrimentul vieţii spirituale. Distracţiile contracarează mai mult decât orice altceva lucrarea Duhului lui Dumnezeu, şi El Se mâhneşte."[7]

Acest obstacol în calea Duhului Sfânt este cumplit şi este mai relevant astăzi decât atunci când a fost scris acest lucru despre el. Gândiţi-vă: „invenţii omeneşti" care descurajează viaţa spirituală şi „distracţii" care contracarează activitatea Duhului mai mult decât orice altceva! Ellen White a publicat această mărturie în 1913, când distracţiile şi invenţiile omeneşti se puteau referi la participarea la un spectacol de teatru, la jocul de cărţi sau chiar la un joc de şah. Cât de uşoare şi de nevinovate sunt aceste lucruri faţă de jocurile video violente din ziua de azi, filmele cu restricţie pentru copii şi adolescenţi, programele de televiziune fără sens, dar pline de scene sexuale, precum şi utilizarea greşită a internetului! Chiar societatea seculară a recunoscut spirala degradării sociale în setea noastră pentru distracţii prosteşti. Cartea lui Neil Postman, *Amusing Ourselves to Death* [Amuzându-ne până la moarte], este clasică în domeniu[8] şi a fost scrisă acum un sfert de secol, într-o vreme în care PC-ul abia apăruse, DVD-urile nu existau, iar internetul era încă la ani distanţă.

Mesagerul Domnului spune că aceste lucruri sunt păgubitoare pentru viața spirituală. Însă acest subiect ne priveşte din ce în ce mai mult. De când eram copil, am fost fascinat de imaginile în mişcare. Părinții mei nu au cumpărat televizor decât când am mai crescut. Până atunci, puteam fi găsit cocoțat afară, la fereastra închisă a unui vecin, uitându-mă la ecranul alb-negru din interior. Nu conta nici măcar că nu puteam auzi nimic. Un astfel de comportament vrednic de milă este tot mai mult întâlnit astăzi, din cauza ofertei inepuizabile de filme şi alte distracții aflate foarte la îndemână, pe tastatura laptopului tău.

Nu mai este vorba doar de televizor sau filme. Poate una dintre cele mai tragice evoluții este universalizarea pornografiei, alimentată de cele trei trăsături ale internetului: accesibilitate, disponibilitate şi anonimat.[9] Studiul arată că şi creştinii au aceeaşi problemă cu pornografia ca necreştinii. Iar ceea ce este şi mai îngrijorător este faptul că nici pastorii creştini nu sunt cu mult în urmă.

Dar, chiar dacă tot ce ar fi disponibil de vizionat în prezent ar fi la fel de inocent ca un episod din *Leave it to Beaver*[10], întrebarea rămâne: ceea ce vezi promovează viața ta spirituală sau îi dăunează? Îmi amintesc cum îmi scuzam obiceiul de a sta la TV, deşi sunt pastor, motivând că veneam târziu acasă şi eram obosit, copiii erau de multe ori deja în pat, iar soția mea se îndrepta căscând în aceeaşi direcție. „Este timpul pentru relaxare”, îmi spuneam. Şi urma vizionarea ştirilor de la ora 11, ştiri care, în cuvintele prietenului meu Mike, nu sunt altceva decât „parada zilnică a Diavolului”, apoi un talk-show de comedie şi chiar şi altceva după aceea. Eram eu mai relaxat după două ore petrecute în fața televizorului? De fapt eram cu mult mai obosit decât înainte, având mintea plină cu imagini seculare şi probabil fiind mai puțin capabil de a mă trezi dis-de-dimineață pentru a petrece timp cu Mântuitorul meu. Ce tragedie!

Nu reuşim să recunoaştem că, în urmă cu peste o sută de ani, psihologii deja concluzionaseră că nimic din ce vedem, auzim sau simțim nu se mai şterge vreodată din creierul nostru. Faptul că nu mai putem să ne amintim nu înseamnă că a şi dispărut. „Din

punct de vedere ştiinţific, în sensul cel mai deplin al cuvântului, nimic din ce facem vreodată nu este şters.”[11]

Iov a făcut „un legământ” cu ochii lui, să nu poftească vreo „fecioară” (Iov 31:1). „Fugiţi de desfrâu”, striga Pavel, ştiind de capcana morţii pe care o reprezintă aceste fapte (1 Corinteni 6:18). Nimic nu este mai bine calculat să dea dependenţă ca imoralitatea. Dacă este pervertită, mintea vrea mai mult şi mai mult doar pentru a menţine stimularea, până când ajunge ca un camion în viteză, care nu se mai poate opri. Dacă aceasta este cumva o problemă şi pentru tine, trebuie să te opreşti imediat. Elimină sursele, stai departe de locurile ispititoare şi, poate, ar trebui să apelezi la un ajutor profesionist. Indiferent de modul în care vei găsi ajutor, nimic nu îţi va fi de folos până când nu faci ce spune Pavel: „Să ne uităm ţintă… la Isus” (Evrei 12:2). Să ne fixăm privirea asupra Lui! Şi chiar mă refer la „a fixa”! Fixează-ţi ochii asupra Sa *cu nituri,* să nu se poată clinti. Caută-L în Cuvântul Său, întoarce-ţi faţa către El zi de zi şi clipă de clipă. Cu cât vei face mai mult acest lucru, cu atât pofta lumii te va atrage mai puţin. Aceasta este de fapt singura soluţie. Singura.

Poate vă gândiţi că exagerez în legătură cu acest subiect. Dar eu ştiu ce putere au distracţiile de felul acesta asupra sufletului meu. Eu nu sunt cu nimic mai bun din cauză că m-am expus la aceste lucruri, în aparenţă atât de blânde şi inofensive cum par. Nu, eu doar am o perspectivă mai largă. C. S. Lewis a expus astfel modalităţile subtile şi inteligente ale lui Satana de a-şi măcelări victima:

„Nu contează cât de mici sunt păcatele dacă efectul lor cumulativ este de a-l îndepărta pe furiş [pe om] de Lumină şi a-l conduce spre Nimic. Omorul nu este mai bun [în acest scop] decât jocul de cărţi, dacă jocul de cărţi poate face acelaşi lucru. Într-adevăr, drumul cel mai sigur spre iad este cel treptat – cu pantă lină, un drum moale sub picior, fără cotituri bruşte, fără marcaje şi fără indicatoare.”[12]

Reţine legământul psalmistului: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei” (Psalmii 101:3). Fă aşa şi vei trăi.

Note

[1] *Mărturii,* vol. 8, p. 21.

[2] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 342.

[3] *Mărturii pentru pastori şi slujitorii Evangheliei*, p. 175.

[4] *Review and Herald,* April 9, 1901, par. 6.

[5] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 171, 172.

[6] *Mărturii,* vol. 5, p. 310.

[7] *Sfaturi pentru părinți, educatori şi elevi*, p. 281.

[8] Ed. New York: Penguin, 1985, 2005. Cartea lui Postman, considerată ca fiind clasică în domeniu, prezintă o critică zdrobitoare a influenței degradante pe care o are televiziunea în societatea americană; ea a fost urmată de cartea *Technopoly: The Surrender of Culture to Technology*, New York: Vintage Books, 1993.

[9] Vezi de exemplu, William M. Struthers, *Wired for Intimacy: How Pornography Hijacks the Male Brain,* Downers Grove, IL: IVP Books, 2009.

[10] N.tr.: *Leave it to Beaver* este un serial de televiziune american, de genul comediei, difuzat în perioada 1957–1963, despre un băiat curios şi de multe ori naiv, pe nume Teodor Cleaver "Beaver" (interpretat de Jerry Mathers), şi aventurile sale de acasă, de la şcoală şi din cartierul lui suburban.

[11] William James, *The Principles of Psychology*, p. 83, în Roland Hegstad, *The Mind Manipulators*, Washington, D.C.: Review and Herald, 1974, 13ff.

[12] *Scrisorile lui Zgândărilă*, Cluj: Logos, 1993, p. 63.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Te poți gândi la ceva din viața ta care te-ar putea conduce să comiți păcatul de neiertat împotriva Duhului Sfânt?
2. De ce credeți că Biblia foloseşte expresia *a-L întrista* pe Duhul Sfânt? Ce înseamnă aceasta?
3. Care sunt preocupările secundare sau chestiunile minore pe care le-ai permis în viața ta şi care îți afectează relația cu Isus?
4. Cum ai observat că mândria, mulțumirea de sine şi păcatul nemărturisit ți-au frânat capacitatea de a le vorbi altora despre Isus?
5. De ce suntem atât de reticenți când trebuie să ne pocăim şi să ne cerem iertare?

6. De ce este atitudinea critică atât de periculoasă?
7. Care este atitudinea potrivită atunci când se exprimă ceva negativ?
8. Te implici în distracții care nu-ți permit să creşti în Isus?
9. Care sunt cele trei caracteristici ale internetului care au alimentat universalizarea pornografiei? Crezi că aceasta este o problemă în biserică astăzi?
10. Care sunt paşii pe care îi putem face pentru a elimina activitățile care ne îndepărtează de la calea pe care Isus doreşte s-o urmăm?

Capitolul 13

„Stăruiau cu un cuget în rugăciune”

În unele părți ale lumii, negocierea, atunci când vrei să cumperi un cadou sau altceva, devine o artă. Eşti în bazar, te uiți la articolul în cauză şi îl ții în mână, fiind pe deplin conştient că proprietarul sau vânzătorul are ochii lipiți de tine. Înainte să-l pui la loc, el îți va face neapărat o ofertă – un preț care este de obicei cel puțin de două ori mai mare decât valoarea produsului, să zicem 200 (în unitățile monedei locale). Iar acum începe jocul. Tu spui:

– Mmm… Nuu... Nu sunt sigur, şi te îndepărtezi de lucrul respectiv, uitându-te şi la alte lucruri, dar fără să le atingi.

– Place la tine? este adesea următoarea întrebare. Dau la preț bun.

– Poate, îi răspunzi cu o mimică plictisită.

– OK, la tine dau cu 150. Preț foarte mic.

Vii înapoi la obiectul respectiv şi te uiți din nou.

– Nu... nu prea cred.

– Tu cât dai? întreabă el şi, înainte să-i răspunzi, continuă: Bine, bine – 125. Nimic mai mult.

– Păi, cred că merită 80.

– 80?! Nuuu, acesta produs de calitate! spune el, încercând să-şi susțină punctul de vedere.

– Vecinul de mai jos îl dădea cu 100.

– 100… Hââ. Hmm ... OK. Îți dau la 100. Asta nu afacere.

Dacă ai avut experiență cu astfel de lucruri, ştii că, de obicei, afirmația negustorului este departe de adevăr. De fapt, obiectul în cauză poate să coste aproximativ de patru ori mai puțin decât prețul cerut inițial sau şi mai puțin de atât, însă vânzătorul îşi asigură o marjă mare de negociere. În unele zone ale lumii, este o chestiune de mândrie să obțină vânzarea, odată ce te-ai implicat destul de mult în ea. De asemenea, se înțelege că trebuie apreciată amabilitatea proprietarului. Dacă-l tratezi cu dispreț, va face ca lucrurile să devină neplăcute. Iar acum e rândul tău să întrebi.

– Uite, aş dori să cumpăr acest lucru pentru sora mea, dar nu pot să dau decât 80. Ştiu că e mai puțin decât ai vrea, dar n-ai putea să mi-l dai cu 80?

Pauză. Apoi, un zâmbet larg:

– Sigur, sigur! Pentru *tine*, vând cu 80.

Şi tranzacția este gata.

Cum negociem cu Dumnezeu

Occidentalii se simt uneori incomod cu acest gen de negocieri. Ei preferă să li se spună un preț precis, mai mare sau mai mic, astfel încât să se poată decide. Dar aceasta îl ține pe vânzător la distanță de cumpărător. În unele dintre locurile în care târguirea este ceva normal, procedeul este asemenea unui dans cu cineva cu care începi să te cunoşti.

Cererile sunt o temă importantă în Biblie, pentru că în paginile Scripturii descoperim un Dumnezeu mare. „Cereți," a încurajat Isus miile de oameni care ascultau Predica de pe Munte, „şi vi se va da; căutați şi veți găsi; bateți şi vi se va deschide" (Matei 7:7). Lui Solomon, Dumnezeu i S-a înfățişat într-un vis, încurajându-l: „Cere ce vrei să-ți dau" (2 Cronici 1:7). Iar apostolul Iacov ne spune:

> „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință", adaugă el, „fără să se îndoiască deloc". (Iacov 1:5,6)

Hristos afirmă: „Vă mai spun iarăşi că, dacă doi dintre voi se înțeleg pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri.” (Matei 18:19)

Dacă te gândeşti mai bine, acestea sunt nişte declarații uimitoare! Dumnezeul cerului promite că El „îți va aproba” cererea! Desigur, nu este chiar atât de simplu, pentru că ar trebui să cerem în conformitate cu voia Lui (1 Ioan 5:14), însă nu este nici greu. Iar cu privire la Duhul Sfânt, făgăduințele sunt chiar mai uluitoare. Elisei a fost suficient de îndrăzneț să ceară o cantitate dublă („o măsură îndoită”) din spiritul lui Ilie (2 Împărați 2:9). Evident, acest lucru chiar s-a întâmplat, pentru că despre lucrarea lui Elisei este spus cu mult mai mult decât despre aceea a lui Ilie, iar el a făcut un număr dublu de minuni.

Profetul Zaharia îi îndeamnă pe credincioşi: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară [*KJV:* „ploaia târzie din timpul ploilor de primăvară”]”, cu promisiunea Domnului: „Atunci voi turna... un duh de îndurare şi de rugăciune”, care va duce la renaştere (Zaharia 10:1; 12:10-12).

De ce să cerem Duhul Sfânt?

Hristos le-a promis Duhul Sfânt ucenicilor din camera de sus:

> „Orice veți cere în Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:13,14).

Într-o singură seară, Isus i-a încurajat de şapte ori pe urmaşii Săi „să ceară” în Numele Lui! Celelalte cinci ocazii sunt în Ioan 15:7,16, şi Ioan 16:23,24,26.

Motivul pentru care trebuie să ne rugăm pentru Duhul Sfânt este foarte important, pentru că, uneori, oamenii s-au întrebat de ce ar trebui să ceară sau să se roage pentru Duhul Sfânt (Luca 11:13), dacă El oricum este la lucru în viețile noastre! Alții privesc dintr-o perspectivă istorică şi spun: „Dacă Duhul Sfânt a venit la Cincizecime, biserica Îl are deja. De ce să-L cerem din nou?”

De ce să mai ceri din nou *ceva, orice,* lui Dumnezeu? Dacă Îi cerem pâinea noastră *zilnică*, trebuie să o facem în fiecare zi? Nu ştie El deja că avem nevoie de pâine zilnic? Sau atunci când un apropiat al nostru este foarte bolnav, Îl rugăm o dată şi apoi uităm? Nu trebuie să uităm că faptul că ne rugăm nu are menirea de a-L ține la curent pe Dumnezeu cu nevoile noastre, ci de a ne ține pe noi *legați* de El. Şi, cu cât cerem mai mult, cu atât mai mult vom dori, vom simți că avem nevoie de lucrul pe care îl cerem. Şi, dacă suntem preocupați de revărsarea Duhului Sfânt în viețile noastre, ar trebui să ne rugăm fierbinte şi constant!

> „Noi nu suntem suficient de dispuşi să-L deranjăm pe Domnul cu cererile noastre şi să-I cerem darul Duhului Sfânt. *Domnul vrea ca noi să-L deranjăm în această privință*. El vrea ca noi să aducem cererile noastre la tronul Său.”[1]

Ați observat urgența şi intensitatea?

„Faptul că bogățiile harului lui Dumnezeu nu se revarsă pe pământ , asupra oamenilor, nu se datorează vreunei restricții din partea Lui. Dacă împlinirea făgăduinței nu ajunge să se vadă aşa cum ar fi posibil, acest lucru se datorează faptului că făgăduința *nu este apreciată aşa cum ar trebui*. Dacă ar fi fost dispuşi, toți ar fi fost umpluți cu Duhul.”[2]

Matthew Henry, marele comentator biblic şi istoric al activității lui Dumnezeu în lume, obişnuia să spună că atunci când Dumnezeu intenționează să-Şi arate marea îndurare față de copiii Săi, „primul lucru pe care îl face este să-i pună la rugăciune”. Acest lucru este exact ceea ce s-a întâmplat înainte de Cincizecime. Cei o sută douăzeci din camera de sus „stăruiau în rugăciune în acelaşi gând” (Faptele 1:14). Condițiile pentru trezire sunt foarte clare: 1) mărturisirea, 2) umilirea [predarea], 3) pocăința şi 4) rugăciunea stăruitoare. Şi, din moment ce primele trei depind de ultima, „redeşteptarea trebuie aşteptată doar ca răspuns la rugăciune”.[3]

O biserică a rugăciunii

La ultima biserică pe care am păstorit-o în urmă cu câţiva ani, am văzut, ca niciodată mai înainte, cum o biserică a luat rugăciunea în serios. Biserica era formată din albi, oameni cu studii, care locuiau într-o zonă rezidenţială. Noul lor loc de închinare putea cuprinde 400 de oameni, dar în Sabat de dimineaţă abia dacă veneau 100. Când am ajuns prima dată acolo, am aflat că adventiştilor din acea zonă metropolitană plină de biserici, le plăcea această biserică, dar, din anumite motive, nu se arătau interesaţi să fie membri acolo.

Chiar dacă eram un pastor tânăr, nu am avut nicio îndoială cu privire la cele trei fundamente nenegociabile ale creştinismului: studiul biblic, rugăciunea şi mărturisirea. De asemenea, credeam că „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” (Zaharia 4:6) va putea Dumnezeu să schimbe situaţia. Aşa că am luat mai în serios ca oricând predicarea *Bibliei*. Petreceam ore citind, comparând, făcând exegeză şi m-am aplecat asupra textului Scripturii, până când mesajul lui Dumnezeu a devenit clar. Timpul petrecut în studiu era atât de mult, încât nu mai îmi rămânea suficient pentru realizarea predicii. Aşa că, foarte devreme în dimineţile de Sabat, mă duceam şi mă rugam cu stăruinţă ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze în mijlocul nostru şi să completeze deficienţele mele. Oamenii au început să iasă la iveală din umbră: membri inactivi, transferuri de la alte biserici, prieteni de-ai adventiştilor însetaţi pentru ceva mai mult în viaţă şi o mulţime de tineri. Până la sfârşitul primului an, prezenţa în Sabat s-a triplat, iar biserica se schimba.

La cincisprezece luni de la începutul acestei „aventuri”, m-am hotărât să susţin o serie de prelegeri despre rugăciune. Prietenul meu Dwight Nelson spune că noi, predicatorii, predicăm despre lucrurile pe care avem nevoie să le auzim *noi înşine*. Şi are absolută dreptate. Aşadar, motivul realizării seriei a fost acela că aveam nevoie să ştiu mai multe şi să cresc mai mult în ceea ce priveşte rugăciunea. Mi s-a deschis o lume cu totul nouă. Rugăciunea şi comuniunea cu Dumnezeu au devenit mult

mai reale şi mai concrete. Relația mea cu Isus, a devenit mult mai apropiată decât fusese vreodată până atunci. În final, mi-am dat seama cât de mulți dintre noi părem să ne trăim viața doar cu câțiva centimetri mai jos de linia de plutire: ştim că ne înecăm, dar presupunem că aceasta este soarta noastră în viață, ignorând faptul că exact deasupra noastră este o lume cu totul nouă.

Duhul lui Dumnezeu a mişcat biserica. Oamenii au început să se roage. Am continuat întâlnirea de rugăciune de la mijlocul săptămânii, dar acum, în fiecare după-amiază de Sabat în timpul orei de vară, ne adunam timp de o oră în care să nu facem altceva decât să ne rugăm. Ne-am rugat pentru revărsarea Duhului Sfânt, pentru poverile noastre, pentru biserica noastră, dar şi pentru cei din jurul nostru. În timpul orei de iarnă, ne întâlneam vineri seara. Apoi, după ce ne-am dat seama că multe din familiile din biserica noastră erau supuse unor atacuri intense din partea lui Satana, i-am invitat pe prezbiteri să ni se alăture în rugăciune de la cinci dimineața pentru o mijlocire specială. Da, ați citit corect, cinci dimineața, înainte ca oamenii să plece la muncă. Şapte din zece prezbiteri au venit şi timpul nostru de rugăciune a fost atât de binecuvântat, încât am decis să o facem în fiecare săptămână. Apoi, am adăugat şi ziua de vineri, iar apoi şi diminețile de Sabat şi de duminică. În acel moment, diaconii ne-au întrebat dacă pot să ni se alăture şi ei. Apoi ni s-au alăturat şi alți membri şi am extins acel moment de rugăciune de dimineață în fiecare zi a săptămânii.

Comitetul bisericii a început să se roage. Eram uimit de modul în care trata Dumnezeu chestiuni cu potențial conflictual şi foarte simplu îi convingea pe membri cu privire la ce trebuia făcut, fără prea multă tevatură. Liderii care nu se mai rugaseră niciodată în felul acesta au văzut puterea rugăciunii. Nimeni nu mai întârzia la comitet, deoarece în primele treizeci de minute nu făceam nimic altceva decât să pledăm şi să ne predăm lui Dumnezeu. Iar aceasta pentru noi devenise o realitate. Evanghelizarea, de asemenea, devenise mai mult un stil de viață pentru biserică. Mergeam din uşă în uşă în Sabat după-amiaza

şi am transformat sala de părtăşie în *Centrul pentru un trai mai bun*, unde au început să-i fie oferite publicului din zonă zeci de seminare despre sănătate, finanțe şi familie. Foloseam perioada Paştelui pentru o evanghelizare mai restrânsă şi, în fiecare toamnă, organizam o evanghelizare cu program complet. În fiecare an, am botezat în medie patruzeci de oameni, cu toții din localitate sau din regiune, pentru că nu aveam o şcoală a bisericii. Iar biserica noastră creştea rapid.

Duhul Sfânt preia controlul

După renaşterea prin rugăciune din cel de-al doilea an, am decis că era timpul să realizez o serie de predici despre Duhul Sfânt. Oh, ce binecuvântare a fost aceasta pentru mine! Iar Dumnezeu a folosit acel program pentru a convinge şi mai mult oamenii. De acum, aveam două servicii de închinare în fiecare Sabat dimineață, iar cel de-al doilea de multe ori trecea de ora unu. Odată cu creşterea spirituală a bisericii, au crescut şi darurile financiare. Darurile au crescut atât de mult, încât bugetul bisericii noastre devenise de zece ori mai mare decât fusese mai înainte. Se strângea o sumă atât de mare din zecime, încât am fi putut susține până la zece pastori cu normă întreagă, chiar dacă noi aveam unul singur.

Conducătorii bisericii au decis că era timpul pentru a construi o altă biserică, la nord de locul unde ne aflam. După un timp de rugăciune intensă, după câteva minuni şi după ce am bătut la peste 3 500 de uşi pentru a face cunoştință şi pentru completarea unui chestionar referitor la nevoile oamenilor, s-a născut noua biserică. Timp de 9 luni, 25 de lideri au fost instruiți pentru a deveni membri de bază ai bisericii nou-plantate. Dar, cu toate că aceştia reprezentau doar 7% din numărul de membri, ei asigurau 32% din veniturile bisericii. Din nou, ne-am rugat şi I-am predat lui Dumnezeu această problemă, fiind convinşi că, dacă dăruim ce e mai bun din ce este al nostru, şi El ne va da din ce are mai bun. Rezultatele au fost că finanțele noastre şi vidul de conducere au fost uşor şi rapid acoperite, iar noua şi

frumoasa biserică plantată este încă şi astăzi înfloritoare, după atât de mulți ani.

Dumnezeu devenise atât de real în viețile multora, încât un timp dedicat împărtăşirii experiențelor a devenit parte a serviciului nostru de Sabat. Unii dintre participanți mergeau câte două ore cu maşina doar ca să ajungă şi să audă ce făcea Dumnezeu în mijlocul nostru. Rareori începeam sa predic pentru al doilea serviciu divin înainte de prânz. Începuseră să se formeze mici grupuri, dar acestea erau mici grupuri *misionare* – grupurile vizau anumiți oameni în rugăciune, pentru a-i invita în grup şi apoi la biserică. Unele grupuri au devenit echipe de slujire ale Şcolii de Sabat.

Liderii acestor grupuri erau femei şi bărbați remarcabili, cei mai mulți pe la treizeci, patruzeci de ani. În serile de marți, mă întâlneam cu ei pentru micul *nostru* grup. Nu voi uita niciodată ce am avut parte să experimentez de multe ori în decursul acestor întâlniri: intensitatea studiului biblic, un timp autentic şi plin de putere al rugăciunii şi mijlocirii, observațiile sinergice cu privire la dragostea şi lucrarea lui Dumnezeu, cântările şi bucuria pură de a fi în prezența lui Dumnezeu! Eu nu mai experimentasem aşa ceva în dinamica de grup până atunci. Ni se părea tuturor că cerul era foarte aproape.[4]

Dar, după cum vă puteți imagina, nu era totul perfect. Mai ales că, ori de câte ori alegeți să creşteți în Hristos, Diavolul va aranja ca ceva să vă hărțuiască şi să vă deranjeze. Unele familii au început să aibă dificultăți: divorț, consum de droguri la adolescenți, boli. Aşa că sosise timpul pentru post şi rugăciune în mod colectiv. I-am încurajat pe participanți să postească, în funcție de experiența şi de sănătatea fiecăruia, şi le-am dat materiale pentru a citi şi a se pregăti. Făceam acest lucru de vineri după-amiaza până duminică dimineața şi împărțeam timpul în cincisprezece-şaptesprezece sesiuni a câte nouăzeci de minute fiecare, în care erau incluse: cântare, cereri pentru rugăciune, rugăciune, un mesaj şi douăzeci de minute de rugăciune în grup, înainte de cincisprezece minute pauză. Imaginați-vă sute de persoane

răspândite în întreaga biserică, pe holuri şi în camerele Şcolii de Sabat, rugându-se douăzeci de minute împreună la fiecare nouăzeci de minute pentru Duhul Sfânt, în timpul unui întreg weekend! Oamenii veneau şi se înregistrau – 800 de persoane s-au înscris la cel puţin o sesiune – şi puteau să stea la cât de multe sesiuni doreau. Oamenii care au răspuns cel mai bine făceau parte din categoria tinerilor adulţi, care îşi începuseră cariera profesională. Ei nu mai trăiseră aşa ceva. Niciodată nu petrecuseră atât de mult timp în prezenţa lui Dumnezeu, iar un weekend intens ca acesta era suficient pentru a produce schimbări radicale în viaţa lor. Unii şi-au vândut maşinile sport şi ambarcaţiunile lor frumoase pentru a trăi mai simplu. Alţii şi-au schimbat locurile de muncă, pentru a folosi mai bine oportunităţile de slujire şi misiune personală. Pe scurt, L-au pus pe Dumnezeu pe primul loc. Dumnezeu i-a schimbat pe foarte mulţi dintre ei. Duhul lui Dumnezeu era cu adevărat la lucru.

Implicarea Sa era evidentă – se vedeau rezultate. Zecimea a crescut de patru ori, iar darurile pentru evanghelizare au crescut enorm – până la un uriaş 5 000%! Numărul membrilor bisericii s-a triplat, fără a calcula plantarea de biserici. Trei sferturi dintre membri au fost implicaţi într-o formă de slujire sau într-un departament. Am botezat aproape 200 de oameni în cinci ani. Aceste lucruri poate că nu sunt neobişnuite în unele locuri din lume, dar pentru noi, în condiţiile noastre, aici a fost în mod clar Duhul lui Dumnezeu la lucru.

În toţi acei ani, am avut privilegiul să fiu martor la intervenţia plină de putere a Duhului Sfânt în viaţa unor adventişti laodiceeni cultivaţi, obişnuiţi. Parcă ne treziserăm dintr-un vis. Dumnezeu devenise real. Credinţa ajunsese puternică. Predarea şi angajamentul personal erau reale. Niciodată nu am mai fost într-un loc în care să existe în mod concret o asemenea intensitate a devotamentului şi a căutării de Dumnezeu.

Oamenii din acea biserică încă îşi amintesc de vremea când Dumnezeu a lucrat prin metode atât de puternice. Dar ar trebui ca aceasta să fie o excepţie? De ce nu se întâmplă acest lucru mai

des în bisericile din toată America de Nord? S-ar putea întâmpla şi în biserica *ta*? Ai vrea să fii şi tu implicat, să trăieşti şi tu o astfel de experienţă?

Rugăciunea unită

Un motiv pentru care s-a întâmplat acest lucru este că un număr semnificativ de oameni au fost dispuşi să se angajeze la aceasta *împreună*. S-au rugat împreună, au lucrat şi au făcut planuri împreună, au postit împreună. Într-o zi, scriindu-le fratelui şi sorei Farnsworth, Ellen White a dat recomandarea următoare:

> „Suntem încurajaţi să ne rugăm pentru succes, cu asigurarea divină că rugăciunile noastre vor fi auzite şi că vor primi răspuns. «Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri. Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.» (Matei 18:19, 20)... Făgăduinţa aceasta este dată cu *condiţia ca biserica să se unească în rugăciune* şi, ca răspuns la aceste rugăciuni, se poate aştepta *o putere mai mare decât aceea care vine ca răspuns la rugăciunea personală*. Puterea dată va fi proporţională cu unitatea membrilor şi cu iubirea lor pentru Dumnezeu şi unul pentru altul."[5]

Poate că motivul pentru care redeşteptarea începe cu adulţii de vârste tinere este că ei sunt mai dispuşi să lucreze împreună. În data de 3 februarie 1970, serviciul de capelă, de altfel de rutină, de marţea, de la Colegiul Asbury – o şcoală metodistă de lângă Lexington, Kentucky – a fost preluat de Duhul lui Dumnezeu. Serviciul a început cu Custer Reynolds, decanul academic, care a dat o mărturie personală despre iubirea şi îndurarea lui Hristos, după care i-a invitat şi pe alţii să facă aceeaşi lucru. Unul câte unul, studenţii au venit şi au prezentat mărturii despre dragostea lui Dumnezeu, până când s-a format un şir lung de studenţi, care se întindea până în partea din spate a amfiteatrului. Unii au mers

plângând direct la altar şi suspinau pocăindu-se înaintea lui Dumnezeu. Mulţimea a început să cânte imnul „Aşa cum sunt”. Alţii au îngenuncheat cu prietenii şi s-au rugat, iar alţii au plâns în tăcere şi întristaţi pentru păcatele lor.

Soneria a anunţat timpul pentru începerea orelor, dar nici unul dintre cei 1 500 de elevi din amfiteatrul Hughes nu a vrut să plece. Administraţia colegiului, recunoscând atingerea puternică şi neobişnuită a Duhului Sfânt, nu a forţat nota şi a permis programului de la „capelă” să continue. Acesta continuat până după-amiază, totul fiind ordonat şi sobru, iar seara nu s-a întrerupt, ci a continuat de-a lungul nopţii. A continuat şi a doua zi, şi următoarea zi, şi următoarea zi. Acest serviciu unic a durat 185 de ore continuu, aproape opt zile întregi![6]

Joi, ajunseseră în campus reporteri de la fiecare ziar din zona centrală a Americii, ca să vadă despre ce era vorba. Studenţii au început să meargă cu maşina la colegii şi biserici din apropiere pentru a împărtăşi veştile bune. Ei nu au putut să stea şi să nu le spună şi altora despre dragostea lui Isus. După ce lucrurile s-au aşezat, iar fenomenul a fost analizat cu oarecare prudenţă, s-a văzut impactul complet al reînviorării studenţilor: peste 2 000 de echipe misionare au plecat prin ţară ca să le ducă şi altora Cuvântul, iar redeşteptarea s-a extins la cel puţin 130 de colegii şi universităţi, ca să nu mai vorbim de sute de biserici din ţară. Chiar şi astăzi, cei care au fost acolo acum patru decenii îşi amintesc de acele zile ca fiind punctul de cotitură din viaţa lor.

Zel pe măsura cunoştinţei

Uneori este greu pentru mintea celor din Vest să înţeleagă nevoia de a fi mai mulţi alături unul de altul în căutarea după Dumnezeu şi în lucrarea pentru El. Totuşi nimic nu este mai consecvent în istoria redeşteptărilor care duc la reformă, decât venirea *laolaltă* pentru această lucrare pe care Duhul Sfânt este nerăbdător să o facă în mijlocul nostru. Eu sunt convins că aici este un simplu element-cheie. Dacă noi, ca popor, am fi dispuşi să ne adunăm, să ne rugăm împreună, să ne întâlnim în grupuri

mici, să ne organizăm în echipe de misiune, toate în scopul de a căuta să primim Duhul Sfânt, fiecare parte înțepenită şi împietrită a bisericii ar începe să se mişte.

> „Dacă ar putea avea loc o întrunire a tuturor bisericilor de pe pământ, scopul strigătului lor unit ar trebui să fie Duhul Sfânt. Când se va întâmpla aceasta, Hristos, Cel în care avem totul, va fi mereu prezent. Orice nevoie ne va fi împlinită. Vom avea gândul lui Hristos."[7]

A mă ruga pentru redeşteptare şi reformă în confortul camerei de zi, de unul singur – chiar dacă sunt de acord să mă rog când se roagă şi alții – pur şi simplu *nu* este acelaşi lucru ca atunci când facem efortul de a ne aduna în mod efectiv şi a ne ruga împreună.

Congregația Yoido Full Gospel Church din Seul, Coreea de Sud, este cea mai mare adunare din lume – cu peste un milion de membri.[8] Acesta este o biserică charismatică, dar sunt două lucruri pe care ei le fac corect, iar noi avem tendința să nu le facem, deşi ar trebui: ei sunt structurați în grupe mici, sau echipe de departament (în caz contrar, ar fi imposibil să fie *o singură* biserică cu atât de mulți membri), iar al doilea lucru este faptul că ei iau în serios întâlnirile de rugăciune. Atât de în serios, încât sute, chiar mii, vin la biserică în fiecare seară, la ora zece, şi se roagă până la răsărit.

Ucenicilor lui Hristos li s-a spus să „rămână" în Ierusalim până când primesc „putere de sus" (Luca 24:49). Ei au făcut acest lucru împreună şi, deoarece au fost ascultători, în ciuda diferențelor dintre ei, a geloziilor meschine şi a suspiciunilor, Duhul lui Dumnezeu a fost capabil ca, în doar zece zile, să-i modeleze, transformându-i într-o colectivitate iubitoare. Ellen White ne-a îndemnat:

> „Fie ca toți să caute revărsarea Duhului Sfânt. S-ar putea ca, pentru aceasta, să fie nevoie de mai multe zile de căutare sinceră a lui Dumnezeu şi de îndepărtarea păcatului, aşa cum a fost şi cu ucenicii după înălțarea lui Hristos. Când poporul lui Dumnezeu este prelucrat de Duhul Sfânt, se va manifesta

un zel pe măsura cunoştinţei... Credincioşii vor reflecta lumina pe care Dumnezeu a dat-o de ani de zile. Spiritul de critică va fi îndepărtat. Umpluţi cu un spirit de umilinţă, ei vor fi una în gând, uniţi unul cu altul şi cu Hristos.”[9]

Această declaraţie îmi aminteşte de unul dintre cei mai de succes pastori din lume – o femeie. În nord-estul provinciei Jilin, China, Zu Hua Xiu este responsabila unui district cu mai mult de 20 000 de membri. Ea personal a fondat peste 380 de biserici! Acestea sunt acum conduse de sute de voluntari pe care ea îi pregăteşte, oferindu-le în mod regulat studii biblice, predici şi suport spiritual.

Următoarea relatare provine din partea conducerii Conferinţei Generale după ce membrii ei au fost acolo într-o vizită recentă. În una dintre bisericile în care s-au închinat, erau două săli, câte una pe fiecare etaj, amândouă fiind umplute la capacitate maximă. Oamenii se aşezau şi pe scări, strecurându-se pentru a asculta fiecare cuvânt care ieşea din difuzoare. „I-am văzut pe acei credincioşi stând în hol”, îşi aminteşte editorul revistelor *Adventist Review* şi *Adventist Mondial*, Bill Knott, „cu feţele luminate, cântând imnurile ca şi cum ar fi fost în primul rând, deşi se aflau la o distanţă de la care de-abia puteau să audă un difuzor vechi şi uzat. A fost foarte emoţionant pentru mine să văd ce atracţie uimitoare exercită Evanghelia asupra lor.” Când sora Zu Xiu Hua a fost întrebată despre ce îi place cel mai mult să predice, răspunsul a fost dezarmant: „Despre cruce, despre ce altceva?!” Iar când a fost întrebată: „Cum vă explicaţi această atmosferă din biserică? Ce îi atrage atât de mult pe oameni?” ea a răspuns, „Oamenii vin pentru învăţături şi, când vin, ei văd zelul nostru şi Îl văd pe Duhul Sfânt.”[10]

Oamenii văd zelul nostru şi Îl văd pe Duhul Sfânt. Chiar dacă situaţia în China este foarte diferită de cea din Occident, nu putem scuza starea noastră laodiceeană şi nici nu putem demonta prin argumente lipsa Duhului lui Dumnezeu în cele mai multe din bisericile noastre. Oamenii sunt tot oameni, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu şi în Orientul Îndepărtat, şi oriunde locuiţi. De ce

nu insistăm împreună cu toți membrii bisericii, în mod sistematic şi cu hotărârea de nu înceta să-I cerem lui Dumnezeu, în credință, să schimbe situația şi să trimită Duhul Sfânt, până când acest lucru se va întâmpla efectiv? Dacă vor începe câțiva, Dumnezeu va apărea la uşa ta şi va schimba lumea în care trăieşti.

Note

[1] *Principiile fundamentale ale educației creştine*, p. 537, (subliniere adăugată).

[2] *Faptele apostolilor*, p. 50 (subliniere adăugată).

[3] *Solii alese*, cartea 1, p. 121.

[4] În timpul acesta, m-am familiarizat cu ceea ce spune Ellen White despre activitatea bisericii, în *Mărturii*, vol. 7, p. 18-22. Ea vorbeşte acolo despre necesitatea ca pastorii să se concentreze mai degrabă pe educarea membrilor în vederea slujirii şi pe căutarea celor care sunt pierduți, decât pe predici care să-i mulțumească pe sfinți; despre necesitatea ca membrii să fie cu totul pe deplin angajați în lucrarea bisericii, despre valoarea mărturiilor date în biserică în Sabat dimineață, despre nevoia de a planta noi biserici, despre încrederea acordată noilor convertiți de a se angaja în slujire, despre valoarea lucrării din uşă în uşă, despre nevoia de mici grupe misionare, ca bază a activității de misiune, precum şi de necesitatea rugăciunii în grup pentru planificarea activității misionare. Cred că, dacă se decide să folosească aceste cinci pagini din *Mărturii* ca model pentru viața bisericii şi misiunea ei, orice biserică va avea mult succes.

[5] *Letter* 32, 1903, p. 5, „Pentru fratele şi sora Farnsworth, 28 Ianuarie 1903", în *Manuscript Releases*, vol. 9, p. 303 (subliniere adăugată).

[6] Robert E. Coleman a scris o mărturie inspiratoare despre această redeşteptare la care a fost martor ocular – *One Divine Moment: The Asbury Revival,* Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell, 1970.

[7] *Manuscript 8*, 1892, p. 4, „Christ Our Sufficiency;" November 25, 1892; de asemenea în *Manuscript Releases*, vol. 2, p. 24.

[8] Vezi Karen Hurston, *Growing the World's Largest Church,* Springfield, MO: Gospel Publishing House, 1994. A circulat un număr de relatări legate de pastorul-fondator, acum pensionar – Dr. David Yonggi Cho. Relatări orale indică faptul că, în urmă cu ceva timp, pastori adventişti s-au întâlnit cu el, în parte pentru a afla mai multe despre succesul său în ce priveşte creşterea bisericii, la care Cho a replicat, arătându-le cărțile lui Ellen White – *Evanghelizare* şi *Slujitorii Evangheliei*: „Dacă ați face ce spune profetul vostru, şi voi ați avea succes." Nu am fost în măsură să verific veridicitatea acestor rapoarte. În orice caz, ceea ce se pretinde că ar fi spus Cho este fără îndoială adevărat.

[9] *My Life Today*, p. 58.

[10] Bill Knott şi Jan Paulsen, „Finding Faith in China", în *Adventist World*, august 2009.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Avem uneori o problemă atunci când venim înaintea lui Dumnezeu pentru a-I cere ceva?
2. Cum prezintă Scriptura dispoziția lui Dumnezeu de a ne oferi ceva când cerem? Care sunt câteva dintre făgăduințele Sale?
3. De ce să-I mai cerem lui Dumnezeu ceva din moment ce El ştie ce ne trebuie?
4. De ce trebuie să continuăm să cerem prezența Duhului Sfânt în viața noastră? Cum se cuplează răspunsul tău la cele patru condiții menționate de Ellen White în ceea ce priveşte redeşteptarea?
5. Ce te-a impresionat cel mai mult în secțiunea acestui capitol despre „O biserică a rugăciunii”?
6. De ce rugăciunea personală, privată, intimă nu este suficientă pentru revărsarea Duhului Sfânt?
7. Atunci când evaluezi activitatea grupelor mici, care crezi că este factorul esențial care să permită umplerea cu Duhul Sfânt?
8. Ce părere ai despre afirmația: „Făgăduința aceasta este dată cu condiția ca biserica să se unească în rugăciune şi, ca răspuns la aceste rugăciuni, se poate aştepta o putere mai mare decât aceea care vine ca răspuns la rugăciunea personală.”
9. Ce ar trebui schimbat pentru ca într-o biserică sau într-o instituție ca a noastră să se trăiască experiența celor 185 de ore de rugăciune, în care oamenii să Îl caute pe Dumnezeu aşa cum s-a întâmplat la Asbury College?
10. Ce elemente ai evidenția ca factori-cheie în umplerea cu Duhul Sfânt din China?
11. Ce ar mai trebui să facem în afară de a-L căuta pe Dumnezeu împreună, pentru a vedea revărsarea Duhului Sfânt în viața noastră?

PUTEREA

Capitolul 14

Ploaia târzie

Încă de când eram copil, mi-a plăcut să explorez locuri noi. Fără să țin seama de grija ocrotitoare a părinților, adesea o luam înainte sau rămâneam în urmă, în dorința mea de a vedea personal ce e „acolo” (sau dincolo!). Nu de puține ori, le-am provocat părinților mei îngrijorări justificate, deoarece micuțul Ronny era de negăsit. Nimic nu părea să mă sperie, iar „explorarea” de unul singur a clădirilor, drumurilor şi copacilor avea nişte atracții speciale.

Aceasta a fost poate cauza principală pentru care, mulți ani mai târziu, m-am trezit trasându-mi propriul drum prin vechiul Efes din Turcia de astăzi. Cu colegii de la universitate, am mers pe strada Curetes – artera principală – oprindu-ne pentru a privi Poarta lui Hercule, Fântâna lui Traian, Băile lui Varius şi chiar foarte popularele toalete publice. Da, aveau aşa ceva, în primul secol şi erau publice. Ne-am privit cu înțeles şi am stat de vorbă încântați în fața Bibliotecii lui Celsus, una dintre cele mai mari din lumea antică, construită la doar câteva decenii după ce fuseseră acolo primii apostoli. A fost o experiență incredibil de emoționantă pentru mine, pentru că eram martori la ce a văzut Pavel când a dus pentru prima dată Evanghelia în marea

cetate păgână. Însă, după ce ne-am adunat cu toţii la scandalosul amfiteatru – acelaşi în care efesenii au strigat timp de două ore: „Mare este Diana [sau Artemis] efesenilor" (Faptele 19:23-32) –, am decis să sar peste masa de prânz şi să merg să explorez de unul singur.

Drumul pe care-l văzusem din partea de sus a amfiteatrului era pur şi simplu prea îmbietor ca să-l ratez. Acest drum ducea cândva către portul în care Pavel trebuie să fi debarcat pentru a-şi începe noile sale activităţi. Dar zona era în afara limitelor admise pentru turişti. Ei bine, după ce am studiat o biserică bizantină din secolul al VI-lea, am decis să traversez câmpul, fără să-mi pese de şerpii cu clopoţei. Iată, minune mare, ajunsesem pe acel drum vechi şi lung către port. Cu adevărat m-am simţit privilegiat. În timp ce mergeam pe drumul interzis, am găsit patru coloane dedicate celor patru scriitori ai evangheliilor: Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Acest lucru este remarcabil, întrucât puţin mai devreme văzusem ruinele templului Dianei, zeiţa protectoare a efesenilor. Şi tot ce mai rămăsese din el era o singură coloană, cu un cuib de barză în vârf! Am gândit în sinea mea: Uimitor! Aici era unul dintre cele mai păgâne şi mai cosmopolite oraşe ale lumii antice, bine prins în strânsoarea lui Satana, iar un singur om, pe nume Pavel, a schimbat radical oraşul. Secole mai târziu, un templu cunoscut de toţi ca una dintre cele şapte minuni ale lumii antice este distrus, cu excepţia unui singure coloane, în timp ce dovezile creştinismului sunt peste tot în jur.

Chemarea de a evangheliza întreaga lume

Te-ai întrebat vreodată cum vom fi noi oare în stare să vestim Evanghelia în lumea întreagă? Misiunea aceasta este foarte mare. Jumătate din cei aproape şapte miliarde de oameni din lume nu au *auzit* niciodată de Isus sau nu au văzut o Biblie, ca să nu mai vorbim de faptul că nu ştiu nimic despre solia îngerului al treilea. Ne bucurăm că astăzi există un adventist la fiecare aproximativ 400 de oameni, un raport mai bun decât cel de 1/519 din anul 2000. Dar adevărul este că locuri precum Indonezia, Orientul

Mijlociu, Africa de Nord şi China, rămân obstacole în calea mesajului nostru. China este un bun exemplu pentru a ne ajuta să avem o vedere de ansamblu. Lucrarea de acolo este printre cele mai puternice şi mai de succes pentru noi din întreaga lume, având în prezent 400 000 de credincioşi. Mai puţin de zece din ţările lumii se pot lăuda cu atât de mulţi adventişti. Cu toate acestea, populaţia ei se ridică la 1,3 miliarde, adică un adventist la fiecare 3 250 de locuitori din China; altfel spus, doar 0,03% din populaţie!

Însă şi biserica primară a întâmpinat o situaţie la fel de nefavorabilă. Astăzi, cel puţin o treime din populaţia lumii are unele legături cu creştinismul, dar, când şi-au început apostolii lucrarea, au pornit de la zero. Astăzi este corect din punct de vedere politic, chiar dacă nu se şi practică în toată lumea, să fii tolerant în ce priveşte religia. Dar atunci, chiar dacă politeismul era larg acceptat în lumea romană, creştinismul era o excepţie. Creştinii erau priviţi ca un fel de ramură a iudaismului, iar evreii aveau mulţi duşmani în imperiu. Cu toate acestea, ofensa supremă a fost exclusivitatea creştinismului – mesajul că există un singur Dumnezeu, că Dumnezeu este Mântuitorul nostru, iar acest Mântuitor s-a întâmplat să moară pe o cruce romană pentru a deveni mântuitor. Poftim? Nu e de mirare că ei au crezut că totul este o nebunie (1 Corinteni 1:20-23)!

Numitorul comun al tuturor zeilor păgâni a fost întotdeauna *puterea*. Conceptul că un Dumnezeu care ar avea puterea de a crea lumea se lasă umilit pe o cruce părea pur şi simplu prea exagerat. O bine cunoscută inscripţie din secolul al II-lea, găsită lângă Roma, prezintă un om îngenunchind înaintea lui Isus agăţat pe cruce, gol, cu un cap de măgar. Inscripţia batjocoritoare de dedesubt spune: „Alexamenos se închină dumnezeului său."

Gordon Fee, profesor de Noul Testament, explică:

> „Este greu pentru cei din Occidentul creştinat să aprecieze cât de absolut nebunesc trebuie să fi părut pentru grecii sau romanii primului secol mesajul despre un Dumnezeu

care a ajuns să fie crucificat de duşmanii Săi. Dar trebuie să înțelegem chiar adâncimea acestei ruşini şi nebunii, dacă vrem să pricepem... de ce a trecut mai bine de un secol până când crucea a apărut printre creştini ca simbol al credinței lor.”[1]

După treizeci de ani de la Cincizecime, Pavel a putut să declare că Evanghelia „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer” (Coloseni 1:23). Chiar dacă el s-a referit doar la lumea romană, aceea reprezenta marea majoritate a oamenilor despre care se ştia că există la acel timp! Cum credeți că au reuşit apostolii să facă acest lucru? Fără comunicații prin satelit, fără internet, nici măcar prin radio sau televiziune. Nu prin deplasări transatlantice aeriene, nu prin telefoane mobile, nici prin cărți, aşa cum avem noi astăzi. Cum au reuşit?

„Uite cum se iubesc unul pe altul, ... şi cum sunt ei gata să moară unul pentru celălalt.” Aşa erau identificați creştinii la un secol după ce Ioan, ultimul apostol, murise în Efes.[2] Ellen White extinde ideea:

> „După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii erau atât de plini de iubire pentru El şi pentru aceia pentru care a murit El, încât inimile se topeau la cuvintele pe care le rosteau şi la rugăciunile pe care le înălțau. Ei vorbeau în puterea Duhului şi, sub influența acestei puteri, mii au fost convertiți.”[3]

Se „topesc” astăzi necreştinii de cuvintele şi acțiunile care nu pot decât să reflecte dragostea lui Hristos din inimile noastre? Este *dragostea* primul lucru care le vine în minte oamenilor atunci când se gândesc la creştini? Raportul biblic este clar în privința bisericii primare:

> „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obşte. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Şi un mare har era peste toți.” (Faptele apostolilor 4:32,33)

Cât de mult am decăzut!

Ploaia timpurie

În timp ce studiem sensul ploii timpurii şi târzii, ar trebui să ţinem cont de faptul că folosim aceşti termeni în două feluri: o dată într-un sens istoric-obiectiv, concentrându-ne asupra timpului şi asupra bisericii, şi apoi, într-un sens personal-subiectiv, concentrându-ne pe modul în care acest lucru ne poate afecta personal.

Ploaia timpurie a Duhului a fost ceea ce a făcut biserica de la început să devină ce a devenit. „Revărsarea Duhului Sfânt în zilele apostolilor a fost începutul ploii timpurii, iar rezultatul a fost glorios."[4] Mai exact, cât de glorios? Evanghelia a fost dusă „la cele mai îndepărtate părţi ale lumii locuite".

> „Inimile se supuneau în faţa puterii acestui mesaj. Biserica privea cum convertiţii veneau în număr mare din toate părţile. Cei care căzuseră de la credinţă erau reconvertiţi. Păcătoşii se uneau cu cei credincioşi în căutarea mărgăritarului de mare preţ. Unii dintre cei care fuseseră cei mai amarnici împotrivitori ai Evangheliei au devenit apărătorii ei...Fiecare creştin vedea în fratele său o descoperire a iubirii şi a bunăvoinţei divine."

Uimitor, nu-i aşa? Nu e de mirare că „mii au fost convertiţi într-o zi"[5]. Adventiştii de ziua a şaptea aşteaptă de zeci de ani revărsarea excepţională a *ploii târzii*. Însă acest lucru nu se poate întâmpla până când nu coboară mai întâi ploaia timpurie.

Ce este, de fapt, ploaia timpurie?

Cei mai mulţi oameni ar spune că este lucrarea de reînviorare, de revitalizare pe care o face Duhul Sfânt, prin care ne conduce la convertire. Pentru o imagine mai largă, să citim Ioel 2:23.

În Biblia mea de studiu, versiunea NASB, acest lucru este tradus astfel: „Bucură-te în Domnul, Dumnezeul Tău, căci El ţi-a dat ploaia timpurie pentru reabilitarea ta şi a revărsat pentru tine ploaia timpurie şi târzie ca mai înainte." Problema este că expresia ebraică tradusă prin „ploaia timpurie" este *moreh*, care înseamnă „învăţător", şi nu *yoreh*. *Yoreh* este tradus corect la sfârşitul versetului „[ploaia] timpurie". Aşadar, „învăţător" – nu

„ploaie”. Acelaşi cuvânt este găsit în Proverbe 5:13 şi Isaia 30:20, şi este tradus prin „învăţător” în ambele locuri. Targumurile – traducerile interpretative [în aramaică] ale cărţilor Vechiului Testament, când evreii începuseră să uite limba ebraică – şi Biblia Vulgata – o traducere a Bibliei din secolul al treilea, în limba latină – traduc de asemenea prin cuvântul „învăţător”. Expresia este chiar „învăţător al neprihănirii”.[6]

Acest lucru capătă sens atunci când citiţi Isaia 45:8. „Să picure cerurile de sus şi să plouă norii neprihănirea! Să se deschidă pământul, să dea din el mântuirea…” sau Osea 10:12: „Semănaţi potrivit cu neprihănirea şi veţi secera potrivit cu îndurarea. Desţeleniţi-vă un ogor nou! Este vremea să căutaţi pe Domnul ca să vină şi să vă ploaie mântuire.” (În versiunea citată din engleză: „Semănaţi dreptatea şi seceraţi roada îndurării! Desţeleniţi-vă un ogor nou, căci este vremea să-L căutaţi pe Domnul, până când El va veni şi va turna neprihănirea peste voi.”)

Profeţii au vorbit despre ploaia timpurie ca fiind timpul neprihănirii – timpul în care bunătatea şi dreptatea lui Dumnezeu aveau să fie văzute în cele din urmă. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit să ne arate chiar acest lucru. Prin Duhului Sfânt, El a devenit „învăţătorul neprihănirii”, care, la momentul Cincizecimii, le-a lămurit ucenicilor Săi toate lucrurile. El a promis: „Duhul Sfânt ... vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26).

Aşadar, din punct de vedere istoric-obiectiv, ploaia timpurie a fost descoperirea lui Isus ca al doilea Adam, care a ascultat de Dumnezeu în mod desăvârşit (neprihănirea Lui) şi l-a iubit pe om până la capăt (mila Lui la cruce). Acesta a fost mesajul de la Cincizecime oferit lumii, un mesaj care a revoluţionat-o pentru totdeauna.

Într-un sens personal-subiectiv, ar fi trebuit să ne însuşim „experienţa” ploii timpurii, să ne însuşim individual acest mesaj de dragoste şi de ascultare în Hristos, ceva absolut necesar dacă vrem să trăim vreodată ploaia *târzie*. Aceasta este experienţa pe

care Ellen White a văzut-o pentru adventiştii de ziua a şaptea în urma mesajului din 1888.

Atunci, ce este ploaia târzie?

Ploaia târzie istorică

Întrucât ploaia timpurie a dat startul erei *creştine*, începutul lucrării lui Dumnezeu de împăcare cu *toate* naţiunile şi nu doar cu Israel, poporul Său ales, ploaia târzie [ca realitate] obiectiv-istorică va încheia această lucrare la împlinirea sa, la sfârşit. Ce înseamnă mai exact toate acestea? Ellen White spune că revărsarea ploii târzii va face mai multe lucruri: 1) va pregăti biserica pentru venirea Fiului omului[7]; 2) va da putere glasului tare al celui de-al treilea înger şi 3) îi va pregăti pe sfinţi să stea în picioare în perioada în care vor fi revărsate cele şapte plăgi.[8]

Ea afirmă, de asemenea, că ploaia târzie nu poate veni „atâta vreme cât cei mai mulţi din biserică nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu”, atâta vreme cât „egoismul şi îngăduinţa faţă de sine” sunt încă atât de evidente în biserică.[9] Şi, deşi afirmă că nu ştie „niciun timp specific” cu privire la data când va avea loc această revărsare, în 1897, ea scrie că un astfel de moment este „acum”.[10]

Aceasta s-a întâmplat cu mai bine de un secol în urmă! În cazul în care este aşa, de ce nu am văzut pretutindeni minunile făcute de Cel Atotputernic, în împlinirea binecuvântării promise? Iată, probabil, cea mai cunoscută declaraţie cu privire la lucrarea ploii târzii a Duhului de la sfârşitul timpului:

> „Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profeţiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii, la începutul predicării Evangheliei, urmează să se împlinească din nou, prin revărsarea ploii târzii la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviorare» la care se referea apostolul Petru când exclama: «Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare şi

să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos» (Faptele apostolilor 3:19,20).

Trimişi ai lui Dumnezeu, cu fețele luminate şi strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc să transmită mesajul din cer. Avertizarea va fi rostită prin mii de voci pe tot pământul. Se vor face miracole, bolnavii vor fi vindecați şi semne şi minuni îi vor însoți pe credincioşi. Satana va lucra şi el, prin false minuni, făcând să coboare chiar foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). Astfel, locuitorii pământului vor fi determinați să ia o poziție.

Mesajul va fi transmis nu atât prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări şi va aduce rod."[11]

Ellen White a dat şi motivul pentru care rândurile de mai sus rămân, în mare măsură, încă neîmplinite:

„Dumnezeu nu Se poate descoperi până când cei care mărturisesc a fi creştini nu sunt împlinitori ai Cuvântului Său în *viețile lor*, până când nu există unitate cu Hristos, o sfințire a corpului, sufletului şi spiritului. Apoi, ei vor fi temple corespunzătoare pentru locuirea Duhului Sfânt."[12]

Acum ştim că nu vreo aliniere a corpurilor cereşti, nici legăturile politice, nici evoluțiile ecumenice nu sunt cauza pentru întârzierea revărsării ploii târzii. Ceea ce face ca ploaia târzie să întârzie şi să nu vină în *timpul* desemnat ploii târzii – un timp care a durat mai mult de un secol până acum – este pur şi simplu refuzul bisericii de a se preda cu totul lui Dumnezeu. Practic, viața personală a membrilor trebuie să fie udată de ploaia timpurie înainte ca ploaia târzie să-şi poată face lucrarea.

Ploaia târzie personală

Cele mai multe dintre scrierile lui Ellen White cu privire la ploaia târzie abordează activitatea personală a Duhului Sfânt în inimile noastre. Ea a văzut ploaia târzie ca fiind „finalizarea lucrării harului lui Dumnezeu", care ne duce „la desăvârşire".[13]

Nu este vorba nicidecum de perfecționismul adus de tendințele legaliste sau de o infuzie penticostală care să ne copleşească prin facerea de minuni, în ciuda lipsei noastre de predare. Această „desăvârşire" (perfecțiune) este totala încredere în Isus şi o totală predare Aceluia care este Avocatul nostru desăvârşit. Ellen White avertizează, de asemenea, că nu putem să avem parte de această „înviorare" decât dacă vom câştiga biruința asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume şi asupra „oricărei ispite".[14]

Acest lucru este, fără îndoială, un medicament puternic, iar unii pot fi tentați să cedeze în fața bolii numită păcat, imaginându-şi că ei sunt pur şi simplu în fază terminală – ajunşi prea departe pentru a schimba *atât* de mult. Însă nu ar trebui să disperăm niciodată. Avem un ajutor puternic în Isus Hristos. Prin rănile Lui (prin moartea Lui) „suntem tămăduiți" (Isaia 53:5). „El … îți iartă toate fărădelegile tale" şi „vindecă toate bolile tale", căci „El îți izbăveşte (n.tr. – în engl.: îți răscumpără) viața din groapă" (Psalmii 103:3,4). Tot ce trebuie să facem este să mergem la Isus şi apoi să alegem să rămânem cu El! Uneori, vreun nerv din noi ar putea să întrețină dorința nesfântă de a-L părăsi şi de a face din sinele nostru un dumnezeu. Dar nu ni se cere nimic mai mult decât să avem încredere în El clipă de clipă. Isus este Salvatorul nostru, El ne mântuieşte nu în păcatele noastre, ci *din* păcatele noastre. Aleluia! El se va dovedi mai mult decât credincios pentru tine şi pentru mine. Prin El, „pot totul" (Filipeni 4:13). Pentru a primi ploaia târzie personală, noi trebuie să „păstrăm vasul curat şi cu gura în sus", gata să primească tot ce oferă Isus.[15]

Acesta este însă momentul în care, în mintea unora, logica se poticneşte. Mulți adventişti pur şi simplu presupun că, deoarece ploaia timpurie a fost dată atunci, în Ziua Cincizecimii, iar ploaia târzie [va fi dată] în timpul sfârşitului, în secolele dintre ele este un mare vid al Duhului. Ei trag concluzia că Duhul Sfânt nu este alături de poporul lui Dumnezeu astăzi, cu toate că ar fi mai corect să spună că poporul lui Dumnezeu nu este alături de

Duhul Sfânt astăzi. Ei Îl văd pe Dumnezeu ca fiind Acela care „reține Duhul Său şi [consideră] că trebuie să se negocieze cu El ca să-L convingă să nu mai rețină Duhul. Această idee sugerează că deficiențele spirituale ale copiilor lui Dumnezeu de astăzi se datorează faptului că nu au primit revărsarea «ploii târzii». În mod perfid, vina este mutată asupra lui Dumnezeu, iar noi stăm relaxați, aşteptând ca El să ia inițiativa de a corecta lucrurile prin revărsarea «ploii târzii» a Duhului. Acest fel de a gândi este total greşit."[16]

Trebuie să ne dăm seama că lucrarea Duhului este întotdeauna în curs de desfăşurare. Aceasta este marea slăbiciune conceptuală a neocharismaticilor creştini: aşteaptă, tânjesc, sperând la o transformare supranaturală care poate fi văzută din exterior, în loc de a crede în – şi de a plăti prețul pentru – renaşterea interioară, a inimii. Este ca şi cum ai dori o pastilă magică de la Medicul ceresc, pentru a evita acum durerea, mai degrabă decât să urmezi sfatul Lui, care cere paşi mici, în timp, dar care vor duce în cele din urmă la o transformare completă a stilului de viață.

> „Mulți nu au reuşit în mare măsură să primească ploaia timpurie. Ei nu au primit toate beneficiile pe care Dumnezeu le prevăzuse astfel pentru ei. Ei se aşteaptă ca lipsa să fie suplinită de ploaia târzie. Ei intenționează să-şi deschidă inima atunci când se va da cea mai abundentă revărsare de har pentru a o primi. Ei fac o greşeală teribilă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omenească, prin faptul că a dat lumină şi cunoaştere, trebuie să înainteze continuu... Dumnezeu este Acela care a început lucrarea [îndreptățirea, neprihănirea acordată], şi tot El o va termina [sfințirea, neprihănirea însuşită], făcându-l pe om desăvârşit în Isus Hristos. Dar nu trebuie să existe nicio neglijare a harului reprezentat de ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc în lumina pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtuților creştine în viața noastră, nu vom recunoaşte manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea

> ar putea cădea peste inimile altora, peste tot în jurul nostru, dar noi nu o vom discerne, nici nu o vom primi."[17]

Şi acum?

Indiscutabil, într-o mare parte a lumii occidentale, suntem o biserică în declin. Preocuparea noastră pentru lucrurile lumii şi orbirea noastră încăpăţânată faţă de starea noastră adevărată au făcut din noi – cei care avem talent, resurse şi multă istorie în Isus – un popor pricăjit din punct de vedere spiritual. Suntem într-adevăr bolnavi în stadiul final, dar nu ştim prea mult despre asta. Am folosit medicamente atât de mult, încât nu mai ştim cum este să fim sănătoşi. Poate că acest lucru sună prea dur. Şansele sunt ca, dacă ai ales să citeşti această carte, să fii deschis faţă de Duhul lui Dumnezeu, dacă eşti deja pe cale să fii umplut cu El.

Dar, chiar dacă situaţia voastră particulară este mai bună decât a majorităţii, neliniştea pe care aceasta ar trebui să o producă este de-ajuns ca să ne trimită pe genunchi şi să pledăm înaintea Tatălui pentru ajutor imediat şi de durată. Avem nevoie disperată de o doză dublă de ajutor spiritual – o descoperire a caracterului lui Hristos şi un botez aprofundat al Duhului. Îţi aminteşti lecţia din Ioel 2? Asocierea dintre ploaie şi „învăţătorul neprihănirii"? Avem nevoie de o adevărată revelaţie a iubirii şi a puterii lui Dumnezeu, de o imagine reală a harului Său bogat şi a milei Sale şi de o viziune a naturii şi a măreţiei Sale.

> „Solia îndreptăţirii oferite de Hristos trebuie să răsune de la un capăt al lumii la celălalt. Aceasta este slava lui Dumnezeu, care încheie lucrarea îngerului al treilea."[18]

Poţi face să se vadă chiar acum o schimbare. Tu, împreună cu alţi câţiva, poţi vedea cum Dumnezeu te poate transforma pe tine, familia ta, precum şi biserica voastră.

> „Primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii prin mărturisirea şi părăsirea păcatului, prin rugăciune stăruitoare şi consacrându-se pe ei

înşişi lui Dumnezeu. Aceeaşi lucrare, dar într-o măsură mai mare, trebuie să fie făcută acum."[19]

Dumnezeu Însuşi te va conduce spre acea „măsură mai mare" pentru că doar El ştie ce este mai potrivit pentru fiecare ucenic. Cheia este să nu mai stai, ci să începi, să cauți, să asculți, să ai încredere, să înaintezi pas cu pas, să creşti având ochii ațintiți la Isus.

Ultimul cuvânt îl va avea profetul Osea:

> „Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâşiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile. El ne va da iarăşi viața în două zile; a treia zi ne va scula şi vom trăi înaintea Lui. Să cunoaştem, să căutăm să cunoaştem pe Domnul! Căci El Se iveşte ca zorile dimineții şi va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul." (Osea 6:1-3. În NKJ: „Aşa cum este sigur că vine răsăritul, la fel de sigură va fi şi venirea Lui; El va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia târzie care udă pământul.")

Note

[1] Michael P. Knowles, *We Preach Not Ourselves* (Grand Rapids, MI: Brazos, 2008), p. 86.

[2] Relatat de Tertullian, un apologet creştin timpuriu, în scrierea sa *Apologeticum*, cap. 39, p. 7 (în CSEL 69, ediția tradusă în lb. engleză de Glover, Loeb). Accesată la http://www.tertullian.org/quotes.htm pe 30 ianuarie 2011.

[3] *Faptele apostolilor*, p. 22.

[4] *Ibid*, p. 54, 55.

[5] *Ibid*. p. 48, 38.

[6] Vezi *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 4, Washington, D.C.: Review and Herald, 1956, 1980, p. 945.

[7] *Faptele apostolilor*, p. 55.

[8] *Experiențe şi viziuni*, p. 86.

[9] *Review and Herald*, 21 iulie 1896, par. 2.

[10] *Solii alese,* cartea 1, p. 192, şi *Review and Herald*, 2 martie 1897. În paragraful 7 scrie: „Rugați-vă cu seriozitate ca acum, în timpul ploii târzii, torentele de har

să cadă peste noi", iar în paragraful 14 spune: „este timpul ploii târzii, [când Domnul] va da Duhul Său în mare măsură."

[11] *Tragedia veacurilor*, p. 611, 612.

[12] *Letter 139*, 1898, p. 16, „To Elder A. T. Jones"; December 16, 1898; de asemenea, *Manuscript Releases*, vol. 4, p. 365, subliniere adăugată.

[13] *Mărturii pentru pastori şi slujitorii Evangheliei*, p. 506.

[14] *Experienţe şi viziuni*, p. 71.

[15] *Manuscript 35*, 26 septembrie 1891, „Work and Baptism of Holy Spirit Needed"; *The Upward Look*, p. 283.

[16] J. Paulsen, p. 135.

[17] *Review and Herald*, 2 martie 1897, par. 4.

[18] Scrisoarea lui Ellen G. White către liderii din Battle Creek, în *General Conference Daily Bulletin*, 28 ianuarie 1893, par. 27.

[19] *Review and Herald*, 2 martie1897, par. 4.

Întrebări pentru reflecţie sau studiu în grup

1. Ce vezi că ar fi astăzi o încurajare pentru vestirea întreitei solii îngereşti în întreaga lume, un avantaj faţă de biserica primului secol?
2. Bazându-te pe declaraţia lui Pavel că Evanghelia „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer" (Coloseni 1:23) în treizeci de ani, crezi că e posibil ceva asemănător astăzi? Cum?
3. Ce este mai exact ploaia timpurie? Care este relaţia ei cu neprihănirea?
4. Identifică trei lucruri pe care le va face ploaia timpurie în biserică. Comentează-le. Te aştepţi să se întâmple alte lucruri?
5. Ce reţine venirea ploii târzii? Ce înseamnă „împlinitori ai Cuvântului" în „viaţa lor"?
6. Comentează această afirmaţie: „Dacă nu progresăm zilnic în exemplificarea virtuţilor creştine, nu vom recunoaşte manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie." Ce înseamnă aceasta pentru noi?

7. Cum putem să devenim biruitori în viața noastră pe acest pământ?
8. Ce este greşit în a gândi că „Dumnezeu reține Duhul Sfânt" astăzi?
9. Care este „aceeaşi lucrare, dar într-o măsură mai mare", despre care Ellen White spune că ar trebui să fie făcută acum?
10. Care sunt paşii pe care-i vei face pentru a deschide uşa vieții tale mai larg pentru Duhul Sfânt?

Capitolul 15

Ridicarea Babilonului

Dacă vom căuta pe Google „Am nevoie de un miracol”, vom primi cinci milioane de rezultate. Cu motorul de căutare Bing, rezultatele sunt de peste treizeci de milioane – de la web site-uri de rugăciune până la idei New Age şi melodii ale trupei Grateful Dead – acest nume fiind un oximoron, desigur (morți recunoscători – n.tr.). Toată lumea are nevoie de un miracol. Toată lumea vrea să vadă minuni. Oricine se roagă pentru o minune atunci când lucrurile nu merg aşa cum ar dori. Tuturor le place să audă despre minuni, chiar dacă nu au avut parte să li se întâmple şi lor.

Ernie Knoll a fost un om al miracolelor. De fapt, el a fost un profet – unul care a fost urmat cu fidelitate de zeci de adventişti, până foarte recent. El a început să primească „viziuni” în 2005 şi, după mai mult de treizeci de viziuni, a adunat mulți adepți, având un consiliu, vânzări de carte şi un site care îi invita pe adepții săi să facă donații prin intermediul oricăreia dintre companiile majore de carduri de credit. Citind profețiile sale, nu puteai să nu remarci că limbajul lui era calculat pentru a impresiona: un amestec între cartea Apocalipsei şi Spiritul Profetic, însă fără a spune ceva specific şi fără să aibă mult sens.

Puteau fi recunoscute limbajul şi tonul, dar conţinutul nu. Câţiva dintre foştii mei elevi au fost atraşi de el, dar i-am avertizat că impresia mea este că viziunile lui sunt efectul unei imaginaţii hiperactive a cuiva care are nevoie de atenţie.

După cum s-a dovedit, în acest caz mai erau unele lucruri de aflat. Pe data de 22 iulie 2009, comitetul de conducere al organizaţiei lui Knoll a dat un comunicat oficial, afirmând că ceea ce se crezuse sincer că sunt mesaje supranaturale de la Dumnezeu date lui Knoll pentru poporul Său, erau acum considerate a fi de la Satana. Acest comitet a ajuns chiar să identifice diverse înşelăciuni şi şi-a cerut scuze pentru cei care şi-ar fi putut pune credinţa în aceste mesaje.

Toată lumea are nevoie de minuni, iar Satana este bucuros să le furnizeze.

Motivul pentru minuni

Minunile nu au rolul de a face pe cineva să creadă, ele pot doar să confirme credinţa. Dar, când vine vorba de religie, oamenii vor de multe ori minuni, ca o „scurtătură" spirituală. *Dacă ar scrie Dumnezeu pe cer, atunci aş şti sigur că aceasta este voia Lui*. Ar fi mult mai uşor şi mai rapid decât să studiez Biblia, să mă rog şi să mă gândesc la felul cum este El, astfel încât să pot discerne voia Lui pentru viaţa mea.

Când a fost pe pământ, Isus a făcut multe minuni. Dar El a făcut acest lucru într-un moment în care toată lumea credea că minunile pot veni doar de la Dumnezeu, certificând, astfel, divinitatea Sa. El a făcut-o ca să arate caracterul bun şi milos al Tatălui Său, în contrast cu felul în care era privit atunci Cel Atotputernic.[1] Hristos nu a făcut niciodată minuni doar pentru a convinge rapid pe cineva şi a-l face să creadă. Pentru a clădi credinţa, El a oferit studii biblice.

Îţi aminteşti de dimineaţa învierii? Citeşte în Luca 24. Acei doi ucenici de pe drumul spre Emaus erau deprimaţi – şocaţi de faptul că Mesia al lor, dintr-odată, a fost dat la moarte. Erau confuzi şi uluiţi. Dacă ar fi putut măcar să vadă mâna lui Dumnezeu

în toate acestea! Hristos ştia starea lor de spirit, motiv pentru care a venit la ei. Totuşi El nu li S-a arătat în slava învierii, ci, neaşteptat –„ochii lor au fost împiedicaţi ca să-L [re]cunoască” (Luca 24:16). În loc să facă o minune în timp ce mergeau pe drum, cum făcuse de multe ori înainte, Isus pur şi simplu le-a vorbit din Cuvânt. „Şi a început de la Moise şi de la toţi prorocii şi le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”(vers. 27). Doar după ce inimile lor „ardeau” în credinţa bazată pe Biblie (vers. 32), a venit şi minunea: „El S-a făcut nevăzut dinaintea lor” (vers. 31).

Foarte des, iudeii Îi cereau lui Isus: „Arată-ne un semn!” (Matei 12:38; 16:1; Marcu 8:11; Luca 11:16). Dar moartea şi învierea Sa aveau să fie singurul semn (Matei 12:39,40). Atunci când a spus pilda cu omul bogat şi săracul Lazăr, Isus i-a avertizat în mod clar: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi!” (Luca 16:31). Nicio minune nu poate fi mai mare decât aceea a unei învieri. Aceasta va fi ultima amăgire a lui Satana pentru păcătoşii înviaţi după cei o mie de ani (Apocalipsa 20:7,8,5a): să-i facă să creadă că *el* i-a înviat. Minunea care a încoronat celelalte minuni ale lui Hristos cât a fost pe pământ a fost învierea prietenului Său Lazăr, însă nici aceasta nu a reuşit să-i convingă pe preoţi şi pe farisei (Ioan 11:45-47).

Totuşi tendinţa noastră, ca oameni, este să ne dorim mai degrabă o minune, decât o schimbare a inimii. O minune este ceva emoţionant – îţi tulbură simţurile, iar Satana ştie acest lucru foarte bine. El este gata să exploateze acest fapt până la culmi nebănuite, în timp ce venirea lui Hristos se apropie. El a testat deja cu succes acest lucru cu milleriţii de după Marea Dezamăgire.

Problema minunilor şi a emoţiilor în istoria adventistă

La începutul lucrării ei, în timp ce unii credincioşi adventişti încă manifestau fanatism şi exces în numele Duhului Sfânt, Ellen White a primit o viziune. Venind dintr-un mediu metodist,

unde unele dintre aceste practici nu erau neobişnuite, ea nu era pe deplin conştientă de pericolul unor astfel de „manifestări”, precum leşinul, strigătele şi dansul, care erau percepute ca semn al prezenţei Duhului Sfânt. Totuşi, în viziune, îngerul i-a arătat frumuseţea şi ordinea din cer şi i-a spus: „Urmaţi-le!” Ea a concluzionat că „există marele pericol ca aceste manifestări să fie contrafăcute” şi că „tot timpul trebuie să ne străduim să fim eliberaţi de emoţiile nesănătoase şi inutile. Am văzut că era un mare pericol să lăsăm la o parte Cuvântul lui Dumnezeu, să nu mai fim vigilenţi şi să ne încredem în aceste manifestări.” Ea a permis o doză de entuziasm, dar a adăugat un avertisment: „Am văzut că Dumnezeu mişcase inimile unora dintre cei din jurul tău prin Duhul Său în timpul unor apeluri şi al unor manifestări, dar am văzut pericolul care urma.”[2]

Pericolul care urma era problema. În anii 1890, alături de dovezile puternice ale redeşteptărilor în urma soliei îndreptăţirii prin credinţă, au ieşit la suprafaţă şi treziri false. În 1884, Ellen White avertizase deja că „la fiecare renaştere a lucrării lui Dumnezeu, prinţul răului este stârnit să-şi intensifice acţiunile”.[3] Trei factori păreau să contribuie la crearea condiţiilor pentru această amăgire. În primul rând, erau audierile de la Senat în legătură cu libertăţile religioase afectate de chestiunea legii duminicale, fapt ce le semnala multor membri că sfârşitul lumii este aproape. Apoi erau redeşteptările din rândul rămăşiţei şi o reînnoire a simţământului că începea să se reverse ploaia târzie. Iar în al treilea rând, era frenezia în creştere din rândul protestanţilor din Mişcarea pentru Sfinţenie, care căutau sfinţirea „instantanee”.

În vara anului 1897, predicatorul revivalist A. E. Ballenger a început să cheme la botezul cu Duhul Sfânt la fiecare adunare de tabără unde predica. El a văzut în aceasta pasul care urma în mod necesar după solia neprihănirii prin credinţă.[4] Totuşi apelurile sale accentuate la o sfinţire imediată – o curăţire miraculoasă şi instantanee a sinelui de păcat – erau contrare învăţăturii lui Ellen White care afirma că sfinţirea „este o lucrare de o viaţă”.[5]

Entuziasmul s-a răspândit ca focul în mirişte într-o zi fierbinte de vară şi a devenit cunoscut prin mişcarea cu numele „Receive Ye the Holy Ghost" [„Luaţi Duh Sfânt" – n.tr.].

Mesajul lui Ballenger a devenit apoi mai radical. El le cerea oamenilor să înceteze imediat să mai păcătuiască pentru a putea să primească Duhul Sfânt. El ajunsese convins de faptul că botezul cu Duhul Sfânt era o a doua lucrare a harului în scopul de a obţine putere pentru a da mărturie. Apoi, el îi învăţa pe oameni că a treia etapă a lucrării Duhului era aceea de a le da oamenilor daruri spirituale, în special darul vindecării.[6] Iar tonul său se radicalizase:

> „Le-am spus oamenilor noştri că ori se curăţesc, ori ies din biserica lui Dumnezeu. Frate, eu îndrăznesc să fac asta; ... şi, mulţumesc Domnului, unii devin curaţi, iar alţii pleacă... Înainte ca eu să pot să stau în faţa oamenilor pentru a face un apel măreţ, trebuie ca biserica în care îi invit pe oameni să fie curată... Domnul spune că nu putem avea botezul cu Duhul Sfânt până când nu vom obţine biruinţa asupra oricărui păcat care ne chinuie."[7]

Trebuie precizat faptul că o mare parte din ceea ce a susţinut Ballenger în acei ani a fost o învăţătură corectă din Biblie – chiar dacă un pic extremistă – care a condus mulţi oameni să se predea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, înclinaţia lui pentru supranatural, pentru sfinţirea imediată şi mântuirea din boală[8] a dat o tentă greşită mesajului său, o tendinţă care s-a dovedit dezastruoasă în zona statului Indiana.

S. S. Davis, un evanghelist din Indiana, şi R. S. Donnell, preşedintele Conferinţei, au fost foarte impresionaţi de mesajul şi de lucrurile pe care punea accent Ballenger. Ei s-au convins că penticostalii aveau Duhul Sfânt şi adventiştii aveau adevărul, deci era necesar un mariaj al celor două biserici. De asemenea, Donnell a ajuns să creadă că, atunci când se nasc din nou, oamenii se nasc cu un trup sfânt, care este neatins de păcat, aşa cum a fost Isus. Astfel, a luat naştere învăţătura despre „credinţa transfigurării".

În bisericile din întregul stat Indiana, membrii au început să se adune în subsoluri libere pentru a dansa şi a striga, ridicându-şi mâinile „în Duhul". Şi, dacă se întâmpla ca vreunul să leşine în timpul acestor manifestări, alții se adunau în jurul lui, strigând, cântând şi continuând să se roage tot mai mult. Când cel care leşinase îşi revenea, ei considerau că aceasta este o dovadă că de-acum aveau „credința transfigurării" – fuseseră făcuți desăvârşiți „într-o clipă, într-o clipeală din ochi".

Mişcarea Holy Flesh [Trup sfânt] şi-a găsit punctul culminant în adunarea de tabără din Indiana din anul 1900, unde au avut loc multe dintre din cele pe care le-am descris, alături de „vacarm îngrozitor" şi confuzie. Încă în Australia, Ellen White a fost convinsă de Duhul lui Dumnezeu să se întoarcă imediat şi să aducă la cunoştință faptul că aceasta era o amăgire: „Învățătura prezentată cu privire la «trupul sfânt» este falsă", a spus ea conducerii bisericii. „Toții pot ajunge acum să aibă inimi sfinte, dar nu este corect să pretindem în această viață să avem un trup sfânt... Nicio făptură omenească de pe pământ nu are un trup sfânt. Aceasta este o imposibilitate." Apoi a scris unul dintre cele mai relevante avertismente în ceea ce priveşte amăgirea spirituală referitoare la vremea sfârşitului:

> „Despre lucrurile pe care le-ai descris ca având loc în Indiana, Domnul mi-a arătat că vor avea loc chiar înainte de încheierea timpului de probă. Vor avea loc tot felul de manifestări ciudate. Vor fi strigăte, tobe, muzică şi dans. Simțurile ființelor raționale vor fi atât de confuze, încât nu se va mai putea avea încredere în ele pentru a se lua decizii corecte. Iar aceasta este numită lucrarea Duhului Sfânt…
>
> Duhul Sfânt nu Se manifestă niciodată prin astfel de metode, într-un asemenea vacarm. Aceasta este o invenție a lui Satana... Am fost îndrumată să spun că la aceste manifestări sunt prezenți demoni în chip de oameni, lucrând cu toată ingeniozitatea pe care Satana o poate folosi pentru a face ca adevărul să fie dezgustător pentru oamenii cu judecată."[9]

Întrebarea este: Am învăţat lecţia? Suntem cu adevărat pregătiţi, ca popor, pentru înşelăciunea care vine? Nu mă înţelegeţi greşit. Eu nu sunt împotriva experienţei, a emoţiei sau a entuziasmului atunci când este vorba de relaţia noastră cu Dumnezeu. De fapt, am început să studiez botezul cu Duhul Sfânt tocmai pentru acest motiv: am vrut puterea Duhului lui Dumnezeu în viaţa mea. Am vrut ca El să-mi copleşească viaţa, iar Biblia face clar faptul că, dacă Duhul este în viaţa ta, acest lucru ar trebui să fie evident şi pentru alţii (Faptele 6:3; 19:2; 1 Tesaloniceni 1:5). Din fericire, Domnul mi-a dat oportunităţi excelente să studiez şi să mă rog pentru aceasta, căutând înţelepciunea Sa în această privinţă.

Îmi amintesc că m-am refugiat un întreg weekend la munte pentru un timp personal, iar la întoarcere, pe drum, eram foarte dezamăgit de faptul că Duhul Sfânt nu venise peste mine în tot acest timp, în ciuda faptului că stăruisem în rugăciune. Câteva momente mai târziu, în timp ce continuam să mă rog şi să conduc maşina, gândul mi-a venit în mod clar în minte: *Isus nu vrea să-L simt, ci vrea să am încredere în El.*

Noul ecumenism

Ştim că, la scurt timp înainte de venirea lui Hristos, Satana îşi va pune la lucru toate resursele pentru un asalt final, major şi susţinut, asupra sufletelor oamenilor. El va conduce întreaga lume să se închine fiarei (Apocalipsa 13:4) şi, prin chipul fiarei, el va face „semne mari", cu scopul de a induce în eroare întregul pământ (vers. 13,14). Deci, în „întreaga lume" se vor întâmpla două lucruri: lumea se va închina fiarei şi lumea va fi înşelată prin minuni.

Cum, mai exact?

Mulţi lideri religioşi speră că, într-o zi, omenirea se va uni într-o solidaritate ecumenică (de la grecescul *oikoumene* – lumea locuită), uitând diferenţele doctrinare şi concentrându-se pe elemente esenţiale, cum ar fi închinarea la Dumnezeu. Unii adventişti se tem de această mişcare ecumenică, până la punctul

de a critica extrem acțiunile bisericii de a trimite observatori, de exemplu, la adunările majore ale Consiliului Mondial al Bisericilor. Dar s-ar putea ca zelul lor să fie orientat greşit. Pentru că este foarte puțin probabil că diferitele confesiuni religioase să-şi ignore deosebirile lor teologice într-o asemenea măsură, încât să se amestece între ele devenind una singură. Ceea ce îi aduce pe oameni împreună nu este o *lipsă* pe care o simt, ci este *ceva nou* – ceva ce atrage atenția tuturor.

Pentru aceasta, trebuie să ne întoarcem la cartea Apocalipsa

Găsim în Apocalipsa, la capitolul 16, că tot ce va fi la sfârşit va culmina cu lupta numită Armaghedon. Este important să înțelegem lupta în sine, dar este la fel de important să înțelegem şi evenimentele care o preced.

> „Al şaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Şi apa lui a secat ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit."(vers. 12)

Isus, Regele regilor, Se apropie, iar sprijinul politic acordat puterii fiarei ajunge să scadă, lucru simbolizat de uscarea Eufratului. În 539 î.Hr., când a „secat" Eufratul, sursa de viață a oraşului Babilon, Cirus, conducătorul armatei medo-persane, a fost în stare să ia în stăpânire oraşul (Isaia 44:27-45:1; 11:15b; Ieremia 51:36,37).

Satana cunoaşte istoria şi ştie că trebuie să acționeze fără întârziere. Capitolul 12 din Apocalipsa arată încercările sale eşuate de a învinge. El nu a reuşit să convingă majoritatea îngerilor din ceruri să se întoarcă împotriva Creatorului lor (vers. 7-9). Apoi, nu a reuşit să-L distrugă pe Mesia, în ciuda faptului că împărăția lumii din timpul acela, Roma, era sub controlul său (vers. 4). De asemenea, Satana nu a reuşit să înece femeia – oamenii credincioşi din timpul celor 1 260 ani de apostazie –, cu „râul" constrângerii vărsat din gura lui (vers. 13-16). În ultimul rând, el se mânie împotriva rămăşiței care Îi este credincioasă lui Dumnezeu, rămăşiță formată astăzi din noi, tu şi eu (vers. 17). Reține un lucru: *în fiecare încercare agresivă, el îşi foloseşte gura*.

Cum va încerca Satana să distrugă rămăşiţa lui Dumnezeu? În primul rând, el reconstruieşte fiara din mare, încă o dată – puterea Romei (Apocalipsa 13:1-8). Apoi, el făureşte o fiară asemănătoare cu un miel, aceasta fiind puterea legislativă a Statelor Unite ale Americii, cu care poate promova în lume sabatul său contrafăcut (Apocalipsa 13:11-18). Cu toate acestea – şi urmăreşte cu atenţie –, întreaga structură politico-religioasă demonică necesară pentru a-i marca pe „cei aleşi" nu este complet aşezată pe poziţii până nu se ajunge la capitolul 16. Atunci vine, în sfârşit, şi momentul balaurului, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana (Apocalipsa 12:9), ca, alături de camaradul său de încredere – fiara, să realizeze ceva grozav. Şi nimic nu este mai grozav decât a te juca de-a Dumnezeu!

> „Apoi am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite şi care se duc la împăraţii pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui atotputernic (…) – Armaghedon." (Apocalipsa 16:13,14,16)

Prinţul acestei lumi vede că acum are în sfârşit totul aranjat pentru a fi regele *acestei lumi.* Nu doar un prinţ, ci stăpân absolut, cu o dominare totală. Aşteptarea s-a terminat. *Trinitatea demonică a devenit în cele din urmă una – exact aşa cum Dumnezeu este Unul.*

Este prea rapidă derularea raţionamentului? Ei bine, cine este această trinitate profană? *Balaurul* este Satana, în special prin puterile sale miraculoase – spiritism; *fiara*, desigur, este instituţia papală, iar *prorocul mincinos* este protestantismul apostat. Într-una dintre cele mai des citate declaraţii, Ellen White profetiza:

> „Protestanţii din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a prinde mâna spiritismului; ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană şi, sub influenţa acestei uniri întreite, această ţară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile conştiinţei."[10]

Mai înainte, când a apărut sub altă formă, această triadă – balaurul, fiara ieşită din mare şi mielul-fiară – nu era atât de bine sincronizată cum se vede în Apocalipsa 16. În capitolul 12 din Apocalipsa, gura balaurului era gata să mănânce copilul, în timp ce, în capitolul 13 din Apocalipsa, gura fiarei rosteşte hule, iar fiara cu chip de miel şi-a folosit gura pentru a vorbi ca un balaur. Dar în capitolul 16 din Apocalipsa, din gura fiecărei fiare a ieşit acelaşi lucru: „duhuri de draci" „care semănau cu nişte broaşte".

Cum este cu broaştele?

Ca nişte broaşte? Întocmai ca nişte broaşte!

Broaştele ne amintesc de a doua plagă din Egiptul antic atunci când Dumnezeu a căutat să-Şi elibereze poporul din robie şi să le arate egiptenilor câtă putere aveau dumnezeii lor. O legendă evreiască spune cum magicienii egipteni au fost capabili să aducă broaşte cu ajutorul demonilor.[11] Zeița egipteană Higit era simbolizată de o broască. Se presupune că era o zeiță a fertilității. Capitolul 8 din Exodul ne spune cum, ca urmarea a plăgii, broaştele au ajuns chiar în casele oamenilor, în toată „țara Egiptului" (vers. 11,6). Fără îndoială că aceasta era o ironie religioasă – zeița fertilității împiedica de fapt fertilitatea, ocupând paturi şi dormitoare în tot Egiptul! Nu se putea ca înțelepții egipteni să nu înțeleagă. Satana a fost capabil să copieze unele minuni făcute de Moise, cum a fost transformarea toiegelor în şerpi şi a apei în sânge. Însă broaştele au fost ultima minune a lui Satana – ele au reprezentat nivelul maxim al miracolelor sale. Iar Exodul spune că Domnul a distrus toate acele broaşte.

De ce ar vrea Satana broaşte din nou, din moment ce eşecul său cu un astfel de truc a fost memorabil? Părerea mea este că el nu a putut să treacă peste acea înfrângere din Egipt. Broaştele din Apocalipsa, capitolul 16, sunt simbolice. El vrea o a doua şansă şi crede că va reuşi de data aceasta. Din moment ce, în spiritismul Egiptului antic, broaştele reprezentau fertilitatea, el se va folosi de urmaşii săi profani pentru a concura direct cu rămăşița lui Dumnezeu, copiii femeii (Apocalipsa 12:17). Copiii lui împotriva copiilor lui Dumnezeu.

Dar aici este un numitor comun interesant: broaştele ies din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului fals. Vorbele, vorbirea, discursul constituie lucrul cel mai caracteristic ce poate ieşi din gura cuiva. În Antichitate, broaştele erau simboluri ale spiritelor înşelătoare, din cauza orăcăitului zgomotos, dar fără niciun înțeles.[12] Chiar şi „evreii din primul secol asociau broaştele cu şarlatanii şi cu demonicele băuturi spirtoase”.[13] Ce este aceasta? Este o alianță nesfântă între spiritişti, adepții puterii romane şi protestanții apostați, al căror obiectiv este acela de a-i amăgi pe liderii din întreaga lume prin intermediul unor „semne”, sau minuni mari, până la a face să coboare foc din cer, cum a făcut Ilie. Dar cum ar putea trei grupuri religioase atât de disparate să ajungă vreodată împreună? Numitorul lor comun nu este doctrina, ci discursul miraculos! Un discurs fals – *vorbirea în limbi* şi *falsa profeție* –, alături de focul din cer, care se presupune a fi focul Duhului Sfânt.

Aici se închide cercul vechii controverse. În Geneza, la capitolul 11, Satana este în spatele încercării oamenilor de a construi un turn, turnul Babel, care se doreşte să ajungă până la cer pentru ca oamenii să poată scăpa de pedeapsa lui Dumnezeu sub forma unui alt potop. Ei se declară singuri duşmanii lui Dumnezeu. Ei au aceeaşi limbă, *un* singur discurs, şi vorbesc ca *unul*. Dumnezeu „Se coboară” la ei (în engl.: „îi vizitează”) – expresia biblică pentru judecată – şi creează confuzie în vorbirea lor, „le încurcă limba, ca să nu-şi mai înțeleagă vorba unii altora” pentru a le dejuca planurile. Satana a aşteptat mii de ani pentru a anula intervenția lui Dumnezeu. El conduce acum omenirea să se unească într-*un singur* discurs spiritual, să „vorbească aceeaşi limbă” – un discurs fals, bazat pe minuni. Acesta este unul dintre motivele pentru care apostolul Ioan nu mai vede doar o fiară cu chip de miel care vorbeşte ca un balaur (Apocalipsa 13:11). Fiara s-a transformat într-un *profet* fals, care vorbeşte în numele unui dumnezeu fals.

Impactul mişcării charismatice

Impactul mişcării charismatice nu trebuie să fie subestimat în aceste ultime zile. Deşi nu toate grupările charismatice vorbesc în limbi, charismaticii căutători de minuni sunt grupul cu cea mai rapidă creştere religioasă de pe planetă, numărând aproximativ 600 de milioane de adepți în întreaga lume. Pentru Biserica Catolică a fost nevoie de peste 1 000 de ani pentru a ajunge la aceste cifre, dar pentru penticostali şi charismatici a fost nevoie doar de 100 ani. Se estimează că în prezent 85-90% din toți creştinii din lumea a treia sunt penticostali sau charismatici.[14] Cine este vulnerabil de a deveni charismatic? Conform experților în sociologia religiei, vulnerabili sunt aceia care se confruntă cu privațiuni socio-economice, dar şi aceia care experimentează un stres personal şi au o înclinație religioasă.[15] Asta ar însemna mase de oameni incredibil de mari, confruntate cu sărăcie şi stres, care sunt compuse din cei convinşi de locul central al religiei în viețile lor.

Şi dacă îți închipui că oamenii din Vest ar putea fi scutiți, deoarece aceştia sunt prin definiție postcreştini şi nu sunt cu adevărat săraci, mai gândeşte-te o dată. Occidentalii de astăzi, spre deosebire de lumea a treia sau lumea arabă, caută o spiritualitate eclectică şi personală – ei sunt la fel de religioşi, chiar dacă într-un mod egocentric. Ar fi şocant pentru mulți cititori să ştie cât de mulți gânditori evanghelici, chiar *teologi* şi autori cu doctorate respectați, vorbesc în limbi ca parte a spiritualității lor personale. Nu îi vei putea prinde făcând acest lucru în public, dar, după cum spune zicala: „Eşti cu adevărat tu însuți numai atunci când nu te vede nimeni."

În plus, mişcarea penticostală, cu darul vorbirii în limbi – aşa-numitul botez al Duhului, care dărâmă orice barieră confesională pe care ai fi crezut-o imposibil de depăşit – a reuşit să fie cel mai important factor pentru apropierea ecumenică. Cecil Robeck Jr., una dintre autoritățile de vârf ale mişcării, a remarcat faptul că secolul al XX-lea va fi evaluat de istoricii bisericii ca un secol în care Duhul Sfânt a dat naştere la două

mari mişcări: mişcarea ecumenică şi mişcarea penticostală/charismatică. Walter Hollenweger, fără îndoială, cea mai mare autoritate în această mişcare, afirmă următoarele:

> „Unicitatea reînnoirii charismatice [stă] în faptul că, pentru prima oară de la Reformă, a apărut un ecumenism la firul ierbii, care a trecut frontiera dintre evanghelici şi catolici. Acest lucru este într-adevăr foarte semnificativ. Baza acestei abordări ecumenice este faptul că, acum, creştinii au descoperit o experienţă comună, care se află în inima spiritualităţii lor – iar aceasta, în pofida ideilor teologice diferite şi a interpretărilor diferite pe care le dau acestei experienţe."[16]

Baza unirii este experienţa lor comună. Profesorul Hollenweger i-a studiat pe penticostalii şi pe charismaticii de peste tot din lume, timp de mai mult de patruzeci de ani. El a demonstrat că rădăcinile penticostalismului au multe în comun cu animismul din Africa şi cu şamanismul coreean, precum şi cu alte religii păgâne, făcând penticostalismul ideal pentru un „sincretism responsabil teologic".[17]

Babilonul se ridică până la apogeul puterii sale. În spatele lui se află geniul, prinţul acestei lumi. Deci, foarte mulţi şi-au găsit în religia penticostală soluţia pentru o biserică moartă, precum şi pentru un creştinism adâncit în tradiţie, care a devenit tot mai irelevant pentru problemele personale ale oamenilor. Penticostalismul oferă vindecare din boală, o culme spirituală autentică atunci când se adună la închinare şi o experienţă puternică, cum ar fi vorbirea în limbi sau „prezenţa" caldă, ce stabileşte etalonul după care se măsoară religia. În plus, aceasta este o religie fericită, care nu se îngrijorează prea mult de diferenţele doctrinare. Importantă este apropierea de Dumnezeu, singurul lucru de care are nevoie oricine, oricând. Nu-i aşa? Tuturor le plac miracolele.

Cei mai mulţi dintre cei convertiţi la mişcarea charismatică sunt convertiţi cu adevărat. Ei au simţit că, în sfârşit, au trecut din moarte la viaţă. Şi orice afirmaţie contrară tinde să provoace

o reacție puternică, asemănătoare cu aceea a unui câine flămând care este atacat de un altul, din apropiere, când în sfârşit găsise ceva de mâncare.

„Ați recurs la traduceri greceşti şi la cuvinte extravagante pentru a explica ce face Duhul Sfânt în biserica de astăzi”, se rățoi o femeie ce devenise charismatică, în timpul unui talk-show radio la adresa unui pastor care îi contesta convingerile. „Permite-mi să îți dau un mic sfat, care s-ar putea să te salveze tocmai de mânia Dumnezeului atotputernic: pune deoparte Biblia şi cărțile şi încetează cu studiul. Cere-I Duhul Sfânt să vină peste tine şi să îți dea darul de a vorbi în limbi. Nu ai niciun drept să pui la îndoială ceva ce nu ai experimentat niciodată.”[18]

Cum poți pune la îndoială experiența? Lasă Biblia, ca să faci loc pentru Duhul Sfânt. Oho! Dacă ar fi după Satana, el ar susține o afirmație ca asta cu un Amin din toată inima!

Note

[1] De exemplu, vindecarea paraliticului coborât prin acoperiş şi faptul că Isus i-a iertat păcatele (Marcu 2:1-9) sau învierea lui Lazăr de dragul celor puțini care încă trebuiau să se decidă cu privire la divinitatea Lui (Ioan 11:27,45). A se vedea, de asemenea, *Hristos, Lumina lumii*, p. 406, 367.

[2] *Manuscript 11*, 1850, în *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 299, 300.

[3] *The Spirit of Prophecy*, vol. 4, p. 411.

[4] Calvin W. Edwards & Gary Land, *Seeker After Light: A. F. Ballenger, Adventism, and American Christianity*, Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2000, p. 35, 36.

[5] *Review and Herald*, 17 iunie 1890, par. 14.

[6] Edwards şi Land, p. 46-51.

[7] Citat din Arthur Patrick, „Later Adventist Worship, Ellen White, and the Holy Spirit: Further Historical Perspectives”, *Missionärem*, 2 septembrie 2005.

[8] A se vedea Herbert E. Douglass, *Messenger of the Lord: The Prophetic Ministry of Ellen G. White* [Mesagerul Domnului], Boise, ID: Pacific Press, 1998, p.205.

[9] *Solii alese*, cartea 2, p. 32, 36, 37.

[10] *Tragedia veacurilor*, p. 588.

[11] G. K. Beale, *The Book of Revelation*, NIVGTC, Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1999, p. 833, 834.

[12] *Ibidem*, 832.

[13] Jacques B. Doukhan, *Secrets of Revelation: The Apocalypse Through Hebrew Eyes,* [Enigmele Bibliei – cartea profetică Apocalipsa], Hagerstown, MD: Review and Herald, 2002, p. 152.

[14] Walter J. Hollenweger, *Pentecostalism: Origins and Developments Worldwide,* Peabody, MA: Hendrickson, p. 300.

[15] *Ibidem*, p. 358.

[16] *Ibidem*, p. 3, 4, 163.

[17] *Ibidem*, p. 132ff.

[18] În John F. MacArthur Jr., *Charismatic Chaos,* Grand Rapids, MI: Zondervan, 1992, p. 23.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. De ce a folosit Isus Cuvântul pentru a întări credința în loc de a face minuni?
2. Care erau problemele cu redeşteptările lui Ballenger şi cea din Indiana? Care este chestiunea de fond aici?
3. De crezi că „este o imposibilitate” să fii perfect în lumea aceasta?
4. Capitolul sugerează că ultima mişcare ecumenică mondială nu se va baza pe un acord teologic, ci pe experiența spirituală. Eşti de acord? Dacă da, de ce?
5. Cum evoluează Satana şi aliații săi din Apocalipsa 12 până la Apocalipsa 16? De ce ar trebui să fim preocupați să ştim aceste lucruri?
6. De ce în Apocalipsa 16 trinitatea falsă simbolică este descrisă ca fiind duhuri care seamănă cu nişe broaşte?
7. Eşti de acord cu afirmația că discursul fals religios/ spiritual va fi mijlocul prin care lumea va fi amăgită la sfârşit? De ce?
8. De ce crezi că mişcarea charismatică are o dezvoltare atât de rapidă, cea mai rapidă creştere religioasă cunoscută vreodată?
9. Crezi că înălțarea experienței mai presus de ceea ce învață Biblia îi afectează pe adventiştii de ziua a şaptea?
10. Cum poți fi sigur că nu vei fi prins sau amăgit de o experiență?

Capitolul 16

Vocea Duhului

La momentul acela, era cel mai mare dezastru natural petrecut în ultimii treizeci de ani. A avut loc la o zi după Crăciun, în 2004. Probabil vă amintiți cum urmăreați reportajele de la CNN sau videoclipuri de pe YouTube care arătau valurile masivului tsunami descărcându-şi furia asupra satelor şi peste tot în drumul lor dinspre Indonezia spre coasta de est a Africii, în urma unui puternic cutremur din Oceanul Indian. Părea că toată zona aceea era lovită de nenorocire.

Dar aceste scene aveau să se repete în luna martie a anului 2011, după ce un cutremur catastrofal similar a lovit Japonia, urmat şi de un tsunami.

După trei ani de la cutremurul din Oceanul Indian, am zburat spre Chennai, în sud-estul Indiei, împreună cu fiica noastră Stefani, pentru a participa la nişte întâlniri ale pastorilor. În timp ce ne conduceau spre sudul oraşului, de-a lungul Golfului Bengal, am observat suprafețe mari de teren, mile întregi, pustii, acoperite cu ciment. Când l-am întrebat despre ele, unul dintre pastori a spus: „Oh, pe aici a trecut tsunami. Aici au fost case peste tot, înainte de a veni valurile. Acum nu mai este nimic.

"În acel tsunami din Asia au murit aproape 230 000 de oameni. După câteva luni de la dezastru, seismologii britanici au publicat un raport asupra fenomenului. Cutremurul de la care a început totul, cutremurul din Sumatra-Andaman, a înregistrat între 9,1 şi 9,3 grade pe scara Richter, literalmente agitând întregul glob cu cel puţin o jumătate de centimetru încoace şi încolo. Acest cutremur a fost cel mai lung înregistrat vreodată în istorie – a durat peste zece minute. A lăsat o fisură lungă de 800 de mile pe fundul oceanului. Iar forţa cutremurului a fost echivalentă cu cea a unei bombe de 100 de gigatone.[1] O gigatonă înseamnă un miliard de tone. Nu mă întrebaţi *cu ce ar putea semăna aceasta,* dar este sigur cel mai mare „boom" pe care l-au trăit vreodată oamenii.

Pornind de la această catastrofă, ne-a parvenit o istorie greu de crezut, dar totuşi validată de jurnalişti ca Anderson Cooper şi Christiane Amanpour.

Dayalan Sanders, directorul Casei de Copii „Samariteanul", care se află pe plaja din Sri Lanka, venise înapoi din SUA pentru a-i ajuta pe copiii abandonaţi să aibă o şansă la viaţă. La ora 8:45 în dimineaţa aceea, în timp ce citea din Biblie şi se ruga, a auzit o voce agitată strigând: „Vine marea peste noi!" Fără să mai stea să se gândească, el a strigat la toţi cei douăzeci şi opt de copii şi la personal să se îndrepte către barca ancorată pe plaja lagunei din spate. Cu toţii au făcut întocmai. Valul de apă, cu o înălţime de peste nouă metri, venea către ei. Motorul bărcii a pornit imediat, la prima sfoară trasă, de parcă asta aşteptase toată noaptea. De obicei, pornea la a patra sau a cincea încercare. Într-o asemenea situaţie, instinctul îţi spune să fugi cât mai repede în direcţia opusă. Cu toate acestea, Sanders a luat decizia de a înfrunta valul. În timp ce făcea acest lucru, un verset din îndrăgita lui Biblie KJV i-a venit clar în minte: „Când va năvăli vrăjmaşul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă." (Isaia 59:19)

El continuă astfel restul povestirii:

„Acel masiv zid de apă s-a oprit pur şi simplu! Nu sunt omul căruia să-i placă exagerările, dar am văzut că era parcă ceva care îl reţinea, ceva ca o forţă invizibilă sau o mână... Pur şi simplu, valul a stat."

Martorii cocoțați prin vârfurile copacilor au confirmat ulterior cum, în mod incredibil, bărcuța aceea a mers direct spre marele zid de apă, a urcat pe val şi a ajuns deasupra lui ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.[2]

Este genul de întâmplare care te face să te opreşti ca să te rogi, să te gândeşti sau să plângi. Nu-mi spune că acest tip de relație cu Dumnezeu şi Cuvântul Lui nu este o experiență puternică. Aici este vocea lui Dumnezeu la lucru, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit exact pentru acel om. Deoarece Sanders asimilase Cuvântul scris, Dumnezeu a fost liber să-l aplice la momentul potrivit, în locul potrivit. Iată o minune, dar o minune realizată în termenii lui Dumnezeu şi pe baza Cuvântului Său.

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea..."

În capitolul anterior, am văzut planul falsei trinități din zilele din urmă. Am văzut cum protestantismul, care a înălțat cândva glasul Scripturii, s-a transformat în prorocul mincinos; că Biserica Romano-Catolică, cea care susține vocea autorității, este fiara şi că ocultismul este chiar balaurul cu suflarea de foc, care conduce lumea prin vocea minunilor. Am văzut şi marele pericol de a ne încurca în vreun fel cu religia sentimentală, care va constitui liantul prin care Satana va ține lumea unită.

Dar rămâne o întrebare: Dacă experiența senzorială poate fi atât de puternică, cum poți şti cu adevărat dacă o renaştere vine de la Dumnezeu sau de la Satana?

Cred că Matei 7 ne oferă răspunsul. Isus a spus:

> „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci, le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»" (vers. 22,23)

Când foloseşte expresia „în acea zi", Biblia se referă la Ziua Judecății sau la ziua venirii Domnului. „În ziua aceea", oamenii

vor veni la Domnul cu argumente puternice: prorociri, alungări ale demonilor şi minuni pe care le-au făcut. Cu toate acestea, Isus le va spune că ei nu sunt ai Lui. De ce? Pentru că, le spune El, „lucraţi fărădelege". Versiunea King James spune că ei au „lucrat nelegiuirea", dar Cuvântul original este *anomia*, care înseamnă în mod literal „fără lege". Isus nu vrea să spună aici implicit că noi trebuie să ne concentrăm asupra legii, ca să fim la adăpost de înşelăciunile de la sfârşitul timpului. „Fărădelegea" este legată aici de faptul de a-L *cunoaşte* cu adevărat pe El sau nu. „Niciodată nu v-am cunoscut…" „Pe voi…" Care voi? „Voi, care lucraţi fărădelege."

Ce legătură are cunoaşterea lui Isus cu legea, cu legalitatea? Are, chiar are mare legătură! În noaptea când le-a spus ucenicilor Săi despre Duhul care va veni, Hristos le-a mai spus ceva: „Voi sunteţi prietenii Mei dacă faceţi ce vă poruncesc Eu" (Ioan 15:14). În limba engleză, afirmaţia sună mai dur decât ar trebui, dar ideea este că a-L *cunoaşte* pe Isus înseamnă a-L *urma*. El este plin de iubire, înţelept şi puternic; El este foarte preocupat de mine şi de viaţa mea şi a făcut totul pentru mine. Mă lasă indiferent conştientizarea acestui fapt? Desigur că nu. Nu pot decât să mă supun în ascultare în faţa unei astfel de iubiri!

Există o relaţie foarte strânsă între legea lui Hristos şi Hristos Însuşi, iar acest lucru a fost foarte bine demonstrat de o secvenţă mai puţin cunoscută din viaţa Lui. Isus a fost acuzat odată că scoate demoni prin puterea lui Beelzebul. Beelzebul era un zeu sirian, un demon. Pentru farisei, acesta era un alt mod de a spune Satana. În esenţă, Hristos le-a spus că ar fi absurd ca Satana să lupte împotriva lui însuşi, deci ceea ce se întâmpla era lucrarea unei cu totul alte Puteri. Acest incident este relatat în două dintre Evanghelii, dar formularea specifică a lui Isus în fiecare dintre ele este plină de învăţăminte. „Dar, dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi"(Matei 12:28). Observă nota uşor diferită din Evanghelia următoare: „Dar, dacă Eu scot dracii cu *degetul* lui Dumnezeu, Împărăţia lui Dumnezeu a ajuns până la voi"(Luca 11:20, subliniere adăugată).

Ce învățăm din aceasta? Că Duhul lui Dumnezeu este asemănat cu degetul lui Dumnezeu. Totuşi aici nu ar trebuie să luăm sensul prea ad litteram, ci doar să reținem perspectiva Bibliei. Vă amintiți ce altceva mai spune Biblia despre degetul lui Dumnezeu? Desigur, El a scris cu degetul Lui Cele Zece Porunci. „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu"(Exodul 31:18). Deci, Cele Zece Porunci n-au fost scrise de nimeni altcineva decât de Duhul lui Dumnezeu!

Duhul, Autorul cuvintelor lui Dumnezeu

Acest lucru are implicații uriaşe în studiul nostru despre Duhul, deoarece se referă la timpul sfârşitului. De ce? Deoarece majoritatea charismaticilor resping cu uşurință rolul legii în viața creştinului, argumentând că, odată ce suntem unşi cu Duhul, legea nu mai are importanță pentru creştinul plin de Duhul Sfânt. Îmi amintesc de o ocazie când am studiat Biblia cu un charismatic şi, după ce am studiat Sabatul biblic timp de câteva săptămâni, el a acceptat cu bucurie acest adevăr. Dar am observat că nu se vedea nicio schimbare reală în viața lui. El încă nu sfințea Sabatul. Într-o zi, l-am întrebat cu blândețe despre acest lucru. El m-a privit cu o expresie surprinsă şi a spus: „Oh, ştiu că Biblia spune aşa. Dar eu aştept ca Duhul Sfânt să-mi spună că acesta este lucrul pe care trebuie să-l fac."

Cred că am fost atât de şocat, încât nu m-am putut gândi la un răspuns, care, desigur, ar fi fost: „Fratele meu, Duhul este cel care îți spune în Biblie ce să faci! "

Petru spune foarte clar acest lucru:

> „Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt."(2 Petru 1:21)

Biblia a fost scrisă de Duhul Sfânt. Deci, ori de câte ori urmăm ceea ce ne învață Biblia, suntem ai Duhului. Şi, ori de câte ori refuzăm să facem acest lucru, nu mai suntem oameni

născuți din Duhul, ci suntem oameni obişnuiți, pur şi simplu oameni de carne.

În acest sens Pavel citează din Ieremia:

> „Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor şi le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu."(Evrei 8:10)

Când va fi Dumnezeu, Dumnezeul nostru? Când Legea Sa – caracterul Său – va fi scrisă prin Duhul Sfânt în inimile noastre.

Înțelegi, nu-i aşa? În timpul sfârşitului, mulți vor pretinde că sunt ai lui Isus, pentru că sunt în asociere cu puteri miraculoase. Cu toate acestea, cei pe care Isus Îi va recunoaşte sunt oameni ale căror inimi reflectă caracterul Său, Legea Sa. Pentru că *aceasta* este adevărata lucrare a Duhului, nu retorica spirituală sau nişte minuni spectaculoase.

Aceasta a fost problema lui Lucifer. El a vrut să fie Dumnezeu, fără *a fi* ca Dumnezeu.

„Dacă într-adevăr ar fi dorit să fie ca Cel Preaînalt, Lucifer nu şi-ar fi părăsit locul său din cer; pentru că spiritul Celui Preaînalt se manifestă în slujirea dezinteresată. Lucifer a dorit puterea lui Dumnezeu, dar nu şi caracterul Lui."[3]

Puterea lui Dumnezeu, dar nu şi caracterul Lui. Ellen White a scris următoarele:

> „Satana vrea ca fiecare călcător al Legii lui Dumnezeu să pretindă că este sfânt. Asta face şi el. El este mulțumit când oamenii îşi întemeiază credința pe doctrine false şi pe exaltare religioasă, deoarece poate să folosească plin de succes astfel de oameni pentru a înşela sufletele. Mulți care pretind că sunt sfinți îl ajută pe Satana în lucrarea lui. Ei vorbesc mult despre simțăminte, despre dragostea lor față de Dumnezeu. Totuşi Dumnezeu nu recunoaşte dragostea lor, deoarece aceasta este o amăgire a vrăjmaşului."[4]

Acesta este un scenariu caracteristic pentru timpul sfârşitului. Babilonul conduce o mişcare atribuită în mod greşit Duhului, pretinde că exercită o putere cerească, dar nu se supune legii

cere**şti** – legea iubirii care se sacrifică. Şi mă tem că mulţi adventişti sunt vulnerabili din cauză că le lipseşte puterea Cuvântului.

Puterea Cuvântului lui Dumnezeu

Am avut privilegiul de a preda la o universitate adventistă timp de paisprezece ani. În fiecare an, cu excepţia unuia, am predat un curs pentru studenţii din anul I, cu privire la viaţa lui Hristos. Participau între 70 şi 110 studenţi. Aceasta mi-a dat posibilitatea de a monitoriza pulsul tinerilor adventişti. Am fost inspirat să urmăresc câţi dintre tinerii de 18-19 ani veneau dintr-un cămin adventist adevărat şi aveau valori bune, o înţelegere a binelui şi a răului, atitudini sănătoase şi isteţime cu privire la mai multe lucruri. Cu toate acestea, pe parcursul unui deceniu şi jumătate, am văzut o tendinţă de scădere. În fiecare an, nivelul de instruire din Biblie al studenţilor părea să se diminueze. Din această cauză, unii au avut nevoie de mai mult timp pentru a ajunge la concluzii logice despre bine şi rău, pentru că, în lipsa unui fundament solid, totul devine relativ.

Oh, ce bine ar fi dacă am înţelege puterea şi bucuria pe care le aduce studiului Bibliei! Paginile sale sunt o comoară de înţelepciune. Când conduc întâlniri publice de evanghelizare, nu e nevoie de mai mult de două sau trei ocazii pentru ca oaspeţii să se convingă că vin să audă ceva special. Şi asta nu datorită vorbitorului, pentru că am tendinţa şi să fiu lent, şi să mă cam lungesc cu vorbirea. Mai degrabă, este datorită Cuvântului. Cuvântul lui Dumnezeu le atrage imediat atenţia ca „nişte mere de aur într-un coşuleţ de argint" (Proverbele 25:11). Când îi salut după aceea la uşă, văd pe feţele lor o anumită împlinire, o mulţumire, îi simt satisfăcuţi, ca şi cum ar spune: „Ce am auzit îmi va ţine pentru noapte, dar ar trebui să mai am ceva şi pentru dimineaţă." Şi apoi se întorc pentru mai mult, se predau Autorului Cuvântului şi îşi iau locul în poporul lui Dumnezeu.

De fiecare dată când fac evanghelizare, fraţii din biserică vin la mine şi îmi spun cu surprindere că ei credeau că ştiu destul de bine toate adevărurile noastre specifice, dar nu se aşteptau să

afle atât de multe în plus. Şi este vorba despre membri care sunt adventişti de zeci de ani! Aceasta îmi spune că, prin intermediul studiului personal, oamenii nu descoperă prea multe lucruri, dar atunci când se studiază Biblia cu adevărat, lumina vine cu o strălucire pe care ei nu şi-au imaginat-o niciodată mai înainte.

Cuvântul lui Dumnezeu poate să devină pentru tine mai puternic decât realităţile senzoriale în materie de religie pe care şi le doresc atât de mulţi. Iată ce spune Petru:

> „Şi avem cuvântul prorociei făcut şi mai tare, la care bine faceţi că luaţi aminte ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre." (2 Petru 1:19)

Să analizăm puţin această afirmaţie. Cuvintele profeţilor Bibliei sunt comparate cu o lumina în creştere, atâta timp cât le acorzi atenţie. Imaginează-ţi un întuneric total, încât nu îţi poţi vedea mâna când o ţii în faţa ochilor. Apoi, apare o rază slabă de lumină printr-o crăpătură de sub uşă, astfel încât, după câteva minute, poţi detecta contraste. Apoi, lumina creşte şi poţi desluşi forme. Ai înţeles ideea. Şi, în sfârşit, locul devine la fel de luminos ca soarele care-ţi străluceşte direct în faţă!

A fost aceasta doar o hiperbolă, sau o exagerare a apostolului? Nu, deloc, dacă ne uităm la contextul mai larg:

> „În adevăr, v-am făcut cunoscute puterea şi venirea Domnului nostru Isus Hristos nu întemeindu-ne pe nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine, cu ochii noştri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste şi slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.» Şi noi înşine am auzit acest glas venind din cer când eram cu El pe muntele cel sfânt." (vers. 16-18)

Desigur, Petru se referea la experienţa de pe Muntele Schimbării la Faţă (Matei 17:1-6). Şi, din cauza acelui eveniment uimitor, el a spus că au fost „martori oculari ai măririi Sale" şi că ei înşişi au „auzit acest glas din cer". Îţi dai seama? Să auzi

vocea lui Dumnezeu şi să-L vezi pe Hristos la fel de strălucitor ca soarele la amiază! Ai mai putea să uiți vreodată aşa ceva?

Să ne întoarcem la versetul 19: „Şi avem cuvântul prorociei făcut şi mai tare." Este o afirmație comparativă, se spune că ceva este mai sigur decât altceva. Mai sigur decât ce, Petru? Eşti pregătit să auzi? *Mai sigur decât ceea ce a văzut cu ochii lui şi a auzit cu urechile lui în ziua aceea din cer*. Petru spune despre Cuvântul lui Dumnezeu că poate fi o realitate mai mare pentru viața noastră, ceva mai sigur decât orice am putea vedea cu ochii noştri şi auzi cu urechile noastre. Spune-mi dacă asta nu este putere!

Cuvântul lui Dumnezeu există pentru a te face să fii ce ai fost menit să fii. El este…

> „…de folos ca să învețe [ce este drept], să mustre [ce este greşit], să îndrepte [ce era greşit], să dea înțelepciune în neprihănire [să rămână drept], pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."(2 Timotei 3:16,17)

Aici ni se creează impresia construirii unei structuri, bucată cu bucată, până când aceasta devine un edificiu solid. Aceasta este lucrarea Cuvântului. Cuvântul tradus prin „echipat cu grijă" sau „dotat cu tot ce trebuie" în versiunea King James (în Cornilescu, „[făcut] cu totul destoinic"), este *katartizo* în greacă. Acesta este cuvântul folosit pentru punerea la loc a unui os dislocat sau pentru repararea unei plase rupte. Aşadar, Cuvântul are menirea de a ne face din nou de „a ne reasambla", pentru a fi aşa cum a intenționat Dumnezeu să fim!

Credința este produsul secundar

Aş dori să îți împărtăşesc încă un lucru despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu: Biblia va produce credință în Dumnezeu. Astfel, „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos"(Romani 10:17). „Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu", spunea Isus în rugăciunea Sa, „… şi au crezut că Tu M-ai trimis"(Ioan 17:8). „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruieşte lumea şi ceea ce câştigă biruința

asupra lumii este credința noastră"(1 Ioan 5:4). Nu uita că „a crede" este mult mai mult decât să crezi că Isus a murit pe cruce! Este, de asemenea, mult mai mult decât a şti care este ziua de odihnă sau unde mergem când murim! *Credința* este un cuvânt simplu din Noul Testament pentru a descrie ceea ce se întâmplă atunci când omul recunoaşte că Isus este într-adevăr Mântuitorul nostru şi că El este vrednic de încredere. Noi suntem mântuiți prin har, prin credință (Efeseni 2:8), adică prin ceea ce a făcut Isus – harul –, oferindu-ne posibilitatea de a răspunde – credința. A avea credință înseamnă a face tot ce ne cere El să facem, pentru că El a făcut tot ce a fost necesar pentru a ne salva. Credința Îi spune „Da!" lui Dumnezeu. Şi *aceasta* se realizează prin studierea Cuvântului.

Ai înțeles cât de important este să interiorizezi Cuvântul lui Dumnezeu?„Fiecare eşec al copiilor lui Dumnezeu este din cauza lipsei lor de credință"[5], a scris Ellen White. Şi Pavel a susținut că „tot ce nu vine din încredințare e păcat" (Romani 14:23).

Exercitarea credinței este atunci o chestiune de viață şi de moarte. Iar dobândirea credinței este o chestiune de asimilare a Bibliei.

Acum câțiva ani, înainte ca CD-urile şi MP3-playerele sau iPod-urile să devină o normă a vieții noastre, ascultam Cuvântul lui Dumnezeu înregistrat pe casete audio. Făceam acest lucru în fiecare zi în timp ce mergeam cu maşina către locul de muncă sau când mă întorceam acasă şi în timp ce alergam dimineața. Dacă ascultam aproximativ treizeci sau patruzeci de minute în fiecare zi, puteam să acopăr întreaga Biblie în trei luni. Şi apoi începeam din nou. Nu am lăsat deoparte studiul atent, amănunțit al Scripturii, dar această practică mi-a permis să am o viziune panoramică a lucrurilor. Ce binecuvântare a fost pentru viața mea! Era ca şi cum mintea mea s-ar fi scăldat în fiecare zi în cuvintele pe care mi le spunea Domnul. Am fost surprins şi încântat de rezultate: încrederea mea în Dumnezeu a devenit tot mai puternică, iar siguranța mea mai mare, astfel că, pentru mine, făgăduințele Lui erau la fel de solide ca o stâncă ce rezistă loviturilor constante ale valurilor furioase. Îmi amintesc de o zi

în care ascultam Ieremia 33:3: „Cheamă-Mă, şi-ţi voi răspunde şi îţi voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoşti" şi îmi spuneam: *Ooo,! Regele universului este dispus să fie atât de disponibil pentru mine, pentru bietul de mine! Şi El vrea cu adevărat să-mi spună lucruri importante, da, chiar mie!* Într-o altă zi, după ce am ascultat din 2 Împăraţi 17:7-41 motivul pentru care Israel a fost luat captiv, m-am întristat profund. Am înţeles atunci că nu eram nici eu mai bun decât Israelul rătăcitor şi că Dumnezeu a făcut tot ce era în puterea Lui, arătându-mi că mă iubeşte, că are grijă de mine şi îmi dăruieşte totul, dar eu tot am fugit de El, de tot harul pe care l-a arătat faţă de mine! Acest lucru m-a făcut să îmi cer iertare şi să mă predau Lui din nou, aceluiaşi Dumnezeu care a intervenit întotdeauna, de mii de ani încoace, plin de iubire în viaţa oamenilor.

Acest gen de ascultare regulată a Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu m-a făcut *să ştiu* că Dumnezeu m-a iubit, că El deţine controlul absolut al vieţii mele şi că are planuri chiar şi pentru mine. Dumnezeu doreşte acest lucru pentru fiecare dintre noi. El vrea să credem în El, să ne încredem în El cu totul. Iar această transformare uimitoare se poate face atunci când primim Cuvântul.

„Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh şi viaţă", a spus Învăţătorul (Ioan 6:63). Atunci când mâncăm ca să trăim (în opoziţie cu cei care trăiesc pentru a mânca, o boală comună printre noi, cei de astăzi), obţinem energia fizică necesară pentru a ne desfăşura activităţile, pentru a ne face lucrul nostru. De asemenea, atunci când ne hrănim prin Cuvântul lui Dumnezeu, primim credinţă, „energia" spirituală necesară pentru a face faţă situaţiilor cu care ne confruntăm în această lume de păcat. De aceea, Biblia îi învaţă pe creştini să trăiască prin credinţă, nu prin vedere. Cuvântul-cheie este *viaţă*. Creştinii nu vegetează prin credinţă, ci ei au *viaţă*, sunt vii; cu adevărat, ei trăiesc prin credinţă.

Herry Mhando este un evanghelist remarcabil din Zimbabwe. El trăieşte prin credinţă, nu prin vedere. El crede că lucrarea de a-i aduce oameni la Domnul Isus depinde de „ştiinţa

genunchiului". „Cereți" înseamnă inițiativă, „căutați" înseamnă hotărâre şi „bateți [la uşă]" însemnă acțiune (Matei 7:7). El a închiriat de multe ori stadioane de fotbal din Africa pentru a-şi organiza întâlnirile, şi a reuşit să facă acest lucru fără să fi avut bani. El s-a dus la oameni de afaceri bogați din oraş şi le-a cerut să-i finanțeze campania de evanghelizare, iar unii dintre aceştia sunt foşti adventişti! Dar sunt atât de impresionați de convingerea lui că are o misiune din partea Celui Atotputernic, încât credința lui este contagioasă! Un fost student de-al meu, după ce i-am făcut împreună o vizită de câteva ore, şi-a rezumat astfel impresiile pentru mine: „Acesta este cu adevărat un smerit om al credinței."

„După ce mi-am stabilit un obiectiv", a spus Herry odată, „cred că trebuie să trag tare ca să-l şi ating. Atâta vreme cât nu-mi asum gloria la final, Dumnezeu îmi va binecuvânta eforturile şi îmi voi atinge scopul."[6] De fapt, el asta face: îşi atinge obiectivele propuse. De multe ori, întâlnirile sale încep cu câteva mii, deci cu o mare parte din stadion gol. Dar, în fiecare seară, vestea dusă din gură în gură aduce mai mulți oameni, astfel încât, dacă la deschidere sunt „doar" 2 000 de persoane, la închidere sunt 20 000. Biograful său ne spune motivul: „O mare parte din comoara pe care Mhando a extras-o din Biblie [şi a predicat-o la întâlnirile sale] este pusă în evidență prin alegerea unor pasaje citate mai rar."[7] Succesul său evanghelistic este rar în aceste zile. De exemplu, chiar dacă îşi făcea studiile la zi pentru un doctorat, la Universitatea Andrews, el a decis să facă şaptesprezece serii de evanghelizare în timpul celor cinci ani, cât au durat studiile pentru doctorat. Rezultatul? Peste 25 000 de botezuri pentru Isus!

Dar există un secret răsunător în viața lui Mhando, pe care se întemeiază succesul lui. Este felul în care îşi petrece timpul în fiecare dimineață, între 3 şi 7 – studiază Cuvântul lui Dumnezeu.

S-ar putea să nu fie nevoie să începi cu patru ore dimineața, dar ar trebui să începi. Timpul petrecut cu Dumnezeu va fi ca un mare mic dejun care îți asigură puterea pentru restul acelei zile. Caută-L pe Domnul dimineața devreme, înainte de a te apuca de lucru, de exerciții fizice sau de alte treburi pe care

le ai de făcut, pentru că El te aşteaptă! Ca să putem duce până la capăt ultimul efort susținut, avem nevoie să ne hrănim din Cuvânt. Doar Cuvintele Sale pot face în noi o lucrare pe care nimic din afară nu o va putea împiedica. Aceasta este lucrarea Duhului.

Oameni călăuziți de Duhul

Planul original al lui Dumnezeu a fost să-Şi petreacă timpul cu noi în fiecare zi, față în față. Aşa stătea cu Adam şi Eva „în răcoarea zilei" (Geneza 3:08). Dar, atunci când prima pereche a ales să se încreadă mai mult în cuvintele lui Satana decât în cuvintele lui Dumnezeu, înclinația naturală de a veni la Dumnezeu a fost schimbată cu o tendință naturală de a se îndepărta de El. Ei şi-au dat seama că erau goi, exact cum suntem şi noi toți dacă nu ne acoperă Dumnezeu. Ei şi-au scos hainele lor de neprihănire şi le-au dat pe o haină mânjită (Isaia 64:6).[8]

Omenirea nu ar mai putea să stea în prezența lui Dumnezeu şi să trăiască (Exodul 33:20). Păcatul ne-a jefuit de privilegiul cel mai prețios pe care îl aveam ca ființe create de Dumnezeu, privilegiul de a fi cu Creatorul nostru. Cele câteva excepții de la această regulă au avut loc cu oameni pe deplin consacrați lui Dumnezeu, precum profeții. Dar chiar şi înaintea lor, Dumnezeu a trebuit să-Şi ascundă slava, astfel încât aceştia să nu fie spulberați instantaneu. Reacția lor normală a fost: „Vai de mine!" (Isaia 6:1-5). Cum ar putea un păcătos să stea în fața Sfințeniei Absolute!

Lipsit de privilegiile comunicării față către față cu ființele umane, Dumnezeu Se apropie de noi prin Duhul Său, care, fără să fie văzut, ne şopteşte la ureche: „Iată drumul, mergeți pe el!" (Isaia 30:21). Dar chiar şi acest lucru poate fi falsificat de Satana, care are şi el ceva de şoptit la urechea noastră. Deci ceea ce a făcut Dumnezeu este foarte simplu: El le-a vorbit acelora care, de-a lungul vieții, şi-au făcut obiceiul de a asculta vocea Sa – vocea profeților Săi – transmițând mesaje de iubire, învățături şi avertizări pentru noi. Aceste mesaje, păstrate în scris, alcătuiesc ceea ce noi numim Biblie.

Deci, dacă vrei să fii un om călăuzit de Duhul, trebuie să devii mai întâi un om al Cuvântului. Doar în felul acesta asculți de un Dumnezeu sfânt. Dacă vrei să ştii cum este când te afli în prezența lui Dumnezeu, nu închide ochii, nu încrucişa picioarele şi nu începe să bolboroseşti. Deschide ochii pentru a citi, a medita şi pentru a te confrunta cu Cuvântul Său. El îți vorbeşte prin paginile sale. Şi, cu cât alegi să asimilezi mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât Dumnezeu va putea să îți vorbească mai bine când eşti *departe* de Cuvânt – când eşti la volan, când lucrezi, când îți trăieşti viața. Există o corelație directă între asimilarea Cuvântului scris şi capacitatea de a auzi Duhul *aplicând* Cuvântul la viața ta.

George Müler a fost legendar pentru viața sa de rugăciune. El şi-a încredințat fiecare nevoie a sa lui Dumnezeu în rugăciune, încrezător că Furnizorul Cel Atotputernic le va da copiilor Săi tot ce le este necesar. Când a început să aibă grijă de copiii orfani din Bristol, Anglia, i-a susținut prin rugăciune. Când departamentul a crescut şi ajunsese să aibă în grijă peste 2 000 de copii, plus un personal de mai multe sute de oameni şi mai multe clădiri mari, care sunt în picioare încă şi astăzi – de asemenea l-a susținut prin rugăciune. Vedeți, Müller nu a avut nicio fundație de caritate, nu a cerut bani de la nimeni şi nu a existat nicio biserică sau vreun comitet de misiune care să fi subscris la acele cheltuieli mari de zi cu zi. Dar el credea într-un Dumnezeu puternic şi iubitor, care putea să-i acopere orice nevoie „potrivit cu bogăția slavei Sale"(Efeseni 3:16).

Umblarea lui Müller cu Dumnezeu era foarte reală. Dar el învățase ceva mai înainte, în lucrarea sa, ceva care a pus toate acestea într-o anume perspectivă. Ascultați cuvintele lui:

> „Înainte de acest moment, de cel puțin de zece ani, obişnuiam ca, în fiecare zi, să mă consacru rugăciunii, imediat după ce mă îmbrăcam dimineața. Acum am văzut că cel mai important lucru pe care trebuia să îl fac era să mă dedic citirii Cuvântului lui Dumnezeu şi să meditez la cele citite pentru ca, în felul acesta, inima mea să poată fi mângâiată,

încurajată, avertizată, mustrată, instruită şi, prin urmare, în timpul meditaţiei, inima mea să poată avea experienţa comuniunii cu Domnul... De multe ori m-a uimit faptul că nu am înţeles mai dinainte importanţa meditaţiei asupra Scripturii pentru viaţa mea de creştin. După cum şi omul „din afară", corpul nostru, nu este în formă şi nu poate munci la nesfârşit fără să mănânce, tot aşa este şi cu „omul dinăuntru". Care este hrana omului dinăuntru? Nu rugăciunea, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Şi nu simpla lectură a Cuvântului lui Dumnezeu... Nu, ci noi trebuie să fim atenţi la ce citim, să ne gândim la text şi să-l aplicăm la inima noastră... Prin Cuvântul Său, Tatăl nostru ne vorbeşte... Cu cât suntem mai slabi, cu atât avem mai mult nevoie de meditaţie pentru a consolida omul nostru din interior."[9]

Omul cunoscut în întreaga lume pentru viaţa sa de rugăciune şi credinţă, a fost de fapt un om al Cuvântului. Şi acesta a fost motivul pentru succesul lui. El a devenit un om călăuzit de Duhul Sfânt, pentru că mai întâi a devenit om al Cuvântului.

Şi tu poţi fi un astfel de om. La fel, pot şi eu.

Note

[1] Informaţie preluată de pe http://lucernarium.wordpress.com/200S/0S/11/, accesat pe data de 2 februarie 2011.

[2] Detaliile istoriei au fost preluate de la http://goodnewschristianministry.org, accesat pe data de 15 februarie 2006. Apar şi în articolul „Riding the Storm Out: A Tsunami Miracle" la http://www.iprflv.com, accesat pe 1 septembrie 2013.

[3] *Hristos, Lumina lumii*, p. 435.

[4] *Review and Herald*, 26 iunie1900, par. 5.

[5] *Patriarhi* şi *profeţi*, p. 657.

[6] Nkosiyabo Zvandasara, *Herry Mhando: The Man and His Methods of Evangelism and Church Growth,* Berrien Springs, MI: Leslie Books, 2001, p.33.

[7] *Ibidem*, p. 21.

[8] Sau *cârpă murdară*.

[9] *The Autobiography of George Müller,* Springdale, PA: Whitaker House, 19S4, p. 139, 140.

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Dacă te gândeşti la experiența lui Daylan Sanders din timpul acelui tsunami din Asia, este şi experiența ta cu Dumnezeu la fel de vie, ca să poți să recunoşti glasul Lui?
2. Ce legătură este între a-L cunoaşte pe Isus şi păzirea legii?
3. Ce părere ai despre ideea că Legea lui Dumnezeu a fost scrisă de Duhul Sfânt? Are acest lucru vreun impact asupra felului în care ne trăim viața?
4. În cer, problema lui Lucifer a fost că el a dorit să aibă puterea lui Dumnezeu, dar nu şi caracterul Său. Este vreodată şi problema noastră? În ce sens?
5. Gândeşte-te la un timp în care studiul Bibliei a fost pentru tine ceva mai real decât o experiență senzorială – ceea ce ai descoperit în Cuvânt era mai real decât ceea ce puteai să vezi, să auzi, să atingi. Împărtăşeşte grupei o astfel de experiență.
6. Dacă studiul şi hrănirea cu Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să aibă ca urmare credința în El, de ce petrecem noi oare atât de puțin timp cu Biblia?
7. Reciteşte 2 Timotei 3:16.17. Ce înseamnă pentru tine, pentru viața ta, expresiile „desăvârşit" şi „cu totul destoinic" („bine echipat", „dotat cu tot ce trebuie")?
8. Ce crezi că s-ar întâmpla în viața noastră, dacă, în fiecare dimineață, am petrece şi noi tot atâta timp cu Dumnezeu ca Herry Mhando?
9. Crezi că este posibil să ne trăim astăzi viața de credință la fel ca George Müller?
10. Ce intenționezi să faci ca să poți aloca mai mult timp în fiecare zi pentru relația ta cu Dumnezeu?

Capitolul 17

O biserică plină de puterea Duhului Sfânt

Binecuvântări pe măsura sacrificiului de sine

Numeroasele istorii ale binecuvântărilor venite în urma rugăciunilor credincioşilor lui Dumnezeu nu fac altceva decât să arate comorile pe care Cerul le are la dispoziție pentru cei care le cer.

Când a căutat să umple inima tânărului bogat cu Duhul Său, Isus i-a spus să vândă tot cea avea şi să dea săracilor (Luca 18:22). Pe cei care au făcut acest lucru, Dumnezeu i-a binecuvântat mai mult decât şi-ar fi putut imagina în cele mai îndrăznețe visuri. Istoria bisericii nou-testamentare dovedeşte acelaşi lucru: credincioşii au renunțat la tot, iar Cerul le-a împlinit nevoile (Faptele apostolilor 4:32-35). De la credincioşii din Corint, apostolul Pavel a strâns fonduri pentru a ajuta bisericile care sufereau de foamete în Iudeea, spunându-le că „cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera” (2 Corinteni 9:6). Apoi a adăugat: „«Cel ce dă sământă semănătorului şi pâine pentru hrană» vă va da şi vă va

înmulţi şi vouă sământa de semănat şi va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veţi fi îmbogăţiţi în toate privinţele", a promis el, „pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulţumiri lui Dumnezeu" (2 Corinteni 9:10,11). Aţi prins ideea subtilă pe care o exprimă Pavel aici? Adevărata recunoştinţă nu vine în urma a ceea ce avem, ci în urma a ceea ce putem da!

Cât de mult din ceea ce ai în pod, în garaj sau în cămară vei lua în ceruri? Cât de mult din ceea ce cheltuim pe diversele noastre colecţii ar putea fi folosit spre binecuvântarea nemăsurată a celorlalţi? Cei care sunt săraci în Duh vor moşteni Împărăţia (Matei 5:3). Adică cei care îşi recunosc nevoia de a avea mai mult Duh în viaţa lor, nu cei care simt nevoia de a avea mai multe *lucruri* în viaţa lor.

Adresându-se fiului ei Edson şi soţiei acestuia cu privire la consacrarea completă, Ellen White scria: „Înainte de a ne da botezul Duhului Sfânt, Tatăl nostru ceresc ne va încerca, pentru a vedea dacă putem trăi fără să-L dezonorăm."[1] Cât de mult Duh Sfânt am vedea în biserică dacă ne-am elibera de lucrurile care ne ţin legaţi de această lume!

> „Biserica este adormită şi nu ştie ce lucrare ar putea să facă dacă ar renunţa la tot pentru Hristos. Un spirit autentic de sacrificiu de sine ar fi un argument pentru realitatea şi puterea Evangheliei, argument pe care lumea nu l-ar putea contrazice sau înţelege greşit, iar peste biserică ar fi revărsate binecuvântări bogate."[2]

Multe biserici din America de Nord abia se mai ţin, amintindu-ne parcă de valea oaselor moarte şi uscate descrisă în Ezechiel 37. În ele sunt oameni buni, decenţi, dar lipsiţi de Duhul Sfânt. Ele subzistă cu resurse puţine, având un număr limitat de tineri şi de talente, fără să fi câştigat vreun suflet pentru Hristos de ani de zile. Zilele se scurg pline de plângeri şi de milă colectivă. Nu au absolut niciun impact în comunitatea locală. Dar dacă şi-ar dori, această situaţie s-ar putea schimba radical.

Ellen White ne oferă diagnosticul, precum şi remediul pentru starea în care se află aceste biserici:

> „Făgăduinţa Duhului Sfânt nu este apreciată aşa cum ar trebui. Împlinirea ei nu este apreciată la adevărata ei valoare. Ceea ce face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere este absenţa Duhului. [Credincioşii] pot fi persoane învăţate, talentate, elocvente sau înzestrate cu orice alt dar natural sau dobândit, dar, fără prezenţa Duhului lui Dumnezeu, nu vor atinge nicio inimă şi nu vor câştiga la Hristos niciun păcătos. Pe de altă parte, legaţi de Hristos şi având darurile Duhului, *cei mai sărmani şi mai neştiutori dintre ucenicii lui Isus vor avea o putere care va mişca inimi*. Dumnezeu face din ei canalul prin care revarsă cea mai înaltă influenţă din univers."[3]
>
> „Ucenicii nu au cerut o binecuvântare pentru ei înşişi. Ei erau împovăraţi de grija pentru suflete… Au cerut înzestrarea cu puterea pe care le-o promisese Hristos. Apoi S-a revărsat Duhul Sfânt şi mii de oameni au fost convertiţi într-o singură zi. Aşa ar putea fi şi acum. Creştinii să lase de-o parte disensiunile şi să se consacre lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduţi. Să ceară prin credinţă binecuvântarea promisă, iar aceasta le va fi dată."[4]

Diagnosticul este disensiunea şi lipsa de interes pentru Duhul Sfânt, ceea ce permite altor *lucruri* să se aglomereze şi să-L dea afară pe Dumnezeu. Reţeta prescrisă este legătura cu Hristos şi dorinţa de a cere Duhul Sfânt, astfel încât să fim o binecuvântare pentru ceilalţi. Isus a promis:

> „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl" (Ioan 14:12).

Lucrări mai mari? Nu voi uita niciodată cum, cu ani în urmă, descurajat, am deschis întâmplător Biblia la 2 Împăraţi, aşa, ca să treacă vremea. Curând însă, m-a captivat viaţa lui Elisei, care

era o dovadă clară a binecuvântării duble pe care o ceruse de la Domnul. El nu ceruse doar ce i se cuvenea, ci a cerut o „îndoită măsură” de Duh (2 Împăraţi 2:9). În vremurile antice, toţi fiii primeau o singură parte din moştenire şi doar întâii născuţi primeau o parte dublă. Elisei credea că Tatăl său este bogat şi generos şi a cerut în conformitate cu credinţa sa. Şi a şi trăit în conformitate cu credinţa pe care o avea. Chiar şi după moarte a continuat să-i binecuvânteze pe ceilalţi. Cum aşa? După ce a murit, Elisei a fost îngropat într-o peşteră, după obiceiul vremii. După ceva ani, tocmai era înmormântat altcineva în apropiere, doar că nu erau toate pregătirile încheiate, când nişte bande moabite de hoţi au venit dintr-odată peste cei îndoliaţi. Fără să mai aibă timp de gândit, au aruncat trupul omului în grota în care erau oasele lui Elisei, iar Biblia spune: „Omul s-a atins de oasele lui Elisei şi a înviat şi s-a sculat pe picioare” (2 Împăraţi 13:20,21). Umplerea cu Duhul Sfânt este o binecuvântare care continuă să dăruiască.

Aceste scene se vor repeta

Referindu-se la puternica lucrare a bisericii nou-testamentare în lume – la faptul că mii se converteau într-o singură zi, că membrii apostaţi se reîntorceau în biserică şi că păgânii veneau în număr mare la poporul lui Dumnezeu în căutarea Mărgăritarului de mare preţ –, Ellen White spune simplu:

> „Aceste evenimente se vor repeta, ba chiar cu o putere şi mai mare. Revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii a fost ploaia timpurie, dar ploaia târzie va fi mult mai abundentă. Duhul Sfânt aşteaptă să fie cerut şi primit. Domnul Hristos Se descoperă din nou în toată plinătatea Sa prin puterea Duhului Sfânt.”[5]

Dar nu se roagă mulţi urmaşi credincioşi ai lui Isus de secole pentru revărsarea puternică a Duhului lui Dumnezeu, ca la Cincizecime, asupra bisericii Sale? Fără îndoială, mii s-au rugat. Una din aceste persoane a fost un pastor şi lucrător biblic care

conducea în mod constant suflete la Hristos. Era o femeie pe nume S. M. I. Henry, care coresponda frecvent cu sora White. Într-una dintre scrisori, ea şi-a exprimat povara grea pe care o purta, şi anume faptul că se rugaseră şi ceruseră ca Duhul Sfânt să cadă peste ei, dar acest lucru nu părea să se întâmple. Cât avea să mai dureze până la căderea ploii târzii? Ellen White i-a răspuns cu înțelepciune, încurajând-o:

> „Niciuna din rugăciunile înălțate pentru împlinirea făgăduinței – coborârea Duhului Sfânt – nu s-a pierdut. Fiecare rugăciune se acumulează, gata să se reverse şi să toarne peste întreaga lume un potop vindecător de influență cerească şi de lumină acumulată.”[6]

Dumnezeu va termina lucrarea

Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu milioanele şi miliardele de persoane de-a lungul secolelor la care n-au ajuns niciodată cărți sau cuvintele pline de speranță ale unui misionar? Păi, cu 2 000 de ani în urmă, Duhul Sfânt i-a spus clar lui Pavel că „[Dumnezeu] nu S-a lăsat fără mărturie” (Faptele apostolilor 14:17).

Să luăm, de pildă, cunoscuta istorie a indienilor Davis. În 1910, la biroul Misiunii Guyanei Britanice tot veneau rapoarte despre un trib cocoțat în munții Roraima, la granița cu Venezuela, care ținea Sabatul. Anul următor, O. E. Davis, preşedintele misiunii, a făcut o călătorie periculoasă, cu barca şi pe jos, pentru a găsi tribul. Înainte de a ajunge, slăbit şi febril din cauza malariei, a decis să se oprească la o mină pentru a-şi reface forțele.

Într-o zi, pe când stătea afară şi citea din Biblie, un grup de indieni l-au văzut şi au pornit în fugă spre el.

– Am aşteptat ani de zile să vii! au spus ei cu entuziasm. Un înger i-a spus şefului Auka [sau Owkwa] că un om alb cu o carte neagră va veni şi ne va învăța, aşa că stai jos şi învață-ne acum!

Davis a încercat să îi amâne pentru mai târziu, dar n-au putut fi convinşi. A deschis Biblia, dar a constatat că ei deja

ştiau despre Sabat, despre stilul de viaţă sănătos şi chiar despre slujirea în sanctuar a lui Hristos! S-a întors în Georgetown pentru a se recupera de pe urma malariei, dar le-a promis că se va întoarce, ceea ce a şi făcut câteva luni mai târziu. De data aceasta, i-a învăţat tot ce nu ştiau deja şi apoi a murit.

Fratele Davis era aşteptat fiindcă, atunci când a devenit şef, Auka, marele şef al tuturor triburilor din munţii Roraima, s-a rugat Marelui Spirit zile întregi să îl ajute să fie un şef bun pentru poporul său. La scurt timp de la cererea sa, în timp ce le vorbea oamenilor, a avut prima viziune. A încetat să mai respire, ochii i-au devenit sticloşi şi, când au încercat să-l facă să se aşeze, au constatat că era neclintit ca un bolovan. Când viziunea s-a încheiat, le-a spus: „O persoană ca o lumină strălucitoare a venit şi mi-a vorbit şi mi-a spus ce trebuie să facem”.

Auka a primit multe viziuni şi a mers la triburile din jur, învăţându-le să respecte ce i-a spus mesagerul ceresc. Au aflat despre Sabat, despre cărnurile curate şi necurate, despre cum să se roage, despre Satana, despre venirea lui Hristos şi despre multe alte învăţături biblice. Îngerii l-au învăţat pe Auka imnuri cu armonie pe voci pe care să le înveţe cu poporul său – cântări ca „Ştim un râu cu apă vie”, „There's Not a Friend Like the Lowly Jesus” [Nu e alt prieten ca umilul Isus] şi altele. I s-a spus să nu conducă prin violenţă şi să nu ucidă, iar pentru Auka aceasta a fost o iniţiere într-un mod de viaţă cu totul nou. Cerul şi pământul comunicau atât de mult, încât oamenii i-au făcut lui Auka un pat special, pe care se aşeza ori de câte ori nu ştia ce să facă, cerându-I Marelui Spirit să-i arate ce să facă.

Înainte să moară, Davis le-a spus triburilor:

– Dumnezeu vă va trimite un alt om al lui Dumnezeu.

În 1927, Alfred şi Betty Cott au venit ca misionari cu normă întreagă la indienii *Davis*, cum preferau să fie numiţi. Toate triburile din zonă ţineau toate învăţăturile biblice adventiste. Astăzi sunt peste 3 000 de indieni Davis adventişti, care se închină în 12 biserici şi în 20 de grupe – urmarea faptului că un şef de trib păgân I-a cerut ajutor Marelui Spirit.[7]

Dar cum rămâne cu Evul Mediu? Sau cu America de Nord şi de Sud înainte ca europenii să descopere că o lume întreagă îi aşteaptă acolo? Sau cu micile insule din Pacific, care secole la rând nu au avut contact cu restul lumii?

Poate una dintre cărţile care merită cel mai mult să fie citită de creştini este de-acum clasica *Veşnicia din inimile lor*. Don Richardson, cercetător şi misionar creştin pentru poporul Sawi din Asia de Sud, relatează în povestiri succesive cum diferite grupuri de oameni din lume au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu, uneori cu secole înainte de a vedea prima Biblie sau de a întâlni un misionar.

În 1763, vreo 800 000 de persoane din poporul karen (în Myanmarul de astăzi) erau foarte pregătite să se întâlnească cu primul alb care avea o Biblie şi să accepte toate învăţăturile creştine. Motivul? Aveau un sistem de credinţe care, în aparenţă, preceda atât iudaismul, cât şi creştinismul. Însă credinţa lor într-o zeitate supremă, numită Y'wa (nume foarte apropiat de *Yahw*é, „Domnul" Vechiului Testament), era totuşi incompletă, după cum afirmau ei înşişi. Însă cei din poporul karen aşteptau ca religia lor să devină completă atunci când aveau să vină „străinii albi" şi să le spună ce nu ştiau. „Fii lui Y'wa, străinii albi, au primit cuvintele lui Y'wa…, cuvintele lui Y'wa în vechime", spunea unul dintre vechile lor cântece religioase.[8] Sute de ani, poporul karen a avut un grup de învăţători numiţi Bukhos, care nu erau purtători de cuvânt ai spiritelor rele obişnuite, ci ai lui Y'wa, adevăratul Dumnezeu. Aceştia i-au învăţat pe cei din poporul karen, printr-o serie de cântece, despre Creator, despre Satana, despre prima pereche încercată în grădină, despre fructul oprit, despre Sabat şi despre faptul că, din cauză că Tha-nai (Adam) şi Ee-u (Eva) nu au avut încredere în Y'wa în privinţa fructului oprit, acum toată rasa este slăbită şi nu este capabilă să-l asculte în mod natural pe Y'wa!

Dar poporul Karen încă mai avea de aşteptat. Întâlnirea cu un soldat britanic, în 1763, a fost o dezamăgire – acesta nu avea nicio Biblie la el. În final, în 1817, misionarul Adoniram

Judson a debarcat în Rangoon. Când i-a împărtăşit câteva lucruri din Scriptură unui individ dur, pe nume Ku-Thah-byu (ucisese deja 30 de oameni), care făcea parte din populația karen, bărbatul a recunoscut în Biblie „cartea pierdută". După ce a primit Evanghelia şi a fost botezat, a început să povestească, în fiecare sat karen în care a putut ajunge, tot ce aflase. Cei care îl auzeau au împărtăşit, la rândul lor, acele lucruri cu mulți alți indigeni din tot cuprinsul munților de la granița cu Thailanda, India şi China. E o istorie fascinantă. Sute de mii de persoane din popoarele Karen, Lahu, Wa, Lisu, Kacin, Şan, Mizo şi din alte popoare au acceptat cu uşurință Evanghelia şi învățăturile creştinismului, de-a lungul a numai câteva decenii, deoarece karenii, precum şi cei din celelalte grupuri aveau o concepție de bază despre Dumnezeul din ceruri, despre păcat şi despre neprihănire, precum şi despre Eliberator, iar ei doar aşteptau să afle mai multe.[9]

Adevărul este că Dumnezeu ne-a trimis în misiune (Matei 28:19,20) atât pentru noi înşine, cât şi pentru cei pierduți. El este capabil să-Şi termine singur lucrarea, dar faptul că ne face parteneri ai Săi în acest efort ne ajută să ne asemănăm mai mult cu El.

Astăzi, mulți adventişti consideră lumea musulmană cea mai mare provocare pentru răspândirea Evangheliei. În multe țări din Orientul Mijlociu şi din Asia Centrală, *sharia* – practica de viață islamică – este legea care guvernează țara, înlocuind adesea chiar şi constituțiile naționale. A fi musulman este o chestiune atât de identitate națională, cât şi de identitate religioasă. Iar părăsirea islamului în favoarea altei religii este un mare afront, care poate aduce chiar o condamnare la moarte pentru cel în cauză. Însă lucrul de care puțini îşi dau seama este că peste jumătate din musulmani trăiesc acum în lumea occidentală. Libertatea religioasă din acele țări face ca lucrarea lui Dumnezeu să fie mult mai uşoară.

Pentru a-Şi arăta puterea

Însă chiar dacă situaţia ar fi absolut imposibil de depăşit, la Dumnezeu nimic nu este imposibil. El are nevoie şi Îşi doreşte doar o persoană prin care să Îşi poată arăta puterea. Golden Lapani este un astfel de om. Unii s-ar putea să-şi amintească de el de când a fost prezentat la sesiunea Conferinţei Generale din 2005, din Saint Louis. Povestea lui merită să fie cunoscută.

Lapani a crescut ca musulman în Malawi, o ţară islamică. Dar, când s-a îmbolnăvit atât de grav încât a fost trimis de la spital să moară acasă, a avut trei vise, în care Isus i S-a înfăţişat şi i-a spus că, dacă se face creştin, se va însănătoşi. A început să citească Biblia, L-a primit pe Isus ca Mântuitor şi Domn şi s-a vindecat complet. Imediat, a renunţat la postul de profesor de biologie, a cumpărat un teren unde şi-a construit o fermă şi şi-a dedicat aproape tot timpul lucrării pentru Isus. Ca urmare a deciziei sale, a fost împroşcat cu pietre, ars şi otrăvit. Din 1982 încoace, duşmanii şi foştii săi prieteni au încercat să-l omoare de cel puţin 25 de ori. Dar lucrarea sa a continuat neabătut, până într-acolo, încât toţi membrii familiei lui sunt acum adventişti. În fiecare oraş în care au încercat să-l omoare există astăzi o biserică adventistă.

Odată, şeful satului în care Lapani dorea să organizeze întâlniri biblice a fost ucis, iar trupul i-a dispărut. Unii din oraş l-au acuzat pe Lapani de crimă. El, împreună cu alţi credincioşi, au postit şi s-au rugat 21 de zile ca Dumnezeu să arate adevărul şi ca Numele Lui să fie înălţat. În a 21-a zi, corpul şefului satului s-a ridicat la suprafaţa apei râului din apropiere, chiar dacă de el erau legate pietrele mari pe care asasinul le folosise pentru a se asigura că trupul va rămâne pe fundul apei!

— Dumnezeul tău este un Dumnezeu al miracolelor, au spus oamenii.

Acum, în acel sat este o biserică de 80 de membri.

Metoda lui Lapani este aceaşi oriunde se duce: cere permisiunea de la şeful satului sau de la bătrâni pentru a vizita comunitatea locală; le aduce hrană, medicamente şi haine pentru

copii şi se roagă pentru ei (vede, de asemenea, multe răspunsuri la rugăciune). Apoi începe să studieze Biblia cu ei şi, după ceva timp, cere permisiunea de a organiza întâlniri de evanghelizare. După ce stârneşte atât de multă bunăvoință în oraş, rareori este refuzat, iar după ce botează un grup, care constituie noua biserică, lasă cinci lucrători biblici care să continue să îi învețe pe oameni timp de şase luni, înainte de a se muta într-un alt oraş.

Lucrul absolut remarcabil este că, de-a lungul celor 25 de ani – conform informațiilor la care am avut acces –, Lapani a condus peste 18 000 de suflete la botez, dintre care jumătate au fost musulmani.[10]

Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. „Voi sunteți epistola noastră”, le scria Pavel corintenilor, „scrisă în inimile noastre, cunoscută şi citită de toți oamenii; voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe nişte table de piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne” (2 Corinteni 3:2,3). Noi suntem oameni călăuziți de Duhul şi, prin noi, Dumnezeu intenționează să schimbe lumea.

Biserica triumfătoare

Tot ce am citit în Scriptură şi în Spiritul Profetic, la care se adaugă numeroasele povestiri pe care le-am aflat sau pe care le-am trăit chiar, m-au făcut să am o imagine de mozaic a ceea ce poate şi va face Dumnezeu pentru poporul rămăşiței Sale. Vă rog să-mi îngăduiți puțină visare, lăsați-mă să-mi imaginez ce ar putea fi.

Economia Occidentului devine mai slabă şi mai puțin capabilă să-şi revină la nivelurile cunoscute anterior. Pentru prima dată, oameni care nu au cunoscut niciodată suferința încep să se întrebe în ce pot să se încreadă. În acelaşi timp, divertismentul şi tehnologia au avansat atât de mult, încât lumea virtuală a devenit singura realitate pentru milioane de oameni. Spiritul răului, al egoismului şi al supraviețuirii celui mai adaptat s-a intensificat, dar la fel de mult s-a intensificat şi lucrarea Duhului

lui Dumnezeu, care convinge oameni din întreaga lume să-L caute pe adevăratul Dumnezeu pentru răspunsuri la întrebările lor din viaţa reală.

Mulţi adventişti de ziua a şaptea s-au amestecat cu lumea atât de mult timp, încât chiar dacă îşi doresc să facă schimbări, se simt prinşi de obiceiurile lor şi nu mai sunt capabili să înţeleagă prea mult din Cuvântul lui Dumnezeu. Îşi doresc eliberare, dar nu transformare totală. Caută linişte sufletească, dar nu o schimbare a inimii. Pe de altă parte, tot mai mulţi oameni din lume – unii având un fundal religios, alţii nu – sunt cu adevărat deschişi faţă de Dumnezeul Bibliei, până acolo încât sunt dispuşi să plătească oricât este necesar pentru a-L cunoaşte. Implicarea îngerilor în visele oamenilor creşte. Momentele de cotitură în viaţa celor care-L caută pe Dumnezeu se înmulţesc. Şi mulţi credincioşi, până acum laodiceeni, îşi consacră vieţile cu totul lui Dumnezeu. Adventiştii consacraţi încep să trăiască mai modest, dăruind tot mai mult cauzei lui Hristos. Petrec mai mult timp pe genunchi şi studiind Cuvântul, acordând ajutor şi fiind o binecuvântare pentru alţii. Sacrifică lucruri de care cu puţin mai înainte nu se puteau despărţi. Îşi dau seama că bucuria lui Isus este singurul dor din inimile lor – să fie asemenea Lui şi să lucreze pentru alţii aşa cum a lucrat El pentru ei.

Starea lumii politice şi a celei financiare se înrăutăţeşte atât de mult – odată cu înmulţirea dezastrelor naturale pe plan mondial –, încât grupurile religioase sunt în sfârşit luate în serios atunci când propun ca duminica să fie pusă de-o parte ca zi de odihnă obligatorie, cu scopul de a linişti un Dumnezeu ofensat. Alte naţiuni urmează exemplul, datorită aparentului succes imediat pe care aceste măsuri îl au în SUA. Adventiştii ştiu atunci că a mai rămas doar puţin timp. Dar preocuparea lor nu mai este aceea de a se strânge unul lângă altul, în izolare, aşteptând ca Domnul să vină, ci aceea de a duce, în aceste ultime zile, un mesaj urgent de dragoste şi adevăr unui vecin, unui prieten sau unui coleg de muncă. Cu miile, tineri adventişti, tineri profesionişti, familii, cupluri, oameni de vârstă mijlocie, împreună cu bătrâni

– cu fețele luminate de slava lui Dumnezeu şi în puterea Duhului – împărtăşesc adevărurile frumoase pe care Isus le-a prezentat atât de clar.

Mii şi mii de oameni par să înțeleagă într-un timp scurt lucruri pentru care înainte le-ar fi trebuit ani de zile ca să le priceapă. Vor fi relatate intervenții ale lui Dumnezeu prin minuni, în timp ce împărtăşim lumii vestea bună a lui Isus, susținuți de puterea îngerului al patrulea din Apocalipsa 18. Ploaia târzie colectivă este în sfârşit dată. Frumusețea caracterului lui Isus se vede, o, atât de clar! Dragostea lui Dumnezeu străluceşte prin fiecare inimă sinceră. Puterea Duhului este atât de evidentă, încât oricine îşi dă seama că noi am fost cu Isus (Faptele apostolilor 4:13).

În acelaşi timp, Satana îşi mobilizează forțele pentru ultima mare amăgire. Se arată, dându-se drept Isus, în Ierusalim, în Roma, în Shanghai, în Cairo, în New York, în São Paulo. Pare să învie morții şi să vindece oameni cu miile. Arată exact ca în imaginile cu Isus care se văd în atât de multe biserici. Vorbeşte cu claritate, cu siguranță şi pe un ton blând. Intervine în economia globală. Afirmă că noua lui zi este duminica, o zi ce simbolizează supunerea față de el. Puterea sa de convingere este atât de mare, încât chiar şi mulți adventişti de-o viață ajung să creadă în el. Are loc o mare reînviorare religioasă, cu minuni, vorbire în limbi şi o mare fericire care cuprinde toată lumea. Dar nu are loc nicio reformă. Iar redeşteptarea sună întrucâtva a gol.

Timpul de probă se încheie, iar cei care au învățat să meargă cu Isus îşi pun încrederea în El, în ciuda sentimentelor pe care le au. Puterile satanice lucrează peste măsură pentru a ne lua această siguranță pe care o avem în Hristos, dar nu reuşesc. Cuvântul lui Dumnezeu păstrat în inimă devine o sursă de mare mângâiere. Alții îşi vor da seama, ca o presimțire rea, că sfârşitul este aproape, dar va fi prea târziu pentru a mai da dovadă de adevărata transformare a caracterului. Plăgi teribile cad una după alta, dar, peste tot în lume, poporul lui Dumnezeu rămâne calm, plin de speranță, consacrat Lui. În timp ce dezastrele naturale majore dezlănțuie catastrofe globale, întrezărim venirea Domnului

Isus împreună cu sfinții Săi îngeri. „Iată”, strigăm, „acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui!… Să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9).

Îl vedem pe Isus şi înfățişarea Sa nobilă şi blândă, care este inconfundabilă. Ne priveşte cu drag, ca şi cum noi am fi singurii din univers. Privim, cu emoție şi cu o bucurie de nedescris, cum îngerii se grăbesc din loc în loc, trezindu-i pe cei morți la viață în numele Dătătorului vieții. Ne înălțăm spre Isus, cu ochii ațintiți asupra Lui, siguri că nu vom mai privi vreodată în altă parte. Vedem oameni care se ridică înveşmântați în nemurire, apoi observăm că şi noi ne-am transformat într-o clipă. Bucuria milioanelor de oameni care au parte de această călătorie fericită este pur şi simplu de nedescris. Toate sacrificiile, toată durerea şi tristețea par atât de departe şi atât de străine de experiența noastră! „Şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17)

Dragul meu cititor, sunt zile în care văd în mod clar că nu I-am dat încă totul lui Isus. Uneori, îmi vine să fac mai degrabă voia mea decât pe a Lui. Alteori, doresc mai mult darurile Lui decât pe El. Totuşi Isus îmi cunoaşte slăbiciunea inimii. El îmi ascultă rugăciunea, atunci când strig la El şi Îl rog să creeze în mine o dorință mai mare după El şi după slava Lui decât după mine şi confortul meu. Isus aude!

„Iubesc pe Domnul”, cânta psalmistul, „căci El aude glasul meu, cererile mele” (Psalmii 116:1). Vreau să ajung la acel punct din viața mea în care Isus să-mi fie totul, în care nimic altceva din această lume să nu mai conteze pentru mine în afară de fericirea Lui. Doresc să-I fac pe plac Mântuitorului meu, pentru că El m-a iubit până la capăt.

Iar toate acestea sunt lucrarea Duhului Sfânt, care, în tăcere, constant, cu umilință şi cu putere, ne schimbă şi ne curățeşte. Fie ca Duhul Sfânt să-Şi împlinească voia Lui din ce în ce mai mult

în viața ta. E timpul să nu mai amâni – ştii deja extrem de bine ce vrea să schimbe Duhul Sfânt în viața ta. Lasă-L să intre înăuntru! Aminteşte-ți că este nevoie de timp pentru a clădi caracterul! Lasă-L să intre acum, şi mâine vei observa schimbarea! Lasă-L să intre acum, pentru că nu vei fi nicicând mai fericit decât atunci când te-ai consacrat cu totul!

Să-L lăsăm să intre astăzi în inima noastră! A aşteptat mult prea mult.

El este gata să ne binecuvânteze. Este gata să Îşi binecuvânteze biserica.

Nu vom regreta niciodată.

Note

[1] *Letter* 22, 1902, p. 9, 10, „To Elder and Mrs. J. E. White", 1 februarie 1902; şi în *Manuscript Releases*, vol. 2, p. 43.

[2] *Mărturii,* vol. 4, p. 483, 484.

[3] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 328 (sublinierea adăugată).

[4] *Mărturii*, vol. 8, p. 21.

[5] *Parabolele Domnului Hristos*, p. 121.

[6] *Manuscript* 1532, 19 iulie 1899, „To Mrs. S. M. I. Henry"; şi în *Manuscript Releases,* vol. 21, p. 155.

[7] Preluat din Adriel Chilson, „The «Davis» Indians", *Adventist Review*, 10 ianuarie 1991, p. 10; Sahara de Almérida, „A Dream and a Harvest"; şi Bob Norton, „Angels Prepare the Way for Gospel to Reach Indians in South America" la adresa http://4hispeople.org/chief_auka.htm, accesat pe 5 februarie 2011.

[8] Francis Mason, *The Karen Apostle,* Boston, Gould & Lincoln, 1861, p. 21, în Don Richardson, *Eternity in Their Hearts*, ed. rev., Ventura (California), Regal, 1984, p. 84 (pentru ediția în limba română, vezi Don Richardson, *Veşnicia din inimile lor*, Oradea, Operation Mobilisation, 1996, p. 59).

[9] Richardson, p. 73-108 (pentru ediția în limba română, p. 50-59).

[10] Am auzit povestea lui Lapani din diferite surse orale, în cadrul întâlnirilor adventiste oficiale, precum şi în cadrul unor conversații neoficiale cu cei care îl cunosc personal. Am găsit o sursă scrisă, pe internet, în 2007 – o relatare publicată într-unul dintre articolele uniunii sau diviziunii din America de Sud. Nu am data publicării sau a accesării, însă relatarea era scrisă de Charlotte Ishkanian şi se intitula „Um homem e seu Deus" (Un om şi Dumnezeul lui).

Întrebări pentru reflecție sau studiu în grup

1. Comentează afirmația: „Adevărata recunoştință nu vine în urma a ceea ce avem, ci în urma a ceea ce putem da.” De ce ar fi adevărat acest lucru?
2. Cum este posibil ca biserica să facă „lucrări mai mari”, conform promisiunii lui Isus?
3. Dacă Duhul Sfânt aşteaptă să-L cerem şi să-L primim, noi ce mai aşteptăm?
4. De ce nu ar trebui să ne descurajăm atunci când nu vedem un răspuns imediat la rugăciunile noastre pentru revărsarea Duhului Sfânt?
5. Ce element comun vezi în povestea indienilor Davis, cea a popoarelor Karen, Lahu, Wa, Lisu, Kacin, Şan, Mizo şi cele ale altor popoare?
6. Ce putem învăța de la Golden Lapani cu privire la modul de a lucra cu alții şi de a-i câştiga pentru Hristos, chiar şi în cele mai amenințătoare circumstanțe?
7. Recitiți 2 Corinteni 3:2,3! Comentați ideea că Dumnezeu intenționează să schimbe lumea prin noi!
8. Atunci când analizezi lumea din ziua de azi, ce dovezi ai că Isus ar putea veni foarte curând?
9. Care este cea mai importantă decizie pe care o vei lua ca urmare a faptului că ai citit această carte?